

જ્યાવરને ડેકે કંડી, માંડવે વેવાણુ વંડી,
કેશરીયા જન લાખ્યા જન લાખ્યા રે.

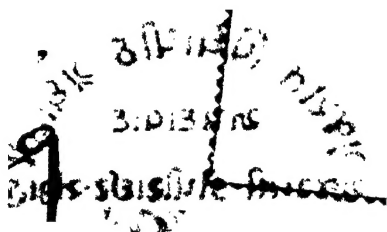
ગીત ૧૨૩ મું.

મેર તારી સોનાની ચાંચ,
મેર તારી રૂપાની ચાંચ;
સોનાની ચાંચરે મેરસો મોતી ચરવા જનય.
મેર જજે ઉગમણે દેશ,
મેર જજે આથમણે દેશ
વળતાં જજે રે વેવાણને માંડવડે હો રાજ
વેવાઈ મારા સૂતો હોય કે જનમ
વેવાઈ મારા સૂતો હોય કે જનમ
ભામ વરરાજે ભાગોળ ઘેરી માણુરાજ.
ભાગોળે કાંઈ ચમર ઢોળાવ
ભાગોળે કાંઈ ચમર ઢોળાવ
ચમરનો હોંસી વીરો મારો આવે માણુરાજ.
વેવાઈ મારા સૂતો હોય તો જનમ
વેવાઈ મારા સૂતો હોય તો જનમ
ભાઈ વરરાજે મારમડા ભેર્યા માણુરાજ
મારમડે કાંઈ છંટણું છંટાવ
મારમડે કાંઈ પાણીડાં છંટાવ
હંડકનો હોંસી વીરો મારો આવે માણુરાજ.
વેવાઈ મારા સૂતો હોય તો જનમ

અમદાવાદ વિસનગરા નાગર સીઆમાં

શુભ પ્રસંગે ગાવાનાં

લગ્નગીત્ત

સંપ્રદક્તા : સ્વ. સી. બહેન સુરમતી.

પ્રકાશક : સી. ચંદ્રિકા ચુનીલાલ ભટ્ટ.
અમદાવાદ.

૧૯૮૫.

સેને ૧૯૨૯.

મુદ્રિત બાર આના.

પ્રકાશક

દૈ. મન્દીર યુનિભાલ ભટ્ટ.

ખાડીયા, ઘોખીની પોળ,

અમદાવાદ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી ગ્રંથોપસંગ્રહ
૧૯૨૫

આવૃત્તિ પહેલી - પ્રત ૧૦૦૦.

પ્રકાશક માટે રજીસ્ટર્ડ.

શ્રી જ્ઞાનમન્દિર મુદ્રા
સંસ્કરણ અમદાવાદ
રાયપુર, ૧૯૨૫

લગ્નગીત

સ્વ. અ. સૌ. જીલેન મુરમતી

જન્મ

તારીખ ૧૯૬૩ના નેતા વદ આહમ

તા. ૧૬ ૪ ૧૯૦૬

અવસાન

તારીખ ૧૯૮૪ના માગસર સુદ નામ

તા. ૩-૧૨-૧૯૨૭

પ્રસ્તાવના.

સંસાર જીવનની રસ પ્રણાલીકાનું સૂક્ષ્મ ને પરમ પવિત્ર તત્ત્વ તે લક્ષ્મી. આકાશન્ય નિઃસ્પર્શ આદર્શ ને પ્રાણાનિમગ્નજનના મૂક મંત્રો સહસા શીખવતો જીવનનો એ એકજ ધન્ય અવસર. પુરૂષ પ્રકૃતિના સંયોગથી એ જીવનું બ્રહ્માંડ ભરતું મહાકાવ્ય તે લક્ષ્મી. અતિ આનંદ ભર્યા છે એના ભાવ, પ્રભાવ અને લ્હાવ અને એથીય અધિક અર્થ-ભારગૌરવવન્તાં ને આલ્હાદક છે એનાં ગીતો-લક્ષ્મી ગીતો.

લક્ષ્મી સમાન પૂણ્ય પ્રસંગનાં ભાવભર્યા ગીતો કોકીલકંઠી સુંદરી સંધને ગાતાં-ગ્રીલતાં સૂણી સહુનેય પ્રસંગપવિત્રતાનાં સ્મરણો સહજ સોંપડે છે, વિચાર મુગ્ધ કરે છે. લક્ષ્મી ગીતોનું એજ ચૈતન્ય ને વિશિષ્ટતા. પ્રત્યેક જાતિની સંસ્કારિતાનું માપ કાઢવું હોય તો તેની પ્રચલિત લક્ષ્મી પ્રથા અને લક્ષ્મી ગીતોનું સૂક્ષ્મ નિરીક્ષણ કરો. ને એજ રીતી છે વ્યક્તિગત સંસ્કારિતા માપવાની. આદર્શ પ્રયાસે એ શોખ સુલભ નથી નીવડતા. એના સ્વયંસ્ફુરીત ઉમળકાના ઉભરાજ આદર છે. સ્વ. અ. સૌ. ખૂબ સુરમતિને એવો શોખ ન્હાનપણથીજ હતો. સંગીત ઉપર તેને નૈસર્ગિક પ્રેમ હતો. રાસ લોકગીતો ને ધતર ઢાળે પ્રત્યે તેનો આદરભાવ તો હતોજ. તદુપરાંત લક્ષ્મી, જનોઈ, સીમંત, પ્રસંગોનાં ગીતો તરફ તેનો વિશેષ પક્ષપાત હતો. ઉમ્મર અને આનંદક્ષેત્રના વિકાસ સાથે એ શોખ પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામ્યો. ઉચ્ચ કોટીના ભાવભર્યા હૃદય રાસ લોકગીત ને સંસ્કારી ઢાળો તે સદાય માતી, માખતી ને સંમ્મહતી, તેના વ્યવસાયી જીવનની એક

ક્ષણ એવી નહિ હોય કે જ્યારે કોઈ ને કોઈ ગીતનું મંજુલ ગુંજન તેનામાં ન થતું હોય. નવા નવા રાસ અને નવાં નવાં ગીતો શીખવા અને ગાવા એ સદાય તત્પર અને ઉત્સુકજ હોય. એનું અતિપ્રિય કાવ્ય સાધુચરીત લલીતજનું “બહાલાંની વસમી એક વિદાય”. ઘણી વાર તેનાથી જાણે અજાણેય તેનું રટણ થઈ જતું અને ત્યારે કેને ખચર કે એ મ્હોરીયોવનવેલડી “ બહાલાંની વસમી એક વિદાય ” ના આમ કારમા ધા દધ પ્રિયજનને પ્રાણુ સમર્પણની કથાનાં રસાઈ સંભારણું સદાનાં સંભારવાં મૂકી જશે !

પોતાના સમા સંબંધીને ત્યાંનાં શુભ અવસરનાં આમંત્રણો એણે કદીએ અવગણ્યાં નથી. મહાકોડ અને ઉદ્ઘાસથી પ્રત્યેક પ્રસંગે જઈ પોતાને અજાણ્ય એવાં એમનાં પ્રસંગ પ્રસંગનાં ગીતો શીખી સંગ્રહી સર્વોપયોગી ગીત સંગ્રહ પ્રસિદ્ધ કરવાની એની મહત્ ઇચ્છા હતી. જુદી જુદી ન્યાતના જુદા જુદા એવા ઘણાંય સંગ્રહ અત્યાર સુધીમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે પણ પોતાની ન્યાતમાં સંપૂર્ણ સંસ્કારી અને સર્વોત્કૃષ્ટ સંગ્રહ પ્રકાશનનો એનો પરમ મંગલ ઉદ્દેશ, સંગીત, રાસ અને લોકગીત પ્રત્યેની એની પ્રીત-પ્રસાદી જ્ઞાતિસેવા ને જનસેવા તરીકે આ રૂપરંગમાં આજ પ્રકટ થાય છે.

પ્રસ્તુત સંગ્રહ પ્રસિદ્ધિમાં એકલા વિસનગરા નાગરની ઉપયોગીતાનું જ લક્ષ્ય નહિ રાખતાં સર્વોપયોગીતાનું વિશાળ કેન્દ્ર થયા-શક્તિ રાખ્યું છે. સામાન્ય રીતે ગુજરાતની સૌ જ્ઞાતિઓમાં ગીતોનું વર્ગીકરણ કર્યા મુજબના પ્રસંગો હોય છેજ ને તેથીજ એક પ્રસંગનાં અનેક ગીતો લીધેલાં છે તે એમ કદીને કે એક નહિ તો બીજી થયોચીત ફેરફાર સાથે કોઈપણ જ્ઞાતિમાં ગાઈ શકાય અને

સંમ્મહનું ધ્યેય સચવાય. કેટલાંક ગીતો એક પ્રસંગ કરતાં અનેક પ્રસંગે ગવાય છે જેનો નિર્ણય કરવો ગાનાર ઉપરજ રાખ્યો છે.

લોકગીત અને કવિગીતોનાં તત્ત્વો નિરનિરાળાં છે. એના શબ્દ-દેહને લાવલિન્નતા એના સૂક્ષ્મઅભ્યાસીનેજ સ્લક્ષ્ય તો પણ ગુજરાતના સ્ત્રીજગતને બહુ માન્ય થઇ પડેલો કવિશ્વર દલપતરામનો “ગુણ્યલ ગજરો” તથા તેટલાજ આદરને પાત્ર થઇ પડે તેવાં તેમનાં ખીખાં ગીતો પણ આમાં સંમ્મહાં છે.

સંસ્કાર સોહામણા ગુજરાતનાં લોકગીતો કે લગ્નગીતો પણ એટલાંજ સંસ્કારી ને સમૃદ્ધિથી ભરપૂર છે. માત્ર એની પ્રસિદ્ધિ અર્થે સોરઠ કાઠીયાવાડનાં લોકસાહિત્ય જનતા સમક્ષ મુકવા માટે રા. મેઘાણી જેવાની પ્રખર ઝુંબેશનાં પૂર હળવાં છે એટલીજ ઉણપ બાકી એની સરખામણીની હરોળમાં ધીર સાહિત્ય નથી એજ ગુજર લોકસાહિત્યની સનાતનતા.

લોકગીતોમાં રસવૈવિધ્ય નીતરતુંજ હોય છે. પ્રસંગાનુસાર રસ નિર્ઝરતાં ગીત ન હોય તો એ ગીતસાહિત્ય એકપક્ષીને શીકડું લાગે શાંત, નિદોષ શૃંગાર, વિનોદ પરિહાસ ને કરણ એ ગીતસાહિત્યનું ખાસ અંગ છે, મનુષ્ય અંગના હલનચલનની જેમ એનાં પણ પ્રસંગ પરત્વે, ગાનાર, ગવડાવનાર પાત્ર પરત્વે હલનચલન છે. કેવળ શુદ્ધ પરિહાસ ને વિનોદનાં ગીતો કેટલીક વખત અશ્લિલતામાં પરિણમે છે ત્યારે ગાનાર ગવડાવનારની અધમતાનો ખ્યાલ આવે છે. સુંદરીને જેમ જેમ લગ્ન જેવા પવિત્ર પ્રસંગનું જ્ઞાન થતું ગયું ને લગ્નગીતોનું હાર્દ સમજાતું ગયું તેમ તેમ તેની તત્પ્રસંગની સંસ્કારીતા વધી ને અશ્લિલતામાં પરીણમતાં ફટાણાં વર્ણવે થયાં એ

અતિશય આનંદની વાત છે. શરૂઆતમાં સારાં પણ અંતે દુઠાણમાં
 ઉતરી પડનાં કેટલાંક ગીતોમાં સંસ્કારજન્ય સુધારા કરી આ
 સંગ્રહમાં પ્રસિદ્ધ કર્યા છે.

છતાંય બોધદાયક ને ગાંભીર્ય ભર્યા ગીતો સદાય ગાવાં
 સાભળવાં ન ગમે એ સ્વાભાવિક છે. લગ્ન જેવી આદ્યદ્વિક પ્રસંગે
 સ્ત્રીઓનાં મનરંજનાર્થે નર્મહાસ્ય, વિનોદ કે ટીખળનાં ગીતો પણ
 આવશ્યક છે. સાધારણ રીતે આવાં ગીતોદ્વારા સ્હામા વેવાઇ વેવાણુ
 કે જમાઇને વિશેષ પસંદ કરી રીકડીક લાલ આપવામાં આવે છે.

જેમકે—

ભૂંડા રે કીયા વેવાઇના માંડવા રે, કુતરાં બાંધ્યાં છે કમાડ,
 ગધેડાં ભુંકે દરબાર, જેવાને અમે ત્યાં ગયાંતાં રે.

* * * *

કીયા લાઈના ઓરડીયામાં ધમધડકા થાય હો, માલણુ
 કઈ વહુને વાંસે સડોસડ સાટકા રે.

* * * *

આવાં નર્મહાસ્યનાં લોકગીતોમાં કાંઈ નવાઈ જેવું નથી લાગતું?
 ઉકરડી ન્હોતરતી વખતનું પણ ટીખળા ગીત ઘણું સુંદર છે.

પંચાગ્રીનો લાડવો વનમાળીરે,
 પીરસ્યો છે કઈ વહુને લાણુ કે ગુજરમાળી રે,
 જમતાં કીયા લાઈ સાંભર્યા વનમાળીરે,
 ઘાસ્યો છે કાંચળીમાંહી કે ગુજરમાળી રે,
 ખડકી જતાં ખસી પડ્યો વનમાળી રે,
 વહુવાર થઈ છે હજોત કે ગુજરમાળી રે.

આ સંગ્રહમાં કેટલાંક ગીતો એવાં છે કે જેમાં રહેજ શબ્દની ફેરબદલી સાથે લગ્ન સિવાયના અન્ય પ્રસંગે તે ગાઇ શકાય છે. મોસાળાના ગીતોમાં મામેરું શબ્દ યોજતાં ગીતનો પ્રસંગ ફેરે છે.

સુરત શહેરમાં ભરાયલી વિસનગરા નાગર પરિષદના સ્ત્રી-મંડળનો ઠરાવ નં. ૧૩ પ્રસ્તુત પ્રકાશનથી બર આવે છે. આવાં ગીતોના સંસ્કાર બાવ તેના ગાનાર-સાંભળનારમાં જાગે તોજ સંગ્રહ પ્રસિદ્ધિનો હેતુ વિશેષતઃ સિદ્ધ થાય ને સદગત સંગ્રાહિકાનો આત્મા આનંદથી ઉછળે.

વિશેષમાં આ પુસ્તક પ્રસિદ્ધિમાં સ્વ. મહેન સુરમતિના મુળ સંગ્રહને પુર્ણતા આપી તેમાં યોગ્ય સુધારોવધારો કરવામાં ચી. ભાઈ જગુભાઈ મોહનલાલ રાવળની પુરતી મહેનત ન હોત તો પ્રસ્તુત પુસ્તક આટલું જલદી અને આ રૂપરંગમાં બહાર નજ પડી શક્યું હોત. પુસ્તકનું આટલું સુંદર પ્રકાશન તેમનીજ મહેનત અને કાળજીને આભારી છે.

સુરલોકની લાડીલી સુરમતિ ! માડીનાં, ઓઝાં-અધુરાં આટલાં
“સંભારણાં” સ્વિકારજે,

ધન્યરના અક્ષયધામમાં તને સદા કલ્યાણ હો ! અસ્તુ !

ઘોળીની પોળ, ખાડીયા,
અમદાવાદ.
તા. ૧૭-૮-૨૯.

સૌ. ચંદ્રિકા ચુનીલાલ ભટ્ટ.

લગ્ન ગીત.

ભાગ પહેલો.

વડી પાપડ સમયે ગાવાનાં ગીત :

ગીત ૧ લું.

જીરે આજ મહેતો, ચોળા પર્વત નોતર્યા રે,
ચોળા તમે છો મારે વડીયો મુકવા ન્તેગ;
આજ મારે સજન મેળાવે સૌ મળેરે.

જીરે આજ મહેતો અડદા પર્વત નોતર્યા રે,
અડદા તમે છો મારે પાપડ કરવા ન્તેગ;
આજ મારે સજન મેળાવે સૌ મળેરે.

જીરે આજ મહેતો, ઘઉંલા પર્વત નોતર્યા રે,
ઘઉંઆ તમે છો મારે કંસાર કરવા ન્તેગ;
આજ મારે સજન મેળાવે સૌ મળેરે.

છરે આજ મહેનો ^૧કઈ ખંદેન નોતર્યા રે,
 યેની તમે છો મારે સજન મેળાવે જોગ;
 આજ મારે સજન મેળાવે સૌ મળેરે.

છરે આજ મહેનો કીયા ^૨ભાઈ નોતર્યા રે,
 ભાઈ તમે છો મારે સજન મેળાવે જોગ;
 આજ મારે સજન મેળાવે સૌ મળેરે.

ગીત ૨ જી.

સુરજ ઉગ્યોરે કેવડીઆની ફળુસે કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે
 મુના જગોરે વાસુદેવના નંદ ^૩કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે
 તમે જગોરે જગો સદુ દેવ કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે
 વેળે સેવે રે પીતળ સેટા કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે
 દાતળ કરજે રે તુળશીને ક્યારે કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે
 મુખ સોજે રે પામરીઓના છોડે કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે
 સુરજ ઉગ્યોરે કેવડીઆની ફળુસે કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે

૧. અહીં ખંદેનનું નામ બોલવું.

૨. અહીં ભાઈનું નામ બોલવું.

૩. અહીં—“ વહુના કંથ કે વ્હાણેલાં ભલે વાયાં રે ” એમ પણ
 ગવાય છે.

ગીત ૩ જી.

ઉંચા મંડપ મોગરે રચાવો, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 મંડપ ઉપર જનજમો પથરાવો, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે;
 જનજમ ઉપર જાજડીયા ઢળાવો, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 જાજડ ઉપર જાજીઓ કોતરાવો, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 જાજ ઉપર પરવાળાંના પાસા મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 રમશે રમશે ચંદનપુરના^૧ રાજ, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 સામા રમશે મારે કીયાલાઈ^૨ મોટા, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 લાર્યા લાર્યા ચંદનપુરના રાજ, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે;
 છત્યા છત્યા મારે કીયાલાઈ મોટા, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.
 છત્યા ઉપર નોખતો વગડાવો, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે;
 લાર્યા ઉપર ગધેડાં બુંકાવો, મેં તો કોડે પગરણુ માંડીયાં રે.

ગીત ૪ થું.

મારી આંગળી ભીંજાય રે મારા નખ નમે રે
 મારો ફરકે છે ડાખા પગનો લાંક
 મારા કીયા લાઈ ઘેર આવશે રે
 મારા કીયા લાઈ આવ્યા કીયાલાઈ આવશે રે
 હું તો જોઉંરે મહારા કીયા લાઈની વાટ.
 કીયા લાઈ આવે રંગ રહેશે રે.

૧. અહીં કોઈ પણ દેરાના રાજનું નામ લઈ બોલવું.

૨. અહીં લાઈનું નામ બોલવું.

ગીત ૫ મું.

જરે આંગલીયો થડ થોડ કે ડાળે અતિ ઘણો રે
 જરે પાંદડે ઘોર ગભીર મોતીસેર લુમખાં રે
 જરે ત્યાં ચઢી રામચંદ્ર^૧ એમ ભણે રે
 જરે ક્રોધ મદને લંકા દેખાડે સીતાજીને મેળવે રે
 જરે ક્રોધ મદારો સગો ને સોળતી રે
 જરે ક્રોધ મદારો માડી જન્યાં વીર. સીતાજીને મેળવે રે
 જરે લક્ષ્મણ માડી જન્યાં વીર. લુમખાં સોળતી રે
 જરે તે મદને લંકા દેખાડે સીતાજીને મેળવે રે.

ગીત ૬ મું.

રાહો આંગણે વક્ષ મોંયો, મેં જાણ્યું જે સુના સમે
 એક અનુર પીયુષ નિહાળી જોયું, જાણીયે ત્રયોગ કેદે લુમખાં
 એક વાડી પેડાંવાને ઘેર લાવો, તેનો ઘડવો ભન્નર દોલીઓ
 અતલસનાં આશીર્વાદો ને મશરૂ તળાઈઓ ગાત્રે તે ગાલ મસુરીયાં
 ફેસર વરણી સોડ તાણી, પુત્ર પાદોડયા રે વાસુદેવ^૨ તણા.
 ત્યાં ઉભાં રૂક્ષમણીજી વાય દોળે, લાયમાં સવાલક્ષ વીંજણો
 એક વાય દોળાંતાને વાત પૂછતાં, લાયેથી વીંજણો રવે ચઢ્યો.

૧. રામચંદ્ર સીતાજીને બહેલે ધરનાં માણસોનાં નામ દેવાં.

૨. અહીં ધરના છોકરાઓ તથા આગળ વહુઓનાં નામ દેવાં.

માગ માગરે ગોરી મળરે સમાણી, પુત્ર હિંયા રે વાસુદેવના
સસરાને સાસુના રાજ માગું, હેઠ માગું રે નાની નણદીના
દીયર જેઠ ઘોડે ચઢી આવે, સ્ત્રી જેઠાણીનાં જોડવાં
એક રાજ માગુરે રાજ તમારાં, વધ માગુરે મારા વીરા તાળી

ગીત ૭ મું.

જરે સરસ્વત સ્વામીને વીનવું, જરે ગણપત લાગું પાય.
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે કાણુ રાયે માલ હોરીયો કાણુ રાય ખરચે દ્રવ્ય.
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે કાણુ રાયે વાણો નાંખીયો, જરે તાણો તાણ્યો ગુજરાત
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે કીયો રંગારો રંગી યયો, જરે કીયે બંધારે બાંધી ભાત,
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે હોડી પહેરી કેઇ ખેન^૧ સંચર્યા, અમદાવાદ નગર માંહી.
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે રાયે તે ઘોડો રાખીયો, સુલતાને પૂછી વાત
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે કાણુ કેરી ખેદડી, જરે કાણુ કેરી કુળ વહુ
મહેં હોડીરે ચુંદડી.
જરે કાણુ કેરી ખેનડી, જરે કાણુ કેરી અરધાંગ.
મહેં હોડીરે ચુંદડી.

મહેશ ગીત :

ગીત ૮ મું.

મંજળ દીનની ઉજળા પ્રભાતેઃ
 પ્રારંભે સ્મરીએ મણુપતી રે
 મણુપતી સ્મરીએને શુભ ફળ લખએ
 નિર્વિધ્ને કાર્ય આરંભીએ રે
 પૂન્ય પ્રતાપે ને વિભુ કૃપાએ
 હર્ષના દિવસ આવીઆ રે
 ધન્ય ધડી ને ધન્યજ દહાડો
 આનંદના ઓધ ઉલટયા રે
 સોનાનો સુરજ ઉગ્યો આંમણીએ
 અમૃત ઉધા ઢોળતી રે
 દીન વધે તેમ આનંદ વાધે
 મંજળ સંધ્યા ધૂમતી રે
 ચંદ્ર ઉગેને કંચન વરસે
 ચંદન ચંદા ફેરતી રે
 સત્રાં સખંધી સાથ મળેને
 ઉજળાં આંમણુ શોભતાં રે
 મંજળ દારના મંજળ ટોડસે
 મંજળ તોરણ ટાંઝીયાં રે

રાગ-“વાજપું ગાજપું પોજમાં પેડું બાહર કીયા બાઈનાં પર કીચારે.”

પ્રયોજક : જયુભાઈ મોહનલાલ રાવળ.

ગોરી મળી શુભ ગીતડાં ગાતી
વાજાં નવત્રાં ગાજતાં રે
એવાં એવાં નિત્ય દેજેરે વડાણાં
ગણપતી દેવ માગીએ રે
માગીએને નમ સ્વાગત કરીએ
લળા લળા પાયે લાગીએ રે.

ગીત ૯ મું.

મણેશ પાટ મેસારીએ, લત્રાં નીપજે પકવાન;
સગાં સખંધી તેડીએ, જો પૂજ્યા હોય મોરાર.
જેને આંગણે પીપળો, તેનો ધન્ય અવતાર
સાંજ સવારે પુજીએ, જો પૂજ્યા હોય મોરાર
જેને પેટ ચાર દીકરા, તેનો ધન્ય અવતાર
ચાર વડુઓ પાયે પડે જો પૂજ્યા હોય મોરાર
જેને પેટ એક દીકરી, તેનો ધન્ય અવતાર
સાચ્યાં સૂચ્યાં ધન વાવરે જો પૂજ્યા હોય મોરાર
જેને આંગણે જોડડી તેનો ધન્ય અવતાર
સાંજ સવારે દોહી વળે જો પૂજ્યા હોય મોરાર
રાતો ચૂડા મારો રંગબરો કોરો કમખો હાથ
ધરઓળે ઘડ લાગીએ જો પૂજ્યા હોય મોરાર
કાદા ધડેલી રોટલી, માંહી મળમળીઓ કંસાર
ભેગાં મેસી આરોગીએ, જો પૂજ્યા હોય મોરાર

ગીત ૧૦ મું.

અપરમેશ્વરને પ્રીતિ પ્રણમીએ
 સર્વે સદ્ગુણ મનોરથ થાય—મંગળા ગીત ગાઈએ
 ત્યારે જગદર્તા કૃપા કરે
 ત્યારે દરખના દીવસ દેખાય— મંગળા
 સારા શકુનની મુણીએ વધામણી
 કરીએ આનંદ મંગળા ધર— મંગળા
 સગાં રનેલીને રનેહે તેડાવીએ
 માટી હોય પ્રભુની મ્હેર— મંગળા
 ખાંતે ખાંતે રજ્યુ ધન ખરચીએ
 લઈએ સંસારમાં શ્લાગ— મંગળા

* * * *

ધર તેડીએ એન લાણેજડાં
 નેથી આંખાળું શોભે અપાર— મંગળા
 ધર ચતુર ચીતારા તેડાવીએ
 ચીતરે ચીત્રશાળા અને ચોડ— મંગળા
 મ્હેરોટા મંડપ રૂડા રચાવીએ
 આવી એસે ત્યાં લાખેણા લોક— મંગળા
 સારા સાજન મહાજન સૌ મળે
 દીસે મંડપ જાડ જમાળા— મંગળા
 વડા હરખે વાળ વગડાવીએ
 એવો દીવસ દેખાડે દયાળ— મંગળા

ઘેર માળી લાવે ફૂલ જામડી
ગુથી દાર તોરા રૂડા ગુચ્છ— મંગળા
લાવે તંબોળી પાનનાં ખીડલાં
રૂડા સોનેરી વરખનાં રવચ્છ— મંગળા
શાળા સોનીડા ઘેર બેસારીએ
ઘણે દરખે ઘાટ ઘડાવીએ— મંગળા

* * * * *
તરીયા તોરણ ટોડમે ખાંધીએ
કરીએ કેસરના જાંટકાવ— મંગળા
પ્રભુ આપે એવા દિન ઉજળા
કરીએ આનંદનાં શબ્દ કામ— મંગળા

ગીત ૧૨ મું.

હું તો થાળ ભરે સગ મોતીડે
હું તો ગંગા વધાવા જીજીશ
મહારે સોના સમોરે સુરજ ઉગીયો.
હું તો ભાઈરે કીયાભાઈને વીનવું
તમારા સાથીડા લેજો સાથ—
મહારે સોના સમોરે સુરજ ઉગીયો.
હું તો વહુરે કીયાં વહુ તમને વીનવું.
તમારી સહીયરો લેજો સાથ
મહારે સોના સમોરે સુરજ ઉગીયો.

લમ ગીત.

ગીત ૧૨ મું.

મ્હારે આજનો દીવસ અતી ઉજળો

હું તો ગળેશ વધાવા જમશ

મ્હારે સોના સમેરે સુરજ ઉગીયે.

મ્હોટે દરખે મ્હે પગરાય માંડીયું

હું તો લાખેળા લ્હાવો લખશ.— મ્હારે૦

આજ સુખનો રતનાગર રેલીયો

આજે લક્ષ્મીની દીસે લીલા ભેર— મ્હારે૦

આજે દશ દીશાઓ ઉજળા

આજે શોભી રહ્યું સાં રહેર— મ્હારે૦

હું તો તરીયાં તોરણ અંધાવું ટોટલે

મોંઘાં મોતીંડે પુરાવું ચોક— મ્હારે૦

હું તો વાળનં વગડાવું હિંતે દરખનાં

લીલા જોવા મળે લાખો લોક— મ્હારે૦

મ્હારે આંગણ સૌ જન આવશે

મ્હારો ઝરખો ઝાક ઝમાળ— મ્હારે૦

ઓપે ધંદપુરીશા મ્હારા ઓરડા

સોના પત્રે મહેલી પરસાળ— મ્હારે૦

હું તો સુડલા કાચડીને વીનવું

કરો આંગણે મ્હારે કલ્લોલ— મ્હારે૦

તમે જેસી સોનાને પાંજરે
 બોલો બોલો મધુરા બોલ— મહારે૦
 સજની સારી વધામણી સાંભળી
 મને વાધ્યો આનંદ અંગો અંગ— મહારે૦
 આજ કરોડ દીવાળી જેવો દીન કહું
 વધ્યો એથી પણ મધતો ઉમંગ— મહારે૦
 આજ ઘેર ઘેર આનંદ છે ધણો
 આજ શયુગાર્યુ આપું ગામ— મહારે૦
 એવો ઉત્તમ અવસર જાણીને
 દે છે આશીષ દલપતરામ— મહારે૦

ગીત ૧૩ મું.

સોનાનું વાજંત કરેરે જમકારા
 વાજંતું ગાજંતું પોળમાં પેહું
 બાહરે કીયાભાઇનાં ઘર કીયાં રે
 ઉચી ઉચી મેઢી ઉમમણા દરવાજા
 પાદશાહી પાથરણાં પાથરી રે
 ચોકમાં ચાંપલીયો કાડે નામરવેજો
 મોતીના તોરણ બાંધીયાં રે.

કોકોત્રીનાં ગીત :

ગીત ૧૪ મું.

કંકુ છાંટી કંકુ છાંટી કંકાતરી મોકલો
કાંટે કરાવે સુભદ્રા બહેન
વીરા વહેલા આવજો.

દેવ દુંદાળાને સાથે લાવજો	
એ છ પાર્વતીનો પુત્ર	વિરાં
શ્રી કૃષ્ણ બળદેવ બંધવા	
પવિત્ર પિતા વસુદેવ—	વિરાં
પાંચ પાંડવ દાસ તમ તણા	
દરનિશ જપે તમ નામ—	વિરાં
જગત જનેતા દેવકીને રોહણી	
અક્ષણો દશ તમારી માત—	વિરાં
ભત્રીજ ભલા મન ભાવતા	
તમ આવે થશે સુખચેન—	વિરાં
રાણી રુક્મણી ને રે રેવતી	
સતભામા જાંશુવંતી નાર—	વિરાં
બીડલંબન મારીરે ભાણીઓ	
સોળસદસ્ર એકસો આઠ—	વિરાં
કંથ જેઠ દીપરીયાને કોડ ધણા	
ભાષ ભવતારણ ભગવાન—	વિરાં
સાથે જાદવ સધળાને લાવજો	
ખીજ ઉત્તમ વર્ણ અનેક—	વિરાં

વેદ વાંચતા વિપ્રને લાવળે
ખીળે સર્વ કુટુંબ પરિવાર— વિરા
થોડું લખ્યું ધાણું કરી વાંચળે
પ્રભુ નોંધારના આધાર— વિરા
પ્રતિ દ્રષ્ટે રે બહેલા પધારળે
શેષ નાગ ના પામે પાર— વિરા

ગીત ૧૫ મું.

કરતુરી ઘાંઠ ચઢારે દુધડં વરગ્યા છે મેલ
કહી જાહેને રાયજગ માંડીયા રે કાયાભાઈ પરદેશ
કમ જાહેન લખી કાગળ મોકલે રે વીરા બેલેરો આવ
હું કેમ આવું જાહેન એકલેરે ઘેર દરબારી કામ
દહાડે જનું દરબારમાં રે રાતે હીસાખી કામ
કાયાભાઈ રાયજગ માંડીયા રે કયાં જાહેન પરદેશ
કાયાભાઈ લખી કાગળ મોકલેરે જાહેની વેલેરી આવ
હું કેમ આવું વીરા એકલીરે ઘેર જવેરી કામ
દહાડે મોતી પરીવવાં રે રાતે ગુંથવા લાર

* અહિં નીચે પ્રમાણે પાઠાંતર છે પરંતુ તે અસહ્ય લાગવાથી ઉપરનો ફેરવ્યો છે.

હું કેમ આવું વીરા એકલીરે ઘેર ધાંચળના કામ
દહાડે જનું માથા મુંડવા રે, રાતે મસાલી કામ

ગીત ૧૬ મું.

પાંડેલો કાગળ પાંડેલો કાગળ
 કાશી મધ્યે મોકલો રે
 કાશી મધ્યે કાશી મધ્યે
 વિશ્વનાથને નોતરાં રે
 આપણે ઘેર આપણે ઘેર
 લાડકડીનાં લસ
 તેની વરઘોમાં પાંડેલા પધારવ્નેરે

બીજે કાગળ બીજે કાગળ
 દારીકાં મધ્યે મોકલો રે
 દારીકાં મધ્યે દારીકાં મધ્યે
 રણુછોડીને નોતરાં રે
 આપણે ઘેર આપણે ઘેર
 લાડકડીનાં લસ
 તેની વરઘોમાં વાંડેલા પધારવ્ને રે

ત્રીજે કાગળ ત્રીજે કાગળ
 રેવાંજી મધ્યે મોકલો રે
 રેવાંજી મધ્યે રેવાંજી મધ્યે
 કુબેરનાથને નોતરાં રે
 આપણે ઘેર આપણે ઘેર
 લાડકડીનાં લસ
 તેની વરઘોમાં બેઢેલા પધારવ્ને રે

ચોથો કાગળ ચોથો કાગળ
રામેશ્વર મધ્યે મોકલો રે
રામેશ્વર મધ્યે રામેશ્વર મધ્યે
મ્હાદેવજીને નોતરાં રે
આપણે ઘેર આપણે ઘેર
લાડકડીનાં લમ
તેની વરધોમાં જાહેરા પધારજોરે

ગીત ૧૭ મું.

સાઈરે કંઈ ચોખા કંકુવરણા, અંધાવોરે મારા કીયાલાઈને છંદ
કે જાય ગોરાં કંઈ જાહેરને સાસરે
જાહેરીરે તમે સુતેલાંરે જગો કે તમારે પીયર પગરણુ માડીયાં.
વિરાંરે તમે કાણુ રાયના બેટા કે કંઈ માને કુખ અવતર્યા
જાહેરીરે હું તોરાયનો બેટા કેમાને કુખ અવતર્યા
વિરાંરે હુંતો ગરથલીયાની ઘેલી કે આંગણુ આવ્યો વિર ના આગળખ્યો
વિરાંરે મ્હને છોડે સંતાપી કે આંગણુ આવ્યો વિર ના આગળખ્યો
વિરાંરે તમે રહો તો માથાં ગુંથીએ
જાવતો છુટા કેશ મુકીએ
કે આંગણુ આવ્યો વિર ના આગળખ્યો
આગળ રે મ્હારા કીયા લાઈના ઘોડા
કે પડવી વાગેરે સોના તણી

આગળ જ્યાં જ્યાં સર્ગ સંબંધી હોય તે તે ગામનાં નામદર્દ ગાવું.
જો પુત્રનાં લમ હોય તો “લાડકડી” ને બદલે “લાડકડા” જાણવું.

વચ્ચેરે મારી કહી ગહેનના માકા
 કે બુડીલા વગાડે રે સોના તણા
 પાઠળા રે પેલા (જામાણ) ના કામડીયા
 કે કામડ મરેડે ને બાખાં બડખડે

ગીત ૧૮ મું.

સાતસે સાંઢણીયાં શણગારે રે
 નીચે તેને નાગરવેલના ચારે રે
 કાગળ કંકાતરીના કાખાંવે રે
 મોનેરી વરખથી તે શાભાવે રે
 કોલી સગાં ને તેડવા કાજ રે
 એક એક સાંઢણી મોકલો આજ રે
 ખેડેલી સાંઢણી પાટણુ જનયરે
 ગહેન ગંગાખાને તેડા કરાય રે
 ગહેની તો પગરણમાં પહેલાં જોઈએ રે
 ગહેનીનું કામ ન સરે બીજા કાઈએ રે
 બીજા તો મોકલો મુંગાઈ ગામ રે
 કાજા જમનાખાને તેડવા કામ રે
 ત્રીજા સાંઢણી કરી તૈયાર રે
 મોકલો મથુરાં નગર મોઝાર રે
 કાકાતેડી આવે રે
 કાકા આવીને કુદાંજ સોભાવે રે

* “ શુકન જોઈને સાં ચરજે રે ” એ રાગ દલપત કાવ્ય ભાગ બીજો.

કંઠાત્રીનાં ગીત.

ચોથી સોંઢણી ચતુર સુજાણુ રે
મોકલો સુરત શહેર પ્રમાણુ રે
મામાત્યાં સોડાવે રે
મામા મોસાળાં લઇને આવે રે
પાંચમી સાંઢણી પચરંગી રે
નય હિંદૂરમાં હિમંગી રે
માસી મોંઘીયાને તેડવા માટે રે
વેગથી મોકલો વેગળી વાટે રે
સકુડુંગ સહુને તેડી આવે રે
સહુ આવી માંડવડો શોવે રે
યાદ લખો બેસી આ ઠામ રે
સ્નેહી સગાંનું બૂલશોના નામ રે
સ્નેહથી સર્વને તેડાવો રે
આજે આવ્યો હિતમ અવસર આવો રે
ગોર ગોરાણી તેડાવો આ ઠામ રે
દિગ્વર નેશે હલપતરામ રે

બીજાં વરઘામાં ગાવાનાં ગીત.

ગીત ૧૯ મું.

ભમરા પહેલો વધાવો મ્હારે આવીયો
 મ્હેતો મેઠ્યો મ્હારા દાદાના દરગાર રે
 વાડીના ભમરા દ્રાક્ષ મીડીરે ચાંપાનેરની
 મ્હારા દાદાએ દરખે વધાવીયો
 મ્હારી માતાએ પાથર્યા પાત્રવરે
 વાડીના ભમરા દ્રાક્ષ મીડીરે ચાંપાનેરની
 મ્હારા વીરાએ દરખે વધાવીયો
 મ્હારી ભાભીએ ઝીડ્યાં નાળીયરે
 વાડીના ભમરા દ્રાક્ષ મીડીરે ચાંપાનેરની

ગીત ૨૦ મું.

લાડદી ચઢીરે કમાડે. સુદર વરને નિરખવારે
 દાદાજી મુજને પરણાવો, મેં નિહાળ્યો નિશાળીયોરે
 કહો દીકરી ક્યાં થકી દીડો, કે શેણે તારા દીલ વસ્ત્રારે
 નિશાળે ભણતેલો દીડો, અશ્વરે મારાં દીલ વસ્ત્રારે
 પાપાજી મુજને પરણાવો. મ્હેં નિહાળ્યો વરણાગીયોરે
 કહો બહેની ક્યાં થકી દીડો, કે શેણે તારાં મનવસ્ત્રારે
 ન્યાતમાં જમતેલો દીડો. કાળીયે મારાં મનવસ્ત્રારે
 માતા મુજને પરણાવો, મેં નિહાળ્યો કાઝામણીરે

કહો બહેની ક્યાં ચકી દીડો કે શેણે તારાં મનવસ્યારે
પરસાજે વાળ હોળતાં દીડો. પાંથીએ મ્હારા મનવસ્યારે

ગીત ૨૧ મું.

ઉંડાને કુવો જળભર્યોરે. ઇંટે વળશે સેવાળ

આથમણી ડગમગેરે—

હું તમને પુછું કઈ વહુરે, કે મારે કીયાભાઇ દુબળારે

રાતે રમે રણુ સોગટેરે, દલાડે જાય દરબાર

આથમણી ડગમગેરે—

ગીત ૨૨ મું.

ઉંચા ઉંચા મ્હોલ ચણાવો ઝરખે મેલો જળાયાં મોરારાજ
ત્યાં ચઢી કીયાભાઇ લેખાં લખે મોરારાજ
રાત ગઈ દોડપોર જંગલીયાં ખોલીયાં મોરારાજ
કઈ વહુને ચઢીયેલ રીસ દફતર પજાડીયાં મોરારાજ
દફતર પડીયાં દરબાર, કલમ પડી ચોકમાં મોરારાજ
કીયા ભાઇને ચઢીયેલ રીસ તમાચા બે મારીયા મોરારાજ
કઈ વહુને ચઢીયેલ રીસ મઢીયરીયે ચાલીયાં મોરારાજ
ડગલો ડોટીને લીધો હાથમાં મોરારાજ
પહેલેને મનામણે સાસુજી મળ્યાં મોરારાજ
વજો વજો મોટાંનાં વહુવર મોટાં ઘર આપણાં મોરારાજ
તમારી વાળી સાસુજી નહિ વળુ મોરારાજ

તમારા દીકરા લાડકવાયા તમાર્યા મારીયા મોરારાજ
 ખીજે મનામણે નણુદી મળ્યાં મોરારાજ
 વળો વળો મોટાંના વહુવર મોટાં ઘર આપણાં મોરારાજ
 તમારી વાળાં બેની નદિ વળું મોરારાજ
 તમારા વીરા લાડકવાયા તમાર્યા મારીયા મોરારાજ
 ત્રીજે મનામણે સ્વામીજી મળ્યાં મોરારાજ
 લાથમાં બેવડી રાસ સડોસડ સાટકા મોરારાજ
 હું તમારા પગની પુગ્ગરાયુ નહિ જાઉં મહીયરીયે મોરારાજ
 ઉશ્કેરીશ ઘોડીસાની લાદ નહિ જાઉં રસણે મોરારાજ
 કિયા કિયા મહોલ યજ્ઞાવો, ઝરખે મેલો જળાયાં મોરારાજ

ગીત ૨૩ મું.

સુડીલા કાચલડીને વીનવેરે
 આવી રૂઠી આંગણીયા ડાળ સરોવરીયા પાળ
 મૂકીને કાચલ કયાં ગયાંતાં રે

શીળા રે કાયા લાઈના ઓરડારે
 જે ઘેર મીઠા બોલી નાર
 જોવાને અમે ત્યાં ગયાંતાં રે

શીળારે કાયા લાઈના માંડવારે
 ખજાને વાળ્યાં છે ખલકડારે જાહેની બાધી પાળ
 જોવાને અમે ત્યાં ગયાંતાં રે

ભૂંડારે કીયા વ્હેવાઈના માંડવારે
છોટોનાં વાળ્યાં છે ખલકડારે નળીયાંની ખાંધી પાળ
જોવાને અમે ત્યાં ગયાંતાં રે

ભૂંડારે કીયા વ્હેવાઈના ખાંડવારે
કુતરાં ખાંધ્યા છે કમાડ ગધેડાં ભુંકે દરખાર
જોવાને અમે ત્યાં ગયાંતાં રે

ગીત ૨૪ મું.

અગર ચંદનના ઓરડા સુખડ રસીયાં કમાડરે
સાગ સીસમના ઢોલીયા, ડમરા પરવા નાવ્હાણુરે
અતલસનાંરે ઓંસીકાં, મસરૂની તળાઈઓ
ગાલ બે ગાલ મસુરીયાં, આછી શાલની સોડરે
ત્યાં ચઢી શ્રી કૃષ્ણ પ્હોડીયા, રૂદમણી ઢોળે વાયરે
વાય ઢોળાંતાં ને વાત પુછાંતાં, સ્વામી સૂણોને વાતરે
ભાધરે બળભદ્રની ગોરીને, તનમનીયાં એવાં અમનેઘડાવોરે
ભાધરે બળભદ્ર વીરા વીનવું, વચ્ચે બીંત ભરાવોરે
તમારી ગોરીને તનમનીયાં, મહારાધરમાં વઢવાડોરે
તનમન તનમન શું કરો, કલ્હી સાંકળાં સોહીયેરે
તનમન તનમન શું કરો, વેઢ વીંટીયો સોહીયેરે
તનમન તનમન શું કરો, આછા સાળુમાં સોહીયેરે
અગર ચંદનના ઓરડા સુખડ રસીયાં કમાડરે

ગીત ૨૫ મું.

૩૬ પ્રભાતને પહાર દેવકીએ દાનણ માગીયાં
 માગ્યા માગ્યાં વારખેવાર રૂઢમણીએ શબ્દ ન સાંભળ્યા
 ૩૭ પાનનાં ખીડલાં મેટીએથી શ્રીકૃષ્ણ ઉતર્યા
 મહારા વહાલા બળભદ્ર વીરા, ગંગાંતી તીરે ધર કરે
 ત્યાંતો રાખો રૂઢમણીનાર. જોણે માતાને દુલબ્યાં
 સ્વામી શેરે અમારો વાંક, શે કારણે અમે જીવ્યાં
 ગોરી તું મારો દેયાનો હાર, તહે માતને દુલાબ્યાં
 રહેજો રહેજો માસખેમાસ ત્રીજે માસે આણાં મોકલું

ગીત ૨૬ મું.

સોનાની સૂડી રહેજ માલણુરે
 રૂપાની રકાખી રહેજ માલણુરે
 માંખણીઓ ચુનો રહેજ માલણુરે
 કેવળાચો કાથો રહેજ માલણુરે
 ખસખસીયાં ઇલાયચી રહેજ માલણુરે
 તમતમીયાં લવોંગ રહેજ માલણુરે
 સેવરધનીયાં સોપારી રહેજ માલણુરે
 નાગરવેલીનાં પાન રહેજ માલણુરે
 કીયા ભાઈના છાનાં ખીડલાં વાળે રહેજ માલણુરે
 પેલી માલણુને ખવરાવે રહેજ માલણુરે
 માલણુ કઈ વહુની શોખ્ય રહેજ માલણુરે
 માલણુ આવી ખેસે ગોખ્ય રહેજ માલણુરે

કઈ વહુ ખારી બેસી રહે સહેજ માલણરે
તેની નણદી આંસુ લુવે સહેજ માલણરે
ભાભી ના રોશો ના રોશો સહેજ માલણરે
નવી નવ દહાડા રહેશે સહેજ માલણરે
જુની જનમારે નભશે સહેજ માલણરે
આપણે યાશે લીલાદેર સહેજ માલણરે

ગીત ૨૭ મું.

તું તો બોલેરે મારી વગડાની કાચલ, તારો શબ્દ સોહામણોરે
ત્હેં કેમ કરી આ વન વસ્યાં, કેમ કરી ભમ્મર બીંજવ્યો
મ્હેતો વનફળ ચરીચરી વન વરયાં, ટહુકે ભમ્મર બીંજવ્યો
તમે બોલેરે રાણી રૂક્મણી ગોરાં, તમારો શબ્દ સોહામણોરે
તમે કેમ કરી રાણી ઓરડા અજવાબ્યા, કેમ કરી સાસુજાયા રીઝવ્યા
અમે પુત્ર જાયાને ઓરડા અજવાબ્યા, લટકે સાસુ જાયા રીઝવ્યા
તમે આવોરે સુભદ્રા બહેન ગોરાં, તમારે મહીયર પગરણ માંડીયાં
હું તો આવીશરે વીરા મોટે મંડાણ, આવીશ હસ્તીને ઘોડો
મારે બેસણેરે વીરા સાંગાને માંચી, સોડણ નવરંગ ચુંદડી
મારે પેરણરે વીરા ઝાલને ઝુલણે, હાથે હાથી ફાંત ચુડીભો
હું તો લઈશરે વીરા લાખબેલાખ, લઈશ ગામે ગોઠતાં
આટલું લઈ વીરા સાસરે જશું, હું તો સતોષણ બેનડી

ગીત ૨૮ મું.

હંચી હંચી મેડી મારાં ધર રે વીવાતાં
 ત્યારે ઢાળાવો ભમ્મર ઢાલીયોરે
 ત્યાં ચઢી પ્હોડે મ્હારો માડીજયો વીર
 ભાભી સુકુલની ઢાળે વાવધારે
 નણુદી પડોશણુ નવ રાખીએરે
 નણુદી ખાધ જશે નણુદી લઇ જશે
 નિત્ય ઉઠીને ઠલઠ કરશે
 ન્યારે ગોરી તમે દીકરો પરણાવશે
 કાણુ આવી માંડવે મ્હાલશેરે
 સાત સોપારી મ્હારી પડોશણુને આપુ
 તે આવી માંડવે મ્હાલશેરે
 ન્યારે ગોરી તમે દીકરી પરણાવશે
 કાણુ આવી ગોત્રજ પુજશેરે
 કસુંખાનું કાપકુ ગોરાણીને આપું
 તે આવી ગોત્રજ પુજશેરે
 ધરની ધણીઆણી તમે રાંધોની સીંધો
 માડી જાઇ જમવા બેસશેરે
 ધરની ધણીઆણી તમે ઓરડા અજવાળો
 માડી જાઈ ઓરડે બેસશેરે
 ધરની ધણીઆણી તમે દાખડા ઉઘાડો
 માડી જાઇ ધરેણું પ્હરશેરે

ધરની ધણીઆણી તમે ઓઢોને પહેરો
માડી જાઘ માંડવે મહાસરેરે
ધરની બનીયાત તમે ઓણું થું બોલો
ઓછાં બોલે મનડાં નહિ મળેરે
ખાસકુ ખંખરૂં તો ગોરીઓ ઝાઝેરી
લાખ બે લાખે માડી જાઘ નહિ મળેરે

ગીત ૨૯ મું.

રંગ મ્હોલમાં કીયા બાધ પ્હોડશેરે
કીયાં વહુ ઢોળે વાય, આપ પ્હોડયા બમ્મરે ઢોલીયે
રંગમ્હોલલાંથી કીયાં વહુ છિતર્યાં, ધરેણાના દાખડા હાથ
બ્હેનરે કીયાં બ્હેને પુછીયું બાબી આવડા ધરેણાં ક્યાંયકી
બ્હેની તમારા વીરાની સુખ સ્હેજ, આપ પ્હોડયા બમ્મરે ઢોલીયે
પડયા ધરમાં કીયા બાધ પ્હોડશેરે
કીયાં વહુ ઢોળે વાય આપ પ્હોડયા દુટીખાટમાંરે
પડયા ધરમાં કીયાં વહુ નિકળ્યાં, ચીંથરાંના બચકા હાથ
બ્હેન રે કીયાં બ્હેને પુછીયું, બાબી આવડાં ચીંથરાં ક્યાંયકી
બ્હેની તમારા વીરાની સુખસ્હેજ આપ પ્હોડયા દુટીખાટમાં

ગીત ૩૦ મું.

કીયા ભાઈના ઓરડીયામાં, મુખડ વૃક્ષ બેરાય હોમાલણ
 કઈ વહુને કાજે સીંદાસન નીપજે રે
 કીયા ભાઈના ઓરડીયામાં કાયાં સોનાં કચરાય હોમાલણ
 કઈ વહુને કાજે નવા ઘાટ નીપજે રે
 કીયા ભાઈના ઓરડીયામાં બેપારી તેડાય હોમાલણ
 કઈ વહુને કાજે સાડીયો નીપજે રે
 કીયા ભાઈના ઓરડીયામાં ધમધડાકા થાય હોમાલણ
 કઈ વહુને વાંસે સડોસડ સાટકા રે

ગીત ૩૧ મું.

મેર બોલે ઉચારે અવાસમાં મેર બોલે છે
 મેર બોલે વિવાતરે ઘેરમાં મેર બોલે છે
 આગળ જાઉં તો નદીયો કીનારે મેર બોલે છે
 પાછળ જાઉં તો સુરત બંગાળરે મેર બોલે છે
 મેર બોલે કીયા ભાઈના કાનમાં મેર બોલે છે
 મેર તેડે કીયાં વહુને સાનમાં મેર બોલે છે

ગીત ૩૨ મું.

ઉભીતીરે કાઠ રંગ રસ મહેલમાં
 કાગળીયાં આવ્યાં રાજના મોરારાજ
 ઉઠરે દાસી દીવડીયા અજવાળ
 કારારે કાગળ વાંચીયે મોરારાજ

દીવડીયા અળવાળતાં લોગી વાર
 ચાંદરણાં કામળ વાંચીયા મોરારાજ
 કાગળમાં કાંઈ લખ્યું છે એમરે
 પેરોઢીયે ઉઠી ચાલવું મોરારાજ
 સસરાજનાં અભુન બીમ
 ભમર ઘેર આવશે મોરારાજ
 સસરાં દરબારીનાં તેડાં
 સસરા ગયે કેમ ચાલશે મોરારાજ
 ચાકરીયે મારા જોડેજીને મોકલાવે
 ભમર ઘેર આવશે મોરારાજ
 જેઠ ઘેર મરડક જોલી નાર
 ઘડીમાં ઝમડો લાગશે મોરારાજ
 ચાકરીયે મારા દીયરજીને મેલો
 ભમર ઘેર આવશે મોરારાજ
 દીયર ઘેર બાળી બોળી નાર
 મહેલોમાં કેમ રહે એકલી મોરારાજ
 લીલી ઘોડીને પીળો ચાખકો
 સાહેબ ચાલ્યા ચાકરી મોરારાજ
 ધન્ય ધન્ય સાસુ તમારી કુખને
 એ કુખે ભમર જનમીયા મોરારાજ
 ધન્ય ધન્ય ફાઈ તમારી જીભને
 તમે કાઢે શુભનામ પાડીયાં મોરારાજ
 ધન્ય ધન્ય નણ્ણંદ તમારા હાથને
 તમે હાથે રતન રમાડીયાં મોરારાજ

ગીત ૩૩ મું.

નવારે નમરના લવારી, દીવડો ચાંપેશુ ધડળે રે
 હરતી ફરતીરે કુદડી, ચોરાશીનું ચાકુ રે
 દીવડો મુકયો શીળા માંડવે, આવે ચોતરફ અજવાળુરે
 કીયા ભાઈ વહેવાઈએ પુઝીયું, દીવડો કોણે મોકલીયોરે
 લાડકીના બાપજીએ, કીયા ભાઈએ, મોકલીયોરે

ગીત ૩૪ મું.

મુખડે રમ્યારે કમાડ, શ્રીખડે ઘોળ્યા ઓરડા રે
 આદીતને જમવાની વાર, રાંદલ રાંધે રાંધણું રે
 બાસઠ કીધારે વધાર, ચોસઠ રાંધ્યાં રાંધણું રે
 ઉઠો સ્વામીજી ભોજન કરો, હું છું હિતાવળી રે
 આદીતને ચઢીએલી રીસ, રાંદલ માંચાં સોટીએ રે
 હાથમાં લીધી લીલી ટોપી, કન્દેયો કેડમાં રે

ગીત ૩૫ મું.

ઝંઝીર રાજ લાવળે રંગભેર વીજણા
 હોજી બના બેટડો હોય તો લાવળે મોંઘા મુલનો
 મહારાજ મોંઘા મુલનો, દેશોટી મોંઘા મુલનો
 ઝંઝીર રાજ લાવળે રંગભેર વીજણો.

• બીજી વખત ધરનાં પુરુષોનાં તથા સ્ત્રીઓનાં નામ દેવા.

હોજી બના બેટડી હોય તો લાવજો મોંઘા મુલની
મહારાજ મોંઘા મુલની દેશોટી મોંઘા મુલની
અંઝીર રાજ લાવજો —

હોજી બના પેંડા હોય તો લાવજો મથુરા દેશના
મહારાજ મોંઘા મુલના, દેશોટી મોંઘા મુલના
અંઝીર રાજ લાવજો —

હોજી બના પાપડી હોય તો લાવજો રાધનપુરની
મહારાજ મોંઘા મુલની, દેશોટી મોંઘા મુલનો
અંઝીર રાજ લાવજો —

હોજી બના દીલ્હીને દરવાજો બનડો અટકી રત્નો
મહારાજ મોંઘા મુલનો, દેશોટી મોંઘા મુલનો
અંઝી રાજ લાવજો —

હોજી બના કાશીના કોટ આગળ બનડો અટકી રત્નાં
મહારાજ મોંઘા મુલનો દેશોટી મોંઘા મુલનો
અંઝીર રાજ લાવજો —

૫૧

ગીત ૩૬ જી.

તારી ચંપક વરણી ચાલ લાડીવર, કેસર વરણાં છાંટણાં.
તમે ચઢિટો નવળશો લાડીવર, ચઢિટાના શેડીયા હઠ કરે,
અમે ચઢિટાના શેડીયાને દાણુ દધને, કુવારી કન્યાને પરણીશું.
તમે શેરીએ નવ બસો લાડીવર, પોળના પોળીયા હઠ કરે
અમે શેરીના શેડીયાને દાણુ દધને કુવારી કન્યાને પરણીશું.

તમે જાનીવાસે નવ જાશે લાડીવર, જાનીવાસે સાળીજી લઈ કરે
 અમે સાળીજીને પાથે પડીને કુવારી કન્યાને પરણીશું.
 તમે તોરણે નવ જાશે લાડીવર, તોરણે સાસુજી લઈ કરે
 અમે સાસુજીને પાથે નમીને, કુવારી કન્યાને પરણીશું.
 તમે મોલ્યરામાં નવ જાશે લાડીવર, માલ્યરામાં સસરાજી લઈ કરે
 અમે સસરાજીને પાથે નમીને, કુવારી કન્યાને પરણીશું.

ગીત ૩૭ મું.

મારી કમાળીની ચીતરી વાડકડી
 મારી શેરીની સોલંભળી લાડકડી
 મહેનો વારીયાં રે મારી કંઈ જાહેન મુગ્ધા
 પેલા વેવાઈની શેરીએ રમવા ન જાશે
 તમારા જડીયા અંબોડા દેખશે
 પેલા વેવાઈને રદ લાગશે
 વહેવાળા જોળા રે પાથરતી ઘેર આવને
 કાઈ દેવરાવોને દયા કરો રે
 અમારા કીયા ભાઈ ઉપર દયા કરો રે

ગીત ૩૮ મું.

એક લીલીશી ઘોડીને લીલી વછેરી
 અવર હરીયા જવ ચરે

પુજ કારણુરે મારા કુંવર લાડકડા

દાદાજી ઘોડી મુલવે

એક દાદાજી હરખે ને લાખ ખસ્યે

ધનને વેવાઇ તારા માંડવે

માંડવે ઉભો વર પાન ચાવે

કુલ તે સરખો કુટડો

લવીંગ સરખો લાંક વરને

ધવાયથી સરખો મસમસે

સોના સરખી દેહ વરની

રૂપા સરખો ઉજળો

સુરજ સરખુ તેજ વરનું

ચંદ્રમાં સરખો શીતળો

ધન્ય ધન્ય એની માડીને

જેણે તે રતન જનમીયું

ધન ધનરે એની ફાઇને

જેણે કોડે નામ પાડીયું

ધન ધનરે એની કાકીને

જેણે કલાવી હુલાવીયો

ધન ધનરે એની મામીને

જેણે મનાવી બોલાવીયો

ગીત ૩૯ મું.

મારા ચોક વચે ચાંપક્ષીયો રોપાવીયે
 મેને ઉછેરતાં બહુ દીન જાય, પુલડાંની વેળા માળી લઈ મયો
 મહેતો દરખે દીકરા મોટા કર્યા,
 મેને ઉછેરતાં બહુ દીન જાય, કમાણીની વેળા વહુઅર લઈ મયાં
 મહેતો દરખે દીકરીઓ મોટી કરી
 મેને ઉછેરતાં બહુ દીન જાય, ચાકરીઓની વેળા જમાઈ રે લઈ મયા.

ગીત ૪૦ મું.

વરતો બહુરે હોંસીલો, વરતો બહુરે ખાંતીસો
 વરની ચંપક વરણી ચાલ, નમારાં વાગે ગ્રીણાં ગ્રીણાં
 વર તો ડોસીડાની શેરી વચ્ચે સાંચયો રે
 વરની મીંદળ સોત્તી જુએ વાટરે, નમારાં વાગે ઝુટણાં ઝુટ
 ડોસીડાની બેટી રૂપે આગળી રે
 રંચ રક્ષાઆને રાખ્યો મ્હેલમાંહીરે નમારાં વાગે —
 મહારો નાયક જેજી યુજરાતનો રે
 મહારો કેસરીયો બીનો બીનો જાયરે નમારાં વાગે —

ગીત ૪૧ મું.

છ રે છંદ ચાણું ને ધર નીપજે,
 નીપજે નીપજેરે રૂડા મેડી ને મહોલ—વધાવો રે મેં સુખ્યા.
 છ રે ઓરડાનું માંડણ દીવડા, દીવડાનું મોડણ રૂડી જોત—વધાવો રે.
 છ રે પરસાળનું માંડણ પારણું, પારણાનું રે પોદણ રૂડા પુત્ર—વધાવો રે.
 છ રે મેડીનું માંડણ ઢોલીયો, ઢોલીયાનું રે પોડણ રૂડા કંથ—વધાવો રે.
 છ રે પુરૂષનું માંડણ પાધરી, પાધરીનું રે માંડણ રૂડુ પ્રલ—વધાવો રે.
 છ રે સ્ત્રીનું માંડણ કંચુકી, કંચુકીનું મોડણ રૂડા હાર—વધાવો રે.
 હું તો વારી રે કીયા ભાડની વાડીને, વાડીયો નીપજેરે રૂડા

કંકુનો છોડ—વધાવો રે.

છ રે કંકુ ધોળું ને રસ નીપજે, ચાણા કરશે રે મારી

બળુડી બહેન—વધાવો રે.

હું તો વારી રે કીયા વડના લટકાને, ગણું ડાહી રે, થોડા

બોલીરે, તારૂં ધરણું દેખાડ—વધાવો રે.

મારે માત્ર ને ઉપર ઝુમણાં, ઘરણું ઘડાવશે કીયા બહેનના વીર—વધાવો રે.

ગીત ૪૨ મું.

પાટણ ધડધોરે બાજઈ, અમદાવાદ ચીતર્યો રે.

અમદાવાદનો રાય સુલતાન, કીયા લાઈ આવશે રે,

કીયા ભાડની જોરી એમ બણે રે;

સ્વામી મને કલ્કાં ધડધોરે, માંડવે હાંડુ મલપતી રે,

સાજન મળીયા છે લોક કાંપીઓ મુકું ઢળકતી રે.

ગીત ૪૩ મું.

પહોંતો^૧ તે વધાવો મારે આરડીયે સોવરાવો
 આરડીયે સોવરાવો જોરા કીયા ભાઈ રે આવે;
 કીયા ભાઈ સરીસાં વહુવાર નવી વહુ રે આવે,
 મોડીયાનાં મોતી વહુવાર લટકતાં મેસે.
 મુંદડીના ચારે છેડા ઢબકના મેસે,
 (આપ) આઈનાં ગોટા વધાવતાં રે આવે;
 (દાદા)ના દીવડીયા અજવાળનાં રે આવે.

ગીત ૪૪ મું.

વહાણેલાં વાયા સોવાસણ તારા ઉગીયા,
 જઈ જમાડો લક્ષ્મીજીના કંથને;
 પહોંત્યા કેમ જગે હો શ્રીકૃષ્ણ નિદ્રાગુઆ રે,
 આજ આપણે સોના કેરાં કાજ છે.
 લંકામદ મોકલાવો હો મેવાડી સાંદણી,
 ત્યાં થકી સોનાં મંઝાવીએ;
 ત્રાડકડા એ જમાવરને પોંચીએ ધડાવીએ.
 ઉતરતાંના લાડી વડુને ઝુંમણાં ધડાવીએ—
 વહાણેલાં વાયાં સોવાસણ તારા ઉગીયા,
 જઈ જમાડો કઈ વડુના કંથને;

૧ તેજ પ્રમાણે આજળ બીજે, ત્રીજે, ચોથા એમ વધાવા લઈ જુદા જુદા નામે બોલી ગાણું.

પહોડ્યા કેમ બગે હો—ભાઇ નિદ્રાગુઆ
આજ આપણે હીરા કેરાં કામ છે,
લડમજગદ મોકલાવો મેવાડની સાંઘળી;
ત્યાં થકી હીરા મંગાવીએ,
લાડકડા હો જ્યાવરને વીટીઓ ધડાવીએ,
ઉગરતાંના વડુને હાર ધડાવીએ.
ગરમ ગરમ હો કંઈ વડુના કંથને,
પહોડ્યા કેમ બગે હો—ભાઇ નિદ્રાગુઆ.
આજ આપણે મોતી કેરાં કામ છે.
મુંગાઇ મોકલાવો મેવાડની સાંઘળી,
ત્યાંથી મોતી મંગાવીએ;
લાડકડા હો જ્યાવરને અટનં ધડાવીએ,
ઉગરતાંના વડુને વાળીઓ અંધાવીએ.

ગીત ૪૫ મું.^૧

લગન લીધું સાડણીતણું રે, એથી આનંદ છે આજ
શુણો તમે સાંદ્યા રે.

વિદ્યાની વસ્તુ વસાવવા રે, કોડે કરો શુભ દાજ—શબ્દો.
જે દેશ જે ચીજ નીપજે રે, ત્યાંજ મળે સારો માલ—શબ્દો.
આડતીયાની ઉપર રે, હલકારા મોકલો હાલ—શબ્દો.
નગરમાં કંકુ નીપજે રે, શીશી સાર—શબ્દો.

મેવા મળે મુલતાનમાં રે, દ્રાખ અંછર અનાળ—શણે.
 સંત્રાંછો મળે આગરે રે, સુજનીયો વીરમગામ—શણે.
 રૂડી રવનધઓ ત્યાં મળે રે, તે તો વખાણે લોક તમામ—શણે.
 મંદર લાવો શીહોરથી રે, ત્રાસળીઓ તણા ગંજ—શણે.
 ધન્ય ઘોરાછના દોલ્લીયા રે, રંગે રૂડા મનોરંજ—શણે.
 વસ્ત્ર વિકાસનનાં બહુ રે, મંગાવો ચાનનાં ચાન—શણે.
 સરતી રસોડાઓ તેડવીએ રે, પાંડે લલાં પકવાન—શણે.
 શાણા સોનીયા ખેસારીએ રે, નવલા ઘડવો રે ઘાટ—શણે.
 મંડપ મહોટા રચાવીએ રે, સુજ તેડવો સજાટ.—શણે.

ગીત ૪૬ મું.

કંકુના છડા રે દેવાડીએ, મોતીના ચોક પુરાવો—કુંવર પરણાવીએ.
 કંકુની ગાર ઘસાવીએ, સીદુરની ઓકળી પડવો—કુંવર.
 પાછલી બાંત ઘોળાવીએ, કંકુના ગણપતિ ચીતરાવો—કુંવર.
 ઘીના દીવા અળ્યાગીએ, સોનાવરખ ચોટાંગ—કુંવર.
 સેવાના પાટ મંગડીએ, લીલડે નેત્ર ઓછાંગ—કુંવર.
 દગળા ગોર તેડવીએ, રૂડા ગોત્રજ પુણવો—કુંવર.
 બચાવર તમારી રે પાઘડી,^૧ બાંધી રક્ષા બે ચાર—કુંવર.
 ધર્મ રક્ષા કર્મ રક્ષા પુત્ર રક્ષા, આયુષ્ય લખ્યાં રે અપાર—કુંવર.

નોટા:—એમ ચાર ધરની બહુનો નામ દેવાં, કન્યાના લગ્ન હોય તો

“કુંવર પરણાવીએ” ને બદલે કુંવરી પરણાવીએ એમ બોલવું.

૧ કન્યાના લગ્ન હોય તો “લાડવાઈ તમારી રે પાઘડી” એમ ગાવું.

કાન્તા વડુ લક્ષ્મી વડુ પુષ્પા વડુ ચંદન વડુ સાથે છે ચાર—કુંવર.
ચાર સુગળી રે પાંચમી, છપાવર કેરી નાર—કુંવર.

ગીત ૪૭ મું.

આજ ભારે ઘેર રામ રમે રે, રામ રમે ત્યાં સૌને ગમે રે;
સૌને ગમે ત્યાં દીવડા બળે રે, દીવડા બળે ને રત્ન ખરે રે.
રત્ન ખરે ત્યાં અમી દળે રે, અમી દળે ત્યાં સૌને ગમે રે;
આજ ચીંતવ્યો આવ્યો, ભારે ઘેર સોલેસો રે.
ગાજતો વાજતો આવ્યો, ભારે ઘેર સોલેસો રે;
નવી વડુ આવેરે ભારે ઘેર સોલેસો રે.

ગીત ૪૮ મું.

છરે સોના રૂપાળી પાલખડી.
જનય રે રાખજીને બેટ, કમી વડુ રાદો લખ રથાં
ખીયુ મળને પાલખડી ધડાવો દોલેયે ન આવે નીંદડી
ઉશીકે નામરવેલ પથરાવો, ટાઢકે આવે નીંદડી
આસઠ બારીઓ મેલાવો વાવલીએ આવે નીંદડી
આસઠ બળીઓ મેલાવો, અજવાળે આવે નીંદડી
ચારે છેડે પુતળીઓ મેલાવો, રમતે આવે નીંદડી
ગોઠડીએ કંઈ બેન બેસારો, વાતડીએ આવે નીંદડી
ચોકમાં ચંપા રોપાવો, સુવાસે આવે નીંદડી

પાણીઆરં નાગરવેણ રોપાવો, હંડકે આવે નીંદડીં
 ઝોરડામાંથી સાસુઆઈ રે બોલીયાં
 નયા માંડે જોતજની રીત, પાણખડી પાછી વાળજો
 મેડીએથા કયા ભાઈ બોલીયા
 ઈં માંડે જોતજની રીત, પાણખડી પાછી નહિ વળે
 નયા પાંડે જોતજની રીત, નહી વાળે ગારી પાણખડી.

ઉકરડીનાં ગીત.

ગીત ૪૯ મું.

હું તો લમરલા વીનવું રે.
કદ વાડી વડો વશેક, ઓઝવ ઘેર આપણે રે
ધાણું રે આંખે ધાણું જાંબુએ રે
નાગરવેલે રે વડો વશેક, ઓઝવ ઘેર આપણે રે

ગીત ૫૦ મું.

ઉકરડી નોતરતાં વનમાળા રે
લાધ્યો છે સોનાનો ખીટો કે ગુજરમાળા રે
તેની ધડાવીશ ટોટડી વનમાળા રે
સોવરાવીશ જમણે કાને કે ગુજરમાળા રે
ઉકરડી નોતરતાં વનમાળા રે
લાધ્યો છે રૂપાનો ખીટો કે ગુજરમાળા રે
તેનું ધડાવીશ જાંઝડું વનમાળા રે
સોવરાવીશ જમણે પાંચે, કે ગુજરમાળા રે
ઉકરડી નોતરતા વનમાળા રે
લાધ્યો છે લોદાનો ખીટો કે ગુજરમાળા રે
તેનો ધડાવીશ દીવડો વનમાળા રે
સોવરાવીશ જમણે હાથે કે ગુજરમાળા રે

ગીત ૫૧ મું.

પંચા જરીનો લાડવો વનમાળી રે
 પીરસ્યો છે કમ વડુને લાણે કે ગુજરમાળી રે
 જમતે કીયા લાઇ સાંભર્યા વનમાળી રે
 ધાસ્યો છે કાંચળી માંદી કે ગુજરમાળી રે
 ખડકા નતાં ખસી પડ્યો વનમાળી રે
 વડુવાર થઇ છે ફગેલ કે ગુજરમાળી રે.

ગીત ૫૨ મું.

ઉકરડી નોતરી વડુવાર રે
 ખેસારીએ ઘર પહાર મુણો વડુવાર રે
 ને નારી ગંદી ગોખરી, વડુવાર રે
 એનો એવો અધિકાર, મુણો વડુવાર રે
 ઉકરડી છંછેડતાં, વડુવાર રે
 રજ વળગે આવી, મુણો વડુવાર રે
 ધ્રુવડને છંછેડતાં, વડુવાર રે
 થાય તે રંગમાં ભંગ મુણો વડુવાર રે
 દેવે શીખામણુ રનેહથી, વડુવાર રે
 ઉઘટો તે અવગુણુ ગાય મુણો વડુવાર રે
 કંઈ કંઈ વાંધો કાઢીને વડુવાર રે
 રોજને રોજ રીસાય, મુણો વડુવાર રે
 ધ્રુવડ નારીનો ચોટલો, વડુવાર રે

બાળીએ સુમરિના માળા, સુણો વડુવાર રે
 દલાડો ચઢે સુતી ઉઠે, વડુવાર રે
 કરતી વડવાને આળા, સુણો વડુવાર રે
 મુખઃ નારીનું આંગણું વડુવાર રે
 ઉકરડી અનુસાર, સુણો વડુવાર રે
 પાણીઆરં તેનું પેખીએ વડુવાર રે
 ખેડે વળી ખડુ છાર, સુણો વડુવાર રે
 ખુમો પાડીને બોલતાં વડુવાર રે
 લેશ નહિ તેને માળ, સુણો વડુવાર રે
 વાદ વડે વિખુ કરણો, વડુવાર રે
 કરતાં કંઈ કામકાજ, સુણો વડુવાર રે
 સાંજ પડે કે સુધ રહે, વડુવાર રે
 પાથરી જેમને તેમ, સુણો વડુવાર રે
 વાસણુ એમાં ન ઉઠે, વડુવાર રે
 એ રહે એમનાં એમ, સુણો વડુવાર રે
 વીવાલ બોક્ષાએ જે પડે વડુવાર રે
 ગવાય ગામોગામ સુણો વડુવાર રે.

ગીત ૫૩ મું.

કડવો લીંબડો ને કારેલી ને કાંઈ કંઈ વડુના બેલ
 મેલાવડે સદુ મળ્યાં રે, તે વડુને કાંઈ ના છછિડશેરે
 કરી નાખે તરણા તોલ—મેળાવડે

“ શય સેનાના સ્થંભ હીરે જડયા રે. ” “ દસપત કાલ્ય ભાગ ખીલે. ”

કાયા બાદને ધન્ય છે રે, સહન કરે છે સદાય—મે.
 હાંસુ હોય તો ખદ્ધીયે રે, માણસ ખદ્ધયું ન બન્ય—મે.
 મોટાના મન મોટા હોય છે રે તે સદા રહે ગમ ખાદ—મે.
 મોબ મોટાને મોટા જાંબઘા રે, મોટાને શીર મોટો બોજ—મે.
 દક્ષકા તે વળીયો વાંસડા રે, તેનો બોજ તેના સરખોજ—મે.

ગીત ૫૪ મું.

આચાર્ય ધર આપણે, ઉકરડી અમે નોતરી સ્વચ્છંદારે
 નોતર્યા ચારે દેવ, મન કોડ પુર્યા રે
 કાશીમાં વિશ્વનાથ, નોતર્યા સ્વચ્છંદારે
 ગયામાં ગદાધર દેવ, મનકોડ પુર્યા રે
 દારીકામાં શ્રીરણછોડ નોતર્યા સ્વચ્છંદારે
 રેવાજી કુબેરનાથ, મનકોડ પુર્યા રે
 રામેશ્વર મહાદેવને નોતર્યા, સ્વચ્છંદારે
 આરાસુરથી અંબીકા માત, મનકોડ પુર્યા રે

ચાંલા વખતનાં ગીત.

ગીત ૫૫ મું.

હસ્તી કોટે ધમકે ધુવરમાળ, ભણકડાં માગાં આવીયાં
આવો રે વહેવાઈ ખેસો માંડવે રે.
જુઓ હમારા ઓરડીઓની રીત, ઓરડે લક્ષ્મી જળાદળે રે
આવો રે વહેવાઈ ખેસો માંડવે રે
જુઓ હમારા પાણીઓની રીત, માંડવે સાજન જળાદળે રે
આવો રે વહેવાઈ ખેસો માંડવે રે
જુઓ હમારા માડવાની રીત, માંડવે સાજન જળાદળે રે
આવો રે વહેવાઈ ખેસો માંડવે રે
જુઓ હમારા દીકરાઓની રીત, વડુઓ હોંટે મલપતતી રે
આવો રે વહેવાઈ ખેસો માંડવે રે
જુઓ હમારી દીકરીઓની રીત, જમાઈ હોંટે મલપતા રે.

ગીત ૫૬ મું.

ભમરસ ભમરસ રે ભમરા જઈ ખેડાં ચાંપલીયાને છાંડ
ચાંપલીયો સેદરંડે જાય, તેનાં ચાર પાટીયાં વહેરાય
તેનાં જીનં મેડીયો જડાય રે
ત્યાં કીયા લાઈ ખેડાં મેડીએ
કીયા લાઈને આપ્યા છે તેડી
કહો તો સાહેબ પાવલીયા ચાંપુ
કહો તો સાહેબ પાવલીયા ઢોળું

કંડો તો ઘાંટ જીન કરી આપું
ક્રીયા ભાષ્ત્રને ગમશે તો વિવાહ કરશે
નરિ તો રહેશે છાંડી કુંવારી.

ગીત ૫૭ મું.

ગળીયા ગાળા વહેચાય રે, દુધમાં સાકરો બેળાય રે
આગળ દત્તા લોક લોક રે, હવે થયા છે બેવાહ રે
આગળ દીડતા શેરડીએ રે, હવે દીડ છે બેજડી એ રે
આગળ રહેતા નેવાં સાવી રે, હવે પેદા ધરમાંદી રે.

ગીત ૫૮ મું.

આજ તો આનંદ આનંદ્ય મારે આંગણે
આજ તો નવજા વેવાહ આપ્યા મારે ઘેર રે
નગારાં વાગે કડકડ ધીન્નાં રે
આજ તો મોતીડ પુરાવું સુંદર સાથીયા રે
આજ તો લક્ષ્મીની દીસે લીલાન્હેર રે—નગારાં.
આજ તો આનંદનો સાગર અતિ ઉલ્લસ્યો રે
આજ તો મંદીર મારાં દીસે ઝાઝમાળ રે—નગારાં.
આજ તો નવજા વેવાહ ભક્ષે પધારીયા રે
મારા લાડકાનું લાવ્યા વેવીશ્યાળ રે—નગારાં.
પ્રથમ વેવાહ વેવાહએ વચન લીધાં રે
વળતી તીલક કીધું કુંવરને કપાળ રે—નગારાં.

વેવાઈ કુંવરના સામુ વારેવારે જુવે રે
જેમ ચંદ્ર સામુ જોઈ રહે ચકોર રે—નગારાં.
મોટા કુળની કન્યા અલખેજાને આવશે રે
મોટો હાથ વધ્યો સહુને તે માટે રે—નગારાં.
સહુનાં હાથ તે હરખે હરખીયાં રે
જેતાં મેળવી પ્રભુએ જુગતે જોડી રે—નગારાં.
પરમેશ્વર પ્રતાપે એ જોડું અખડ રહેજો રે
કરજો કરજો સુખે રાજ દીવાળી ફોડ રે—નગારાં.

ગીત ૫૬ મું.

એક પાટણનો પોપટ પાળી પાંખનો રે
ભમ્યો ભમ્યો દેશ પરદેશ રે ખીંચે ક્યાંય મનદું માંયુ નહિ રે
ત્યારે દીકા જથો દાડમ ડાખનો રે
ત્યારે હરખ્યો હરખ્યો દેશમાં વિવેશ—ખીંચે ક્યાંય.
એક કોયલડી કાશમીર દેશની રે
એ તો ભમી ભમી જુઓળ ખગોળ રે—ખીંચે ક્યાંય.
એને ખુશીમાં ખામી ન રહી ભેશની રે
ત્યારે દીદી આંખા ફળની ઓળ રે—ખીંચે ક્યાંય.
એક ચકોર ચારે દીક્ષએ આશયો રે
જેયાં જેયાં મોટાં સહેર શોખીત—ખીંચે ક્યાંય.
ત્યારે ચળકતો ચાલશે ચલ્યો રે
ત્યારે ચોટયું તેનું ચંદ્રમામાં ચીત—ખીંચે ક્યાંય.

વેવાઈ કીયા વેવાઈ દેશોદેશે શ્રીવલ્લા રે
 જોયાં બપતિનાં બવન બવન રે—ખીજો ક્યાંય.
 ત્યાં મનમાન્યા ચતુર કુંવરને મળ્યા રે
 ત્યાં માંદે દરખે માન્યું તેમનું મન—ખીજો ક્યાંય.
 વેવાઈ પ્રિયજી છે લીરાની પરિક્ષા વિષે રે
 પકડે પકડે લીરા વસાયો પરમાણુ—ખીજો ક્યાંય.
 જેવા ચતુર કુંવરજી ચતુર દીસે રે
 એમના સસરાજી પણ ચતુર સુજાણુ—ખીજો ક્યાંય.
 ગુણવંતાને ગુણવંતાની સંગતી રે
 તેનું મન જે જઈ તેવે હામ—ખીજો ક્યાંય.

ગીત ૬૦ મું.

રંગરસ રંગરસ રે રંગરસ
 એવો રંગ રાખો રે વહેવાઈ
 એવો રસ પામલાનો પાશેર
 રંગરસ અડધાનો અચ્છેર
 રંગરસ રૂપીયાનો શેર
 રંગરસ તાણુડે તોળાણ
 રંગરસ વાડકે ઘોળાણ
 રંગરસ રંગરસ રે રંગરસ

ગીત ૬૧ મું.

કાણુ રાયે માગાં મોકલ્યાં, પાસવ ઝીલી લ્યો;

કાણુ રાયે ઝીલ્યાં નાળાયેર, રાણાજી દોડાજી,

—મુંદીર પાસવ ઝીલા લ્યો.

કાણુ રાયે બીડાં મોકલ્યાં, પાસવ ઝીલી લ્યો:

કાણુ રાયે ઝીલ્યાં આછાં પાન, રાણાજી દોડાજી—મુંદીર.

કીયા ભાઈએ માગાં મોકલ્યાં, પાસવ ઝીલી લ્યો;

કીયા ભાઈએ ઝીલ્યાં નાળાયેર, રાણાજી દોડાજી—મુંદીર.

કીયા ભાઈના બેટા ઘોડે ચડયા, પાસવ ઝીલી લ્યો;

કીયા ભાઈની પરણે છે બેટી, રાણાજી દોડાજી—મુંદીર.

મંડપ મુદુર્તનાં ગીત.

ગીત ૧૨ મું.

મોનાનો રથંભ હીરે જડયો રે,
 થંભનું નામ ના જ્ઞાણું વિવાહ ઘેર આપણે રે.
 થંભનું કીયાભાઈ નામ વીવાહ ઘેર આપણે રે.
 મોનાનો રથંભ હીરે જડયો રે,
 ટોશી વાણીયાનું નામ ના જ્ઞાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 ટોશી જાણીયાનું કીયા ભાઈ નામ વિવાહ ઘેર આપણે.
 ત્રાંગી સેખણે સેખાં લખેરે.
 સંખાવટીઆનાં નામ ન જ્ઞાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 સંખાવટીઆ કીયા ભાઈ નામ, વિવાહ ઘેર આપણે;
 સાંગા માંચીએ ખેડા પુન કરે રે.
 પુનવંતાનું નામ ન જ્ઞાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 પુનવંતાનું કીયા ભાઈ નામ વિવાહ ઘેર આપણે;
 ઓરડામાં લક્ષ્મી વાસો વસે.
 લક્ષ્મીનું નામ ન જ્ઞાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 લક્ષ્મીનું કઈ વડુ નામ વિવાહ ઘેર આપણે.
 ખંભે તે કાથળા સોને ભરીરે,
 નાળાવટીયાનું નામ ન જ્ઞાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 નાળાવટીયાનું કીયા ભાઈ નામ વિવાહ ઘેર આપણે;

 વિવિધ પ્રસંગોએ વિવિધ નામ લઈ આવું.

હાથમાં પાટીયો સોઢ બહીરે.
 નિશાળીયાનું નામ ન જાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 નિશાળીયાનું કીયા બાધ નામ વિવાહ ઘેર આપણે;
 લાંબી પરસાળે જાળક રમે રે.
 જાળકનું નામ ન જાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 જાળકનું કીયાબાધ નામ વિવાહ ઘેર આપણે,
 તાંજાના ઝેડે પાણી ભરે રે.
 પાણીયારીનું નામ ન જાણું વિવાહ ઘેર આપણે,
 પાણીયારીનું કંઈ બહુ નામ વિવાહ ઘેર આપણે.

ગીત દ્વિતીયું.

હું તમને પુછું મારા શ્રીકૃષ્ણ માંડવા સોળે સ્થાવિ રે,
 પહેલે માંડવે પુતળી, બીજે જનત્રીના છાંડ રે;
 ત્રીજે આદીત તેહીયાં, ચોથે રત્ના દેવતાં માંડવ રે,
 પાંચમે પચસણ માંડીયાં, છઠીના જગાવ્યા જગત રે.
 સાતમે શ્રીકૃષ્ણ જનમીયાં, આઠમે અમી હોધ રે,
 નોમે નવ મહ રમીયા, દસમે દસરથ દેવ રે;
 એકાદશી રે આતેક પ્રણા, બારમે રંઝ્યાં ભાર રે,
 તરસે તોરણ બાંધીયાં, એકસે છોળ મળી રે,
 પુનમે વરદન્યા પ્રણામી પડવે કન્યાદાન રે.

ગીત ૧૪ મું.

ઉંડા ગોરાં રે ઉંડો સામળા રે ઉંડો નાથ વિશ્વનાથ.
 શ્રીકૃષ્ણ એ આપ્યાં અવસરે કે વહેલા આવળે રે.
 એરે અવસરે ગંગામાટી જોઇશેરે, ગંગાજળ હોય રે રળીયામણાં રે.
 એરે અવસરે આશ્રપત્ર જોઇશેરે, સેવાસુત્ર હોય રે રળીયામણાં રે.
 એરે અવસરે હવનપટ્ટી જોઇશેરે, નાડાજી હોય રે રળીયામણી.
 એરે અવસરે શ્રીકૃષ્ણ જોઇશેરે, કૌશલ્ય હોય રે રળીયામણાં.
 એરે અવસરે દહીદૂધ જોઇશેરે, પંચામૃત હોય રે રળીયામણાં.
 એરે અવસરે જીવાવર જોઇશેરે પાસ નાળીયેર હોય રળીયામણાં રે.
 એરે અવસરે કયાભાઈ જોઇશેરે, કયાં વાડુ હોયે રળીયામણાં રે.

ગીત ૧૫ મું.

આમલડી થડે થોડીને ડાળે અતિ ધણી રે,
 આમલી વીવાનાં ધર કેમ જાણીએ;
 આમલી રંગારા બેઠા ધરને આંગણે,
 આમલી સાલ રંગ્યાં રે વરનાં અમોઢીયાં.
 આમલી રંગારા કીયા જમાઇ રે.
 આમલી થડે થોડી ને ડાળે અતિ ધણી રે.
 આમલી વીવાનાં ધર કેમ જાણીએ રે,
 આમલી ચીતારા બેઠા ધરની બહાર રે
 આમલી ચીતારા કીયા જમાઇ રે.

ગીત ૬૬ મું.

નાથજીએ રે જગ માંડીઆ. ગીરધાસીને કાજરે,
મંડપ રચીઆરે મોકળા, સોનુ ધડે રે સોનાર રે;
મોભે મોભે માણેક જડયાં, કુંભી રત્ન જડાવ રે,
કોણુ આળ્યું ને કોણુ આવશે, કોની જોડે હું વાટ રે.
કોણુ આવે ને મારાં મન ઠરે, હૈયે હરખ ન માય રે,
કોણુ ધોડે કોણુ હાથીએ, કોણુ રથે અસ્વાર રે;
કોણુ ખીરાજે રે પાલખી, ચોપાસ ચામર દોળાય રે.

ગીત ૬૭ મું.

અમદાવાદી ઓરસીયો ને સુરતની મુખેડ,
ચંદન ધસાવો એને માંડવે,
ચંદન ધસાવો ને ચંદરવા બંધાવો,
સુરજ લખાવો એની ખડકીએ.
સુરતના સલાટીને પાટણનો પહાણુરે,
ઓરસીઓ ધડીલાવોરે આરસપહાણુનોરે
એવા હોસીલા અમારા કીમાલાઇ કુંવરે
નિત્ય પૂજા હાટકેશ્વરને મોકલે
ચંદન ધસી ઓરસીયો મંડપ હેડે મેઘોરે
ઓરસીયાનો ઓર ચોરી મયોરે
ઓરસીયાના ઓર કંથા જમાઇ રે
ઓરે જમાઈ ઓરસીયો ચોરી મમા રે

લમ ગીત.

આગળ જતાં બીજા જમાઈ મળીયા,
 બેઠે મળી ઓરસીયો સંતાડીયો રે
 લાવેને નાડી મેલો એને કાઢી
 રાહની રીતે ઓરસીયો મનાવીએ રે.
 ઉપર રથાં ક્યાં બેન બોલીયાં રે.
 આજનો યુનો વીરા માફ કરો રે.
 વ્યાને મારી ટોડી ને મારો એને સોડી,
 મુરખ લીધો વણુસીયો રે.
 વ્યાને મારી સાડી મેલો એને કાઢી.
 રાહની રીતે ઓરસીયો મનાવતાં રે.

ગીત ૬૮ સું.

મુખડનાં રે વૃક્ષ વેડીએ રે.
 એરે માંડવે કાણુ કાણુ તેડીએ રે.
 એરે માંડવે ગણપતી તેડીએ રે,
 સાથે સીંદ્રી ભુદ્રી પાણુ આવશે રે.
 સાથે આવશે લક્ષ લાલ લાવશે રે,
 એરે માંડવે શંભુને તેડીએ રે.
 સાથે પાર્વતીજી આવશે રે,
 સાથે આવશે લક્ષ લાલ લાવશે રે.

ગીત ૬૯ મું.

રણગણ કરનો રે ભમરો સંચરો,

જગ જોડો કંકુને છાડ—કે ભમરો રણગણ રે.

ભમરાએ ભમરાને પુછ્યું રે,

કહો ભમરા એ કંકુ કાણ કાળ—કે ભમરો રણગણ રે.

મીયા બાદાએ રાય જગ માંડીયારે,

એ કંકુ અસંધર જાય—કે ભમરો રણગણ રે.

પીઠીનાં ગીત.

ગીત ૭૦ મું.

હરે દળધસ દળધસ દળધરી રે,
 હરે દળદી આવી અમારે દેશ,^૧ જીવાવરને દળદી ચકે,
 હરે કીયાભાઈ દળદીનાં મુલ કરે,
 હરે કીયાભાઈ ખરચે છે દ્રવ્ય.-જીવાવરને
 હરે દળદી પાવત્રાની પાશેર,
 હરે દળદી અડધાની અન્હેર;
 હરે દળદી રૂપ્યાની શેર.-જીવાવરને.
 હરે શીત્તા આણે શ્રીરામની
 હરે વાટનારી પુરવની તેડવો.-જીવાવરને
 હરે વાટીશ ઘુટીશ દળદરી,
 હરે વરનાં વેરીનાં લઘડાં દળીશ.-જીવાવરને

ગીત ૭૧ મું.

અમાઝે ભર્યા રે કચોળડાં, રતન કાંસકડી છે હાથ રે,
 આપા પનોતા કીયાભાઈ માતા સંચારે છે તેડરે.
 અમાઝે ભર્યા રે કચોળડાં, રતન કાંસકડી છે હાથ રે,
 વીરા પનોતા કીયાભાઈ. ભાભી સંચારે છે તેડ રે.
 અમાઝે ભર્યા રે કચોળડાં, રતન કાંસકડી છે હાથ રે,
 મામા પનોતા કીયાભાઈ, મામી સંચારે છે તેડ રે.

૧ કન્યાના લગ્ન વખતે “ જાડકડીને ” એમ બોલવું.

ગીત ૭૨ મું.

શ્રીકૃષ્ણની ધરણી તમે નીદ્રા ન પોઢો,
અનીરૂઢને તેજ ચડાવવા કે રૂઢમાત્રી વડુંને જાગવાં રે.
પ્રદ્યુમનની ધરણી તમે નીદ્રા ન પોઢો,
અનીરૂઢને તેજ ચડાવવા કે રતી વડુંને જાગવાં રે.
ચંદ્રમાની ધરણી તમે નીદ્રા ન પોઢો,
અનીરૂઢને તેજ ચડાવવા કે રોહણી વડુંને જાગવાં રે.
આદીતની ધરણી તમે નીદ્રા ન પોઢો,
અનીરૂઢને તેજ ચડાવવા કે રાજા દેવને જાગવાં રે.
ગણપતીની ધરણી તમે નીદ્રા ન પોઢો,
અનીરૂઢને તેજ ચડાવવા કે સીદ્ધી બુદ્ધીને^૧ જાગવાં રે.

ગીત ૭૩ મું.

નાણાવટી રે^૧ લાકડાના ડુઆરે;
નાણાં ખરચીને લાગ્યા હળધી રે.
હળધી પાવલાની પાસેર રે,
હળધી અડધાની અચ્છેર રે.
હળધી પોણાની પોણોશેર રે,
હળધી રૂપિયાની શેર રે.
હળધી મોંઘિરી વેચાય રે,
હળધી કેળવી કીધી આછી રે

૧ આજગ ધરનાં માણસોનાં નામ રૂઢિ અર્થ.

૨ કન્યાના લગ્ન વખતે “લાકડા”ને બદલે “લાડકા” એમ બોલવું.

દગધી ચેળે લાડકડાની માસી રે,
 દગધી કેળવી કીધી સોઝ રે.
 લગધી એળે લાડકડાની ફેણ રે,
 દગધી કેળવી કીધી આંખી રે,
 લગધી એળે લાડકડાની કાઠી રે.
 દગધી કેળવી કીધી આંખી રે,
 લગધી એળે લાડકડાની મામી રે.
 દગધી કેળવી કીધી બાડી રે,
 લગધી એળે લાડકડાની માડી રે.

ગીત ૭૪ મું.

હરે પીડીમાં કેસર કરલુરી,
 હરે પીડીમાં કહીયે કપુર-લાડકડાને પીડી ચડે.
 હરે પીડીમાં અતર અરમળે,
 હરે પીડીમાં ચંદન ચુર-લાડકડાને પીડી ચડે.
 હરે દશરે દીશા આખા દેશમાં,
 હરે પીડીની પસરે સુવાસ-લાડકડાને પીડી ચડે.
 પીડી વાળે છે વાન શરીરનું,
 સાત સોનૈયાની સવાશેર-લાડકડાને પીડી ચડે.
 ચડે પીડી તો ઉમદા અમીરને,
 જેને હોય લક્ષ્મીની લીલાશ્વર-લાડકડાને પીડી ચડે.

પીઠી નવારે નગરમાં લીપજે,
ત્યાંથી આવી અમારે દેશ લાડકડાને પીઠી ચડે.

પીઠી ચંદ્રકલા જેવી ચળકતી,
પીઠી શીતળ ચંદ્ર સમાન-લાડકડાને પીઠી ચડે.

પીઠી ચોળે સુવસણ મુંદરી,
પીઠી ચોળે ને મંગળ ગાય-લાડકડાને પીઠી ચડે.

ગીત ૬૫ મું.

પીળો પીળો રે અળખીનો રંગ સોહેને પીળો રે મેતો નીરખીયો.
મારા છયાવર રે આજ તમને પીઠી ચડે છે, આજ મારે ઘેર સોહેળો,
રાતો રાતો રે કંકુનો છોડ, સોહેને રાતો રે મે તો નીરખીયો.
મારા છયાવર રે આજ તમને આંહા કરીશું, આજ મારે ઘેર સોહેળો.
લીલો રે નાગરવેલનો છોડ, સોહેને લીલો રે મેતો નીરખીયો,
મારા છયાવર રે તમને પાત આપીશું, આજ મારે ઘેર સોહેળો.
ઘોળો ઘોળો રે મોગરડાનો રંગ, સોહેને ઘોળો મેતો નીરખીયો,
મારા છયાવર રે તમને હાર આરોપશું. આજ મારે ઘેર સોહેળો.
કાળો કાળો રે કાળજનો રંગ, સોહેને કાળો રે મેં નીરખીયો.
મારા છયાવર રે, તમારું નયનું આંજીશું, આજ મારે ઘેર સોહેળો.

ગીત ૭૬ મું.

+ એને વાને તે કાણુ કાણુ આવશે,
 સાથે કહ વડુ સરખી જોડ, કે વાનો અતિ રગીયામણો.
 એને વાને તે અખીલજ ઉડી રહ્યાં,
 કરતુની તો અપરંપાર, કે વાનો અતિ રગીયામણો.
 એને વાને કીયા ભાઈ આવશે,
 સાથે કહ વડુ સરખી જોડ, કે વાનો અતિ રગીયામણો.

ગીત ૭૭ મું.

પુરી દોરે પુરી દોરે જ્યાવર જેમ ચુલુવંતા હોજો રે,
 પાપડ દોરે પાપડ દોરે, જ્યાવર જેમ પનોતા હોજો રે.
 જર દોરે જર દોરે જ્યાવર જેમ જસવંતા હોજો રે,
 ર દોરે ર દોરે જ્યાવર જેમ રણવંતા હોજો રે.
 મીઠુ દોરે મીઠુ દોરે જ્યાવર જેમ મીઠા બોલા હોજો રે,
 મામા પનોતા રે જ્યાવર મામી ચડવે છે તેજ રે.
 કાકા પનોતા રે જ્યાવર કાકી ચડવે છે તેજ રે,
 દુઆ પનોતા રે જ્યાવર દાંધ ચડવે છે તેજ રે.
 માસા પનોતા રે જ્યાવર માસી ચડવે છે તેજ રે.
 ખનેવી પનોતા રે જ્યાવર ખેની ચડવે છે તેજ રે.

ગીત ૭૮ મું.

હારે તું તો ઘેઘાનો ઘાંચી, ઘાણી પીઠ સપરમે દલાંડ,
માંહી પીઠ ડમરો ને મરવો, માંહી પીઠ તેણ ધ્રુલેણ;
તે તેણ લાકડાને ચઢશે, માંહાં તે માની જાળ કરશે.
નાહી ઘાંઘા એકા છે પાટ, જુએ છે દાદાજની વાટ.

ગીત ૭૯ મું.

છરે સરસ્વતિ સ્વામીને વીનવું રે,
છરે ગણપતી લાગવું પામછ રે;
છરે ખાંડની ખોળો ઉઠાણને રે,
છરે ઉખોલેક ઉનો કરીને રે.
તેણ સંચારી પીઠી ચોળા કરી રે,
ચાર મળી સોહાસણ મુંદરીરે;
તેણે કનક કટોરો કર અંબારે,
ચાણી ચાણી જસોદાને દાર કુંવર નિલાળવારે.

ગીત ૮૦ મું.

પીઠી પીઠી ચોળો રે પ્રીત આણીરે,
ઘાણી પીઠે ઘેઘાનો એક ઘાંચી રે;
માંહી પીઠે ડમરો ને જાળી મરવો રે,
પીઠી પીઠી ચોળો રે પ્રીત આણી રે.

પરંતી પીડી ચોળે રે વરની માતા રે,
 લાથ પગ ઘાશે રે વરની કાકી રે;
 માદણ મુદાવશે રે વરની બેની રે
 પીડી પીડી ચોળા રે પ્રીતઆળી રે.
 પીડી પીડી ચોળે રે વરની માસી રે
 લાથ પગ ઘાશે રે વરની મામી રે
 માદણ મુદાવશે રે વરની દાદા રે

ગીત ૮૧ મું.

પીડી પાવજાની પાસેર
 પીડી અડધાત્રી અન્ડર
 પીડી રૂપયાની શેર
 પીડી આણી આપણે ઘેર
 માંદી ભેગચું તેમ પ્રસેમ
 પીડી વાડકું ધાળાય
 પીડી લાડકણે ચોળાય

વરચઢાવાનાં ગીત.

ગીત ૮૨ મું.

કુંવર હેલો લઈ ધ્રાંડ ચટયા, એમના વહાણનાં લેડાં રે દરીયાં
 દહી દુધના ગોરસ ખાટાં, એમની વેરીનાં લેડાં રે દાટયાં
 દહી દુધના ગોરસ ગળીયાં, એમના વહાણનાં લેડાં રે દરીયાં
 કુંવર છેડે ખાંધો રે ઘર, કુંવર લાડકડાને ધડીએ ના ધાંડે
 કુંવર અંબોડે જવ થોડા, તારા સસરા આપે છે થોડા
 કુંવર અંબોડે જવ સાથી, તારી સાસુ આપે છે લાથી
 કુંવર અંબોડે ખસરો ને મસમે, જેવા મળીયા લાડકડાનો સજમે
 કુંવર અંબોડે ઝાઝાં નશું, જેવા મળીયા લાડકડાનાં સાસુ
 કુંવર અંબોડે ઝાઝા હીરા, જેવા મળીયા લાડકડાના વીરા
 કુંવર અંબોડે જવ ચોખા, જેવા મળીયા લાડકડાના દાદા
 કુંવર અંબોડે જવ સામા, જેવા મળીયા લાડકડાના મામા
 કુંવર અંબોડે જવ વેલો, જેવા મળી સૌ લાડકડાની જેનો

ગીત ૮૩ મું.

કાશીવિશ્વનાથ સોરગી થોડી મોકલી રે
 માતા અનપૂર્ણાએ મોકલીયા શય્યાગારે
 સોરગી થોડી જવ ચરે રે
 થારો થારો મારો બહુ સજનો અસવાર
 પાછળ તે મામા શોભતા રે
 સોરગી થોડી જવ ચરે રે

મામા કાયા ભાઈએ સોરંગી ઘોડી મોકલી રે
 મામા કાયા વડુએ મોકલીયો શણગાર રે
 સોરંગી ઘોડી જય ચરે રે

ગીત ૮૪ મું.

કાકાનું દેશની ઘોડી રે, ઘોડી પાયે ધુવરા બંધાવો રે
 આગળ ચામર ટળાવો રે, પાછળ પીછીએ: નંખાવો રે
 એ ઘોડી કાયા ભાઈએ મોકલાવી રે
 એ ઘોડીએ કાયા ભાઈ અસ્વાર રે

ગીત ૮૫ મું.

ગદ રાજપરેથી આવી છે લીલડીશી ઘોડી રે
 ધાડકડીને પાયે સુંદર જડી ખાપ રે
 ડબ્બ ખરચોજી ખરચોજી કુંવર લાડકડાના આપરેx
 ખાપ કાયા ભાઈ સોલામ રે
 લાડકડા કાયા ભાઈ કન્યા સેવા જમ રે

ગીત ૮૬ મું.

પાવડે રે પગ દઈ ચડે રે જ્યાવર
બેની તે છેડલા સાદી રલા
મુકો મુકો રે બેની છેડા અમારા
તમારા કર અમે આપશું

ગીત ૮૭ મું.

લાડીલા વર ચડે વરઘોડે
લુણુ ઉતાર તારે વાંકે અંબોડે
દાદાજી કહે મારે એ વર વરવો
લાડણી કહે મારે એ વર પરણવો
લાડીલાં વર ચડે વરઘોડે

ગીત ૮૮ મું.

માખે તે ધર ધોળાવો, ધર ધોળો ધર ચીતરાવો
પહેલું પોતું જ્યમ આરડેને, લખમીએ હોમ રે ઉજેશ
બીજું પોતું જ્યમ ખરસાવેને, ચણપતિએ હોમ રે ઉજેશ
ત્રીજું પોતું જ્યમ માંડવેને, ગોતજો હોમ રે ઉજેશ
ચોથું પોતું જ્યમ પરચેડેને, સાજને હોમ રે ઉજેશ
એક હાથીડો રે સાવેને, એને બાધી શાજદારે
એને નીશને દાક્ષસમુજને, એને પાખેને અખીરસ નીરને

એક હાથરણી ઘેર લાવેને, એને જાણી પરસાળે
 એને નીરને દ્રાક્ષસમુદ્ધને, એને પાઓને અમીરસ નીરને
 એની સુંદરંગાવેને સીંદુરે, એને મળે મજ્જવટ ધાતોને
 એની ખાંધે દળકની મુકોને, એને માથે મોડ મુકાવેને
 એની કોટે અરીરસા બંધાવેને, પગે તે પદમ લખાવેને
 ભદ્ર જન્મ્યા રે રૂપિ જન્મ્યા રે, જન્મનાં તીરે તોરણ બંધાવ્યાં
 હાંશી પરણ્યાને હાંશીનો ઉજળ દેશના માળીને;
 બોભાઓ છે વરને મામેને, એને આપ્યો છે માન પચાસને
 આજ રે લાડકડો ભાણેજ પરણેને, ઘેર લાવે રે વર શણગારીને
 મળીને ઘેર એક માત્રણને, તેને બોભાવી વરતી મામાએ
 આપ્યાં છે શ્રીફળ સાતને, આજરે લાડકડો ભાણેજ પરણે ને
 ઘેર લાવે રે વર શણગારીને, ઘેર લાવે રે વનબતીહારને
 લાવે રે મોડીયા ચારને, પહેલુંને ગુથે પરવાળુંને
 જેમ રંગે તે રાતું હોયને, બીજું તે હીરામુલને
 જેમ ધણેરા દીપક હોયને, ત્રીજુંને ગુથે માણેકને
 જેમ મુલને મોથેઈ હોયને, ચોથુંને ગુથે મોતીસરને
 જેમ મુલને અમુલખ હોયને, કીયા ભાઈએ સ્થંભ રોપાવ્યાં
 કીયા ભાઈએ સાંકળ્યા છે સ્થંભને, કીયા જન્માઈએ વ્હાવો લીધેને
 કાણે તે માગ્યાં હસતીને, કીયા ખેંચેને બેળપાણી કીધેને
 કીયાં મેતાએ નાવણુ કરાવ્યુંને, કીયા ફેલએ ચોલાં ચસીરને
 કીયાં ખેંચે તે અમરપુષ્પ કીધેને, કીયાં મામાએ આંધણ ચોખ્ખા કીધેને
 કાણેને ભરીયા પુષ્પને, કાણે તે કુંભમાં નિહાળ્યાંને
 કાણે તે નયણાં અમાવાંને, વાનવ લીધાવેને
 ત્યાં ખેસાડો લાડકડો વરને, એવી ફેલ વધાવો પુષ્પને

મહારાણીના દીવાને કીધો જુહારને, મહારાણીનો દીવો ગુહ્યોને
 વરને દરજે આશીપ દીધીને, ધણુ જીવો વરનો પરીવારને
 તુંતો જમજે મોદક કંસારને, ગણપતીને કાધો જુહારને
 ગણપતિ ઉડ્યાને દીધી આશીપને, ધણુ જીવો વરનો પરીવારને
 તુંતો જમજે મોદક કંસારને, જોતજને કીધો જુહારને
 વરને દે છે આશીપને, ધણુ જીવો વરનો પરીવારને
 તુંતો જમજે મોદક કંસારને, માડીને કીધો જુહારને
 વરને દે છે આશીપને, ધણુ જીવો વરનો પરીવારને
 તું તો જમજે મોદક તે કંસારને, ન્યમ અમ ઘેર ભાવજ હોયને
 તેમ તું જીવે ધોરી ધરાને, ન્યમ સુખ તપેને રવી ઉપજે
 તેમ તું જીવે ધોરી ધરાને, લક્ષવંતો લાવે લક્ષવંતીને
 ગુણવંતો લાવે ગુણવંતીને, જમ જીવે દે વીરાને આશીપને
 તેમ તું જીવે ધોરી ધરાને, ચડીયો એ કાશીનો કાટવાળને
 ચડીયો એ કીધો ભાષ્ણી દુકાને, ચડીયો ચતુરમુગ્ધજીને

ગીત ૮૮ મું.

ધોરી અરણ્ય ચરણુ ચવ મેઘ, વરલીલાવ્રા ધમધમે,
 ફંવર મુનેલા સોડ તાણી, જમાવ્યા જમને નહિ;
 એમના આપા મનસી, એમના સીતે
 ફંવર કહોતો ચંદાણુ, સોના ચંદાણુ
 તમારી વડુ સાર નમ શેર હાર, ફંવર શિક્કો લઇ રજા

ગીત ૯૦ મું.

આજ તરસાગુડી માડીરે, શરધએના પોંકીશ,
 શરધએ બરનું ખરસહુ; ઉપર બમરી હોય રે.
 આજ તરસાગુડી માડી રે, રવધએ ના પોંકીશ,
 રવધયો મલીનું મુંમલું, ઉપર બમરી હોય રે.
 આજ તરસાગુડી માડી રે, ધુસરે ના પોંકીશ.
 ધુસરે ધારીનાં ગ્રીક્ષણાં, ઉપર બમરી હોય રે.
 આજ તરસાગુડી માડીરે, મુસળે ના પોંકીશ,
 મુસળુ તો શાળનાં ખાંડણાં ઉપર બમરી હોય.
 આજ તરસાગુડી માડીરે, સંપુટે ના પોંકીશ.
 સંપુટ ગાડવાનાં ઢાંકણાં, ઉપર બમરી હોય રે.
 આજ તરસાગુડી માડીરે, ત્રાકધએ ના પોંકીશ.
 ત્રાકધએ હીરનાં કાંતણાં, ઉપર બમરી હોય રે.

ગીત ૯૧ મું.

નાથ મેસો બહાલી બેનો, તમને દેશુ મોસાળમાં વેસો,
 જાગ્ય સેવા બાબી લાવું બહેસો, નાથ મેસો બહાલી બેનો.
 મુંદીર ગીત મોસાળમાં ગાવા,
 આવી હાજર માંડવે ગાવા;
 મને દો પરજીવા જાણ—નાથ
 કહોતો આપુ ગાય ગરાસ,
 ઉપર નોકર પાંચ પચાસ;
 કાંઈ રાખુ નહિ પચાસ—નાથ

મુંદીર ખસતલોઁ કાલુમાર,

રૂડા વાતલોઁ વિશ્વામ;

લાલું બાબી બહુ મુલુવાન—નામ

ખીત ૯૨ મું.

શુકન જોધને સંચરજો રે,

સામે મળીયો છે માળીડા રે

પ્રકાશ આપી પાછો વળીયો રે

શુકન જોધને સંચરજો રે

સામે મળીયો છે માંધીડા રે

શ્રીકૃષ્ણ આપી પાછો વળીયો રે

શુકન જોધને સંચરજો રે,

સામે મળીયો છે પ્રસાડા રે;

સાવજ્ઞા આપી પાછો ફરીયો રે.

શુકન જોધને સંચરજો રે,

સામે મળીયો છે જોશાડા રે;

મહુરત આપી પાછો ફરીયો રે.

શુકન જોધને સંચરજો રે,

સામે મળીયો છે સરયો રે;

કંકુ આપી પાછો ફરીયો રે.

ગીત ૬૩ મું.

ચંચળ ધોરી તું ચાલને,
 મથુરાં થકી આઘ ઉડ ધોડીના દાબડા;
 પાયે મેદી લગાડી લાડી પુછે વર લાડણી,
 ધોડી કયાંથી મંઝીલી દાદાજીના રાજમાં.
 સોદાગર બેઠજ લાખ્યા ચડીને દેખાડે વર લાડણી,
 તારી જોઉં ચતુરાઈ બન્યો વર ફાંકડો.

ગીત ૬૪ મું.

લંકા ગદના બનડા કે સોનાં લખ આવજો બનડા,
 ઓ બનડાજી ઓ રસીયાજી, આજો રંગ લાવજો બનડા.
 કે લાડણીને કારણે બનડા, લંકા દેશના બનડા;
 ઓ બનડાજી ઓ રસીયાજી, ગુલાબી રંગ લાવજો બનડા.
 કે લાડણીને કારણે બનડા, મુંબઈ સહેરના બનડા;
 કે સુરત શેરના બનડા, કે સાડીઓ લાવજો બનડા.
 ઓ બનડાજી ઓ રસીયાજી, પીરોજી રંગ લાવજો બનડા,
 કે લાડણીને કારણે બનડા કે સુરત સહેરના બનડા.

ગીત ૬૫ મું.

ખડ ખાવો ખડ ખાવો રે ધોડી પાણીડા પીઓ,
 મધ પીઓ મધ પીઓ તેજલદી જાવું છે પરદેશ:
 અમારે તો જાવું ધોડી લંકા ગદને છેડે,
 લંકા ગદનો રાજા રે મુખીઓ સુતેલો રે જાગે.

દમારા તે કીયા ભાઈ જાજાં સેવાં આજે,
આવડા તે સોને ભાઈ કોને કાજ કરીશ;
દમારે તે ધેર અજળ્ય કાડકડો તેના ખુપ ભરીશ,
ખુપ ભરતાં રજ ખરશે તેની ડીઝડી ધડીશ.

ગીત ૬૬ મું.

સાંદણુલી શણુગારી રથો વર નગર વચ્ચે આજ,
દોશીડાને દારે ઉભો વર ઉભો પોતાડને કાજ;
મહુરન પુણવા ઉભો વર ઉભો પોતાડને કાજ,
ખનો મેરે સખરે સહુલો મરધાનયની ઉપર ડવડો દાળુ મુલ્યાદ.
સાંદણુલી શણુગારી રથો વર નગર વચ્ચે આજ,
ગાંધીડાને દારે ઉભો વર ઉભો પોતાડને કાજ.
શ્રીદળ વસાવા ઉભો વર ઉભો આપો આપ,
ખનો મેરે સખરે સહુલો મરધાનયની ઉપર ડવડો દાળુ મુલ્યાદ.
સાંદણુલી શણુગારી રથો વર નગર વચ્ચે આજ,
માળીડાને દારે ઉભો વર ઉભો પોતાડને કાજ,
ખુપને વસાવા ઉભો વર ઉભો આપો આપ,
ખનો મેરે સખરે સહુલો મરધાનયની ઉપર ડવડો દાળુ મુલ્યાદ.
સાંદણુલી શણુગારી રથો વર નગર વચ્ચે આજ,
દોશીડાને દારે ઉભો વર ઉભો કાડીડને કાજ;
ચુંદડી વસાવા ઉભો વર ઉભો આપો આપ,
ખનો મેરે સખરે સહુલો મરધાનયની ઉપર ડવડો દાળુ મુલ્યાદ.

ગીત ૯૭ મું.

સરસ્વત સ્વામીને વિનવું રે ગણપતિ લાગુ પાય રે,
 શ્યાવર ગોકુળ ગંગને પરણવારે;
 તમે કાળી ના પરણશો રે, કાળી તો કામલગારી કહેવાય રે-શ્યાવર
 તમે ગોરી ના પરણશો રે, ગોરી તો ગુમાન ભરી કહેવાય રે-શ્યાવર
 તમે ઉગ્રા ના પરણશો રે. ઉગ્રા ગિટ જેવી કહેવાય રે-શ્યાવર
 તમે નીચી ના પરણશો રે, નીચી નીચ ગતિ કહેવાય રે-શ્યાવર
 તમે કાકયાળી પરણશે રે. એતો રાખશે કુળની લાજ રે-શ્યાવર

ગીત ૯૮ મું.

માલણ ગુર્યા લાવ, ગુણિયલ ગજરા;
 તારા ગજરાનો માનીશું મજરા—માલણ
 બુદ્ધ ગજરાના પુલ બહુ લાવી.
 એના હારને ગજરા બનાવી;
 વહેલી વહેલી તું આવજો ગાદ—માલણ
 માલણ હાર ગજરા ગુર્યા લાવે.
 સારા સગજન કરમાં સુહાવે;
 જેથી સાજને જરા બહુ આવો—માલણ
 મારા કીયા લાઈ ચતુરસુગલ.
 દેખી દેખીને ઉપજો વસાવ;
 એના ગુપમાં ગુપજો ગુલાવ—માલણ

સહુ વખાણે નામરી તમાત,
 વળી સાળા સાળાનો સાથ;
 ભલો ભલો કહે ભાઈના ભાત—માલણ
 શેરો ઝળકતી મુંદીર ભરીશ,
 માંહી રંગીન પુલ ચંચીશ;
 વળી ચળકતા તાર મુકીશ—માલણ
 જેવા ભાઈ છે છંછ છપીલા,
 એમના પિતા છે સમર્થ પુરા,
 તને દામ ન દેશે ન અધુરા—માલણ
 જોઈ કળા ઠારીમરી ઠામ,
 માલણ આપીશું ઠામ ધનામ.
 વળી જવાહીર પણ મુખ્યવાન—માલણ
 નધા અમારે ભાઈથી વધતું,
 સાનુ રૂપ મહેનતે મળતું;
 ભાઈ દેખીને અંતર દરતું—માલણ
 ભાઈની ભાવિ જોનેનો સાથ;
 જોતી ઉમ્મી ધોડાની વાટ;
 પ્રેમ પુષ્પોથી વધાવા માટ—માલણ
 મહેનત ઉપર આપીશું માન,
 કિંમત ઉપર દેશું મનામ;
 તારી ચતુરાઈ કરજે તમામ—માલણ
 માલણ મરુટી તું જુની મરામ,
 તારે સેવાએ આજો છે ભાગ;
 માલણ મનમાં આવે તે તું મૂગ—માલણ

સમ ગીત.

દુઃખ દેવમંદિરમાં ચડતાં,
માતળુ તુજ ઘેર તે બહુ મળતાં;
માટે કેશવ બહુ વીનવી વદતાં—માતળુ

ગીત ૯૮ મું.

માતળુ ગુંચી લાવ ગુણીયત્ર મજરો,
તારા ગજરાનો માનીયું મજરો—માતળુ
તારા મજરાનું આપીશ મૂલ,
માંલી ગુંથજે ગુલાબનાં દુઃખ;
જે તું કદીશ તે કરીશ કબુલ—માતળુ
જેવી હોય તારી ચતુરાઈ,
તેવી કરજે તેમાં સરસાઈ;
કાંઈ બાકી ન રાખીશ બાક—માતળુ
એવી કરજે કારીગરી એમાં,
બુખી હોય જોવા જેવી જેમાં;
મોલ પાળે મુનીવર જેમાં—માતળુ
વર લાડકાને કાજે,
એવો ગુંથજે મજરો તું આજે
જેવો જીવપતિને જાજે—માતળુ
ગજરાં મૂલ પામે મુશ્તાન,
સારો સારો કહે સુશતાન;
થાય ગુણીજન જોઈ મુશ્તાન—માતળુ

એમાં જુગતી જોજી જ્યેન જાણી,
જુએ અંજમાં ઉમંગ આણી;
રીકે રાગ અને વળી રાણી—માણી
તને આપીશ હીરાના હાર,
વળી સોળ સારા શણગાર;
ઉપર હેમની મ્હોર હળાર—માણી

ગીત ૧૦૦ મું.

ઘોડીયે ચઢ્યા વરરાય સંભાળી, પિનાંખરની પસટ વાળી.
ઘોડી છે ફરી રૂપાળી રે લટકાળી, પેખી પંચ કડ્યાળી.
પંચ કડ્યાળી ને પંચ અમાણી, વિગલે વડા વડા જુએ વખાળી,
જગનના જન સહુએ જાણે રે લટકાળી પેખી પંચ કડ્યાળી.
એ ઘોડી દેશ ધરાનથી આવી, વરને ભાષ્યે મુલ ખરચી મંગાવી,
નૂપતિને મન ભાવી રે લટકાળી, પેખી પંચ કડ્યાળી.
જેતાં જેતાં બણે જતને જરી છે, નવરે દીને વડનારે વરી છે,
ચતુરના ચીતમાં ચઢી છે રે લટકાળી પેખી પંચ કડ્યાળી.
લક્ષપતિને જ્હાલી બણી લાગી, સાખ સોજાયે સુલતાને માગી
વાદ એની વરણાગીરે લટકાળી પેખી પંચ કડ્યાળી,
ચાલતી હંસીણી કુદતી હરણી, વિષ્ણુ કહે ધન્ય એને વિચરણી,
કવિ ન શકે ગુણ વરણીરે, લટકાળી પેખી પંચ કડ્યાળી.
ખરીદ કરી ધન ખરચીને આવે ફેરીયા છેલ જાણીજાને દાજે,
જગપતિને જાજે રે લટકાળી પેખી પંચ કડ્યાળી.

સમ્ર ગીત.

ગીત ૧૦૧ મું.

મળ્યા વરંધાંડે જન મોટા, લીધા હાથ યુક્તાખન. ગોટા.
નથી હારતોરાના તોટારે, સજની સાજનની જે શોભા;
આવ્યા શહેર સુગા સુકતાન, આવ્યા દીલ ડાલ્યા દીવાન.

આવ્યા જળીયા બાહુર ખાનરે—સજની

ખન્યા વિચિત્ર બહુ સામેલા, કોઈ સુંદર ને અલગેલા.

જુઓ રૂઝ શા વેપ ધરેલા રે—સજની

મુંદે બહુ વિધિ આતસ બાજી, છુટે બંધુક પણ બહુ ઝાઝી.

આખુ ગામ રહ્યું તેથી બાજીરે—સજની

શાંતિ રથ ગજ ને સુખમાળ, હમકે બહુ ધુધરમાળ,

કુંદ અદભુત અખીલ ગુલાલરે—સજની

આરગી ખેરખ મન લાવી, અંગરેજી પલટણુ આવી.

વાગન વિલાયતી તે લાવી રે—સજની

ગીત ૧૦૨ મું.

વેકુંદયા માલણુ આવી રે,

વીસ કોડની વાડી રોપાવી રે;

રોપ રોપ માલણુ અમે લલચું રે,

લાઇના ખુપે હોંસે ભરીશું રે.

એમના ખુપે જડીયા હીરા રે.

વાડી ભરાવે લાઇના વીરા રે;

વરચઢવાનાં ખીત.

ખુપે આવળા તે સવળા આંકા રે.
વાડી ભરાવે ભાઈના કાકા રે.
ખુપે શોભે આકાશના આંદા રે.
વાડી ભરાવે ભાઈના દાદા રે.
ખુપે દીસે વળી રડા આપા રે.
વાડી ભરાવે ભાઈના આપા રે.

ખીત ૧૦૩ મું.

સાડી લાડણી તે લખા કાગળ મોકલે રે.
વર સુકુળના વહલેરો આવ—ચતુર્ભુજ દરે ચડયા.
છરે તું કેમ આવું લાડણી એકલો,
દાતણ વીના વરરાયની જન—ચતુર્ભુજ
છરે લાડીબાપે આવળો રાખાવીયો,
દાતણ કરશે વરરાયની જન—ચતુર્ભુજ
સાડી લાડણી તે લખા કાગળ મોકલે રે,
કંવર મોટાના વહલેરો આવ—ચતુર્ભુજ
છરે તું કેમ આવું લાડણી એકલો,
મદન વીના વરરાયની જન—ચતુર્ભુજ
છરે લાડી કાકે જવેલો પીલાવીયો,
મદન કરશે વરરાયની જન—ચતુર્ભુજ
સાડી લાડણી તે લખા કાગળ મોકલે,
વર મોલેરા વહલેરો આવ—ચતુર્ભુજ

છરે હું કેમ આવું લાડણી લાડણી એકસો,
 નાવળ વીના વરરાયની જનન—ચતુર્ભુજ
 છરે લાડી મામે સરોવર ગોડાવીયાં,
 નાવળ કરશે વરરાયની જનન—ચતુર્ભુજ
 લાડી લાડણી તે લખી કામળ મોકલો.
 વર વરણાગીયા વહેસેરો આવ—ચતુર્ભુજ
 છરે હું કેમ આવું લાડી એકસો,
 ભાગ્ય વીના વરરાયની જનન—ચતુર્ભુજ
 છરે લાડી વીરે રાંધણ રાંધાવીયાં,
 ભાગ્ય કરશે વરરાયની જનન—ચતુર્ભુજ
 લાડી લાડણી લખી કામળ મોકલો,
 વર જનનેશ વહેસેરો આવ ચતુર્ભુજ
 છરે હું કેમ આવું લાડી એકસો,
 મુખવાસ વીના વરરાયની જનન - ચતુર્ભુજ
 છરે લાડી આપે નાગરવેસો રોપાવીયો.
 મુખવાસ કરશે વરરાયની જનન—ચતુર્ભુજ

ગીત ૧૦૬ મું.

લાડણી લખારે કામળ મોકલો,
 વર શુદ્ધ દુગના વહેસો આવ રે:
 ચંપાવરણી રે રાગ રજ હિંડ.
 હું કેમ આવું રે લાડણી એકસો, દાદા જોગીજને હાટરે—ચંપાવરણી.
 તમારે કાળેરે વરતાવે મહુરતો, અમે લગનોના લાંસરિ—ચંપાવરણી

લાડણી લખીરે કામળ મોકલે, વર મેંધેરા વહેસો આવરે-ચંપાવરણી
 હું કેમ આવુંરે લાડણી એકસો, કાકા ડાઘીડાને હાટેરે-ચંપાવરણી
 તમારે કાળેરે વસાવે કલછેસો, અમે દોશાલાના હોંસારે-ચંપાવરણી
 લાડણી લખીરે કાચળ મોકલે, મોટાંના વર વહેસો આવરે-ચંપાવરણી
 હું કેમ આવુંરે લાડણી એકસો, મામા સોનીડા હાટેરે-ચંપાવરણી
 તમારે કાળેરે વસાવે કંડીઓ, અમે ગુજરીઓના હોંસારે-ચંપાવરણી
 લાડણી લખીરે કામળ મોકલે, વર વરણીઓના વહેસેરા આવ ચંપાવરણી
 હું કેમ આવુંરે લાડણી એકસોરે વીરે, અંજીડાને હાટેરે-ચંપાવરણી
 તમારે કાળેરે ભરાવે વાલીઓ, અમે ખુંપકીયાના હોંસારે-ચંપાવરણી

ગીત ૧૦૫ મું.

હારે જાળ દાઢારે, હારે જાળ સીંગળા,
 હારે જાળ ચોમાસાની વેલરે,—કુલ ભર્યો પંખો છયાવરને શીર દગે
 કીયા ભાઈ રાણા, કીયા ભાઈ રાણા,
 કીયા ભાઈ દીન્દીના દીવાન રે—કુલ ભર્યો પંખો
 કીયા ભાઈ મોડે, કીયા ભાઈ હાથીએ,
 કીયા ભાઈ સુખપાલોના ખેસનાર રે—કુલ ભર્યો રે પંખો
 કીયા ભાઈ ઘોડીયે કીયા ભાઈ પારણે,
 કીયા ભાઈ હોંચકના હોંચનાર રે—કુલ ભર્યો રે પંખો
 કીયા ભાઈ ચંપો, કીયા ભાઈ મેવડા,
 કીયા ભાઈ કુલ ગુલાબરે—કુલ ભર્યો રે પંખો

કમ વડુ ઝોરડે, કમ વડુ પરસાળે,
 કમ વડુ મેડીએ એસનાર રે—૫૪ બચો રે પંખો
 કમ વડુ ખારીએ, કમ વડુ ઝડખસે,
 કમ વડુ દીદાળે લીચનાર રે—૫૫ બચો રે પંખો.

ગીત ૧૦૧ મું.

દારે કાગળુવર તમે શાંના રે હોંશી,
 દારે કાકાજી હમે દાથીકાના હોંશી;
 બાઈના દાથી ધોરી સાથે ચલાવું—લાગ
 નાનોના તડવી લાગ, એત ગુમાની લાગ,
 શરીના શેડીઆ લાગ ઉભા તે રહેને;
 દારે કાગળુવર તમે શાંના રે હોંશી,
 દારે મામાજી હમે ધોડીકાના હોંશી;
 —બાઈના ધોડા ધોરી સાથે ચલાવું—લાગ
 નાનોના તડવી લાગ, એત ગુમાની લાગ,
 શરીના શેડીઆ લાગ ઉભા રહેને;
 દારે કાગળુવર તમે શાંના રે પોંશી,
 દારે કાકાજી હમે, સુખપાસોના હોંશી;
 —બાઈની સુખપાસો ધોરી સાથે ચલાવું—લાગ
 નાનોના તડવી લાગ, એત ગુમાની લાગ
 શરીના શેડીઆ લાગ, ઉભા રહેને;
 દારે કાગળુવર તમે શાંના રે હોંશી,
 દારે વીરાજી હમે, સાજનના હોંશી;

—ભાઈને સાજન ધોરી સાથે ચલાવું-સાડા
નાતોના તડવી લાડા, ખોત ગુમાની લાડા,
શેરીના શેરીઆ લાડા, ઉભા રહેને.

ગીત ૧૦૭ મું.

કીયા ભાઈના સામા સામી ઓરણ,
કીયા ભાઈની મુરજ સામી પોળ;
વિરમળ વારી જાઉં.^૧

કીયા ભાઈના હાથી ઝુલે બારણે,
કીયા ભાઈની દરબારે હીયાનગીરી;
કીયા ભાઈના દરબારીનાં તેડાં,
વિરમળ વારી જાઉં.

કીયા ભાઈના હાથી ઝુલે બારણે,
કીયા ભાઈને હાથે સોના સાંકળાં;
કીયા ભાઈને દસ આંગળાંયે વેડ,
વિરમળ વારી જાઉં.

કીયા ભાઈના હાથી ઝુલે બારણે,
કીયા ભાઈને માથે મેવાડી પાણડી,

૧ “ વિરમળ વારી જાઉં ” એ બદલે “ વિરમળ વારી જાઉં ” પણ પાઠ્યંતર છે.

૨ આ બીટીને બદલે ધણી વાર “ નાગરોના હાથી ઝુલે બારમાં ” પણ મવાય છે.

કીયા ભાઇને દેશભીષો સુરવાળ,
વિરમળ વારી જાઉં.

કીયા ભાઇના હાથી ઝુભે ખાસે,
કીયા ભાઇની કેડે કટારી વાંકડી;
કીયા ભાઇને શેરોહીયા તરવાર,
વિરમળ વારી જાઉં.

કીયા ભાઇના હાથી ઝુભે ખાસે.

ગીત ૧૦૮ મું.

જનડાજી તમે પરણવા પધારો,
સદગુણ તન શણુગારો, રાજ જનડા;
જે પવિત્રતા રૂપી પિતાંબર ધારો.
શાંભે વેષ તમારો, રાજ જનડા
જે જ્ઞાન તણો ઝમમગતો પહેરો જામો,
તો પૂરણ શોભા પામો, રાજ જનડા
શિયળ ગુણનો શીરખંધ રૂપે શીર બાંધો
તો વળતી ન રહે વાંધો, રાજ જનડા.
શુભ લક્ષણના તોસ તે પર લટકાવો
તો સદુને મોહ ઉપજાવો, રાજ જનડા
જે શરમ તણો શુરમો આંખમાં આંખો.
તો કોઈથી કદી ના માંજો, રાજ જનડા.

ને મધુર વચનની કંઠે કંઠી પહેરો,
 તો ચળકે સુંદર ચહેરો, રાજ બનડા.
 ને હંડે ધારો હીમત હીરાનો હાર,
 તો પ્રગટે તેજ અપાર, રાજ બનડા.
 ને પરમારથની પેંથી પોંચે ધારો,
 તો શોભે હાથ તમારો, રાજ બનડા,
 ને કામા ક્ષેપી ખર ખડગ કર ધરશો,
 તો જમ છતી વશ કરશો, રાજ બનડા.
 ઉઘાંચ સ્વરૂપી ઉત્તમ ધોડે ચઢશો,
 તો રીધશ્ચિધ સર્વને વરશો. રાજ બનડા.
 ને શુભ જશ કેરાં વાગનાં જમમાં વાગે,
 તો બીજાં નકામાં લાગે, રાજ બનડા.
 ને વિદ્યાની વરણાગી ઓપે અંગે,
 તો સાજન રહેશે સંગે, રાજ બનડા.
 ને અવશ્યુ કેરી કરશે આતસપાશ,
 તો રેશે ધન્ય રાજ, રાજ બનડા.

ગીત ૧૦૮ મું.

મુસતાનથી ઘોડી રે આવી, મુસતાનના વાજાંત્ર લાવી,
 ઘોડી આલે ત્યાં કંકુનાં પગલાં, ઘોડી રણહણે મોતીના દગલા.
 કીયા લાઈ લાખ કમાયે, કઈ વડુને હરખ ન માયે,
 કીયા લાઈ તે એણીને ગેણી, કઈ વડુને સોનાની ગેણી.
 કયા લાઈ તે ગામના મેતા, કઈ વડુના વાંકા સેંથા,

કયા બાઈ તે મેના ને મુનશી, કઈ વડુને એસવા ખુરસી.
 કયા બાઈ તે લાલ પાંધડીએ, કઈ વડુ કોસંબા ઘાટડીએ.
 કઈ એનને પેરવા સાળુ, કઈ એન તે રીસનું જાળુ,
 કયા બાઈ તે આણી ને દાણી, કઈ વડુ તે ધરનાં ધણીયાણી.

ગીત ૧૧૦ મું.

ખનડાજી રે દીક્ષીને દરવાજો નોખત વાગે છે,
 સતી સાહેલી સદુ જગેરે રાજ—

આજરે સાહેલીનો ખનડો રે.

ખનડાજી રે લંકામદ વ્હાણુ પુરાવો રે,
 ત્યાં થકી સોનાં મંગાવો—રાજ—

આજરે સાહેલીનો ખનડો રે.

ખનડાજી રે જ્યાવર ગુલાબનો ગોટો રે,
 ખનડી ધુરાનપરી છોગો—રાજ—

આજ રે સાહેલીનો ખનડો રે.

વેવાધના માંડવા પાસે ગાવાનાં ગીત.

ગીત ૧૧૧ મું.

એક લીલી તે લીલી લીલડી,
 એક લીલના જડીત્ર કમાડ રે—જગ લીલડી.
 એક અમદાવાદ મામને માંદરે,
 મહારી જનનાં થયાં ધમસાણુરે—જગ લીલડી.
 મહાર સાજન દેખી વહેવાધ બી ગયા,
 મહારા કીયા ભાધએ સોનમાં સમજવીયા—જગ લીલડી
 તમે ન ખીશો કીયા ભાઈ ખાપડા,
 તમારી ભલેરી રહેશે લાજરે—જગ લીલડી.

ગીત ૧૧૨ મું.

તાંખાકુંડી તે નગર સોહામણી,
 માંહી ભરીયાં રે ગવરીનાં ધી;
 સાહેલીનો આંખો મોરીયો.
 મારા કીયા ભાઈની મેડીયે દીવા બળે,
 પેલા વહેવાધને રે ધોર અંધારૂં—સાહેલીનો
 મારા કીયા ભાઈનાં વાળ વાગીયાં,
 પેલા વહેવાધનાં રે મગડીયાં નીશાન—સાહેલીનો

ગીત ૧૧૩ મું.

શેરી શેરી ધુધરડા વાગે છે, કોઈ ઉમરાવગ્ગદો આવે છે,
 કોઈ ગળણ કરો પીછાન કરો, પેલા નવલા બહેવાદને ગળણ કરો;
 એની શેરી તો છે સુગાળા, એની ઘર ધણીયાણી છે કાળા.
 વેવાણુ લેજે રે તું સોપારી, તારે બારણે આવ્યા બહેપારી,
 વેવાણુ લેજે રે તું સુપડહું, તારા ભવનું બાગ્યું દુખડહું;
 વેવાણુ નવ ગળણીશ વર કાળો છે, એ તો મોતીનો દાણો છે.

ગીત ૧૧૪ મું.

એક વેવાદની શેરીમાં હાક પડે, હલકાર પડે,
 સખી શબ્દ કરે, નિશાન દળે, કોઈ ઉમરાવગ્ગદો આવે છે;
 આવ્યો આવ્યો વાસુદેવનો નાંદ, પુનમ કરો ચંદ.
 દીવા ફેરી જ્યોત, ભયાં ભયાં અંજવાળાં રે,
 તું તો માગે રે તું તો માગ મારા વીરા, જે માગે તે આપું રે;
 હું તો માગું રે માગું ચડણુ ઘોડો, ને દુઝણુ ઝોટી,
 વહવારૂં રે મોટી કીયા બાઈ ફેરી બેટી રે.

ગીત ૧૧૫ મું.

ચાંદા સરખું ચાંદરણું, આશી અજવાળી રાત રે.
 સોનંચે વળ્યા સેવળ, રૂપેયે વળ્યો છે હાટરે.
 ઝાઝા હીરા રે ઝાંખા પડ્યા, મોતીડાં વળખ્યાં જલરે,
 એ દ્રવ્ય ખરખ્યાં-ભાઈ બેટી ફેરે કાજરે.

૧ અહિં કન્યાના પિતાનું નામ બોલહું.

ગીત ૧૧૬ મું.

સાસુ લેને ભામણલાં, એ વર સોયે પળે પુરે,
 સાસુ પુછે છે એ વર બહુ સધનો
 તારે કેટલા છે કાકા જેવા માન સરોવરના આંકા,
 એવા લાડવાયાના કાકા—સાસુ
 તારે કેટલા છે વીરા જેવા હઝમત ગઢના હીરા,
 એવા મોટેરાના વીરા—સાસુ
 તારે કેટલા છે મામા જેવા માન સરોવરના આંગા,
 એવા લાડવાયાના મામા—સાસુ
 તારે કેટલી છે બેનો જેવી ધમ ધમતી વેત્રો
 એવી મોઢિરાની બેનો—સાસુ

ગીત ૧૧૭ મું.

પાધર દોલ ઢમકયાં ને જળ્યો એ લાડીનો આપ,
 ન જળકીશ નહેવાઈ આપડા, ઘેર આવી છે મોટાની વન;
 વહેવાઇની ઝેરી છે સાંકડી કીયા ભાઇના ઘોડીલા ન સમાય.

ગીત ૧૧૮ મું.

લાડીએ આપ જગાડીઓ, માંડવે આવડો શો સોરરે;
 કે રે આવ્યો રે રાણો રાણ્યો, કે રે આવ્યો સુલતાન રે.
 કે રે ચંદ્રમાએ ત્રેહે દીધો, કે રે ઉગ્યો છે ભાણુ રે,
 નથી રે આવ્યો રાણો રાણ્યો રે નથી આવ્યો સુલતાન રે.
 પુત્ર આવ્યો રે કીયા ભાઈ તણો રે, તે સરે આવડો છે સોરરે.

કાંઈ આ જોને કાંઈ પહેનહીયાં કાંઈ અચરત દીકું રે,
એક નાનકડાશો કૃષ્ણ કંવારો, તે તો ઘાટજ બેઠો રે.
ઘોડીઆર ગંગાને પાર પેલી, પાર શીતળ છાયા રે,
ઘોડી અંખ માળેકને સ્થંભ, તેજ ઘોડી ઉઠે ઉઠે ચાલે રે.

ગીત ૧૧૯ મું.

એક કેવડા જગ જેવડા, કેવડાનાં રાતાં કુલ રે
કેવડાનું નલિ મુલરે
મારા કીયા ભાઈ બહેવાઈ તમને વીનવું.
ભલાં પાથરણાં પથરાવો રે
મારા પગ સુજીને થયા ચાંભલા;
પેલો બહેવાણું નલિ સાંનરે.

ગીત ૧૨૦ મું.

પાતળાં સોટીનાં આજકોરે તેનાં ડાળ નમી નમી જાય
ડાળ નમે એ નાબુક નમેરે એના નમીયેલા સાજન લોક
વેવાઈ લખી કાગળ મોકલેરે મારા નવલા વેવાઈ વહેલો આવ;
હું કેમ આવું રાણો રાજ્યોરે માફ રાયદળ કહી ન સમાય.
હાથાડા ઉતાઈ હાટ શેરીયેરે તારા ઘોડીલા ઘોડાની ઘોડાર
વહેલો ઉતાઈ વાડોલીએરે તારી સુખપાલો સંખ્ય પાર
જનનયા ઉતાઈ છતાં મેડીએરે તારી જનરણી પડીરે પરસાળ
જનનયાને જમણુ ખાળાં લાડુઆરે તારી જનરણી જમેરે કંસાર
જનનયાને મુખવાસ લવીંગ એલચીરે તારી જનરણીને ફેફળ પાન.

ગીત ૧૨૧ મું.

.....લાઈ કામળ મોકલે તે મારે મન રાજ
વેવાઈ વહેલા આવળે તે મારે મન રાજ
ચાંપલીઆ રોપાવળે તે મારે મન રાજ
દુધડીયે સીંચાવળે તે મારે મન રાજ
સુંદર ને અલભેલો લાડણો મારે મન રાજ
ગુલાબનો ઘેરો લાડણો, મારે મન રાજ
પાનનો પાતળીયો લાડણો મારે મન રાજ
લવીંગનો લહેરો લાડણો, મારે મન રાજ
અત્તરનો મેહેઝ્યો લાડણો મારે મન રાજ.

ગીત ૧૨૨ મું.

મોટાનું દળ આવ્યું દળ આવ્યું, માંડવામાં ન સમાયું ન સમાયું,
જાવરના આવ્યા વીરા, માંડવે સેકાવો શીરા.
કેશરીયા જન લાવ્યા જન લાવ્યારે,
જનમાં તો આવ્યા મોટા જળ બરી લાવો લોટા.
કેશરીયા જન લાવ્યા જન લાવ્યા રે.
જનમાં તો આવ્યો સીંધી, સીંધી કેપી વેવાણુ ખીંધી.
કેશરીયા જન લાવ્યા, જન લાવ્યા રે
જનમાં તો આવ્યા મુનસી, માંડવે મુકાવો ખુરસી.
કેશરીયા જન લાવ્યા જન લાવ્યારે,
જહરણીએ પહેર્યા અમર, માંડવીઓને આવ્યા તંમર.
કેશરીયા જન લાવ્યા, જન લાવ્યારે.

જીવાવરને ડોકે કંડી, માંડવે વેવાણુ વંડી,
કેશરીયા જન લાવ્યા જન લાવ્યા રે.

ગીત ૧૨૩ મું.

મેર તારી સોનાની ચાંચ,
મેર તારી રૂપાની ચાંચ;
સોનાની ચાંચરે મેરસો મેતી ચરવા જાય.
મેર જજે ઉગમણે દેશ,
મેર જજે આથમણે દેશ
વળતાં જજે રે વેવાણને માંડવડે હો રાજ
વેવાઈ મારા સૂતો હોય કે જગ
વેવાઈ મારા સૂતો હોય કે જગ
ભાઈ વરરાજે ભાગોળ ઘેરી માણુરાજ.
ભાગોળે કાંઈ ચમર દોળાવ
ભાગોળે કાંઈ ચમર દોળાવ
ચમરનો હોંસી વીરો મારો આવે માણુરાજ.
વેવાઈ મારા સૂતો હોય તો જગ
વેવાઈ મારા સૂતો હોય તો જગ
ભાઈ વરરાજે મારગડા ઘેરો માણુરાજ
મારગડે કાંઈ જાંટણાં જાંટાવ
મારગડે કાંઈ પાણીડાં જાંટાવ
જાંટકનો હોંસી વીરો મારો આવે માણુરાજ.
વેવાઈ મારા સૂતો હોય તો જગ

વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 ભાઈ વરરાજે શેરીઓ ઘેરી માણુરાજ
 શેરીએ કાંઈ ધુસડાં પથરાવ
 શેરીએ કાંઈ ધુસડાં પથરાવ
 મુગંધીનો હોંશી વીરો મારો આવે માણુરાજ.
 વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 ભાઈ વરરાજે તોરણો ધેયાં માણુરાજ
 તોરણે કાંઈ તંબોળ છંટાવ
 તોરણે કાંઈ તંબોળ છંટાવ
 તંબોળનો હોંશી વીરો મારો આવે માણુરાજ
 વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 ભાઈ વરરાજે તોરણો ધેયાં માણુરાજ
 માંડવડે કાંઈ લાડકી પધસવ
 માંડવડે કાંઈ લાડકી પધરાવ
 લાડકડીનો હોંશી વીરો મારો આવે માણુરાજ
 વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 વેવાઈ મારા સુતો હોય તો જગ
 ભાઈ વરરાજે તોરણો ધેયાં માણુરાજ
 ગોત્રજે કાંઈ રમતો મંડાવ
 ગોત્રજે કાંઈ રમતો મંડાવ
 રમતોનો હોંશી વીરો મારો આવે માણુરાજ.

વર પોંખતી વખતે ગાવાનાં ગીત.

ગીત ૧૨૪ મું.

સીતાને તોરણુ રામ પધાર્યા,
 લેજે પનોતી પહેલું પોંખણું;
 પોંખતાં રે વરની લમર ફરકી,
 આંખલડી રતને જડી.
 રવાઇએ વર પોંખો પનોતાં,
 રવઇએ ગવરી સોહામણાં;
 સીતાને તોરણુ રામ પધાર્યા,
 લેજે પનોતી બીજું પોંખણું.
 ધોંસરીયે વર પોંખો પનોતાં,
 ધોંસરીયે ધોરી સોહામણાં;
 સીતાને તોરણુ રામ પધાર્યા,
 લેજે પનોતી ત્રીજું પોંખણું.
 તરાકે એ વર પોંખો પનોતાં,
 તરાકે રેંટીડા સોહામણાં;
 સીતાને તોરણુ રામ પધાર્યા,
 લેજે પનોતી ચોથું પોંખણું.
 પીડીયે એ વર પોંખો પનોતાં,
 પીડીયે હાથ સોહામણાં.

ગીત ૧૨૫ મું.

નીસર હેલડી ઘેલડી નીસર કન્યાની માડી,
લાડકડો વર લુકશે, સુકશે મુખના તંબોળ;
ઉંઘતી સુંઘતી નીસરી, કાંચળી રહી કમાડ,
ડોલતી ડોલતી નીસરી, બહીરે બાદરવાની ભેંસ.

ગીત ૧૨૬ મું.

(બાણેનો માંડવો)

આવી છે બાણેને માંડવે રે, જાદવકુળની જાન,
અનિરૂધ્ધ આવીયા તોરણે રે, જાણે પ્રગટયો છે બાણ;
બાણ સાડીને ઊભા રથા રે, નજરે ન્યાળોની રૂપ,
રૂડો દીસે વર રાજ્યો રે, કોટી કામ સ્વરૂપ.
કોણ તે બાગ્ય છે આપણું રે, મળીયા કૃષ્ણ વહેવાઈ,
આપણે ભાગ્યે આવી મળ્યા રે, અનિરૂધ્ધ સરખા જમાઈ;
વર કન્યા વાતો કરેરે, બોલે મધુરાં વચન,
મુખથી શ્રીનાથજી બોલીયા રે ક્યાં છે પાંખણ થાળ.
લમ ધડી વહી જાય છે રે, ચાલો થાય છે અસુર,
જમણા તે કરમાં ઝારી ધરી રે, ડાખા કરમાં છે થાળ,
પુંદળ નારી અસુરનીરે, બોલે મધુરાં વચન.
ધુંસળ મુસળ રવેયો રે, સરીયો સંપુટ ત્રાક
ધડી પીંડીનાં આવારણું રે, પ્રેમે તાણ્યાં છે નાક,
પહેલું તે આચમન આપીયું રે, રીધું તાણ્યું લલાટ.

રાગ ફેર.

પોંખી પારવતી વરને તેડે રે, જાઠ અનિરૂધ અડીયા છે કેડે રે.
 મામા કન્યાને પધરાવો રે;
 વરે સાથાં કન્યાઆઘનો દાથ રે, ત્યાં તો એડો જાદવકળનો સાથરે.
 ત્યાં તો આજુમતી દે કન્યા દાન રે.
 ત્યાં તો પહેલું મંગળ વરત્યું રે, પહેલું મંગળ દરતું ફરતું રે,
 બીજો મંગળો થર પાનેતર રે, ત્રીજો મંગળો દરિન દગ્ગર રે;
 એવાં મંગળ વરત્યાં છે ચાર રે;
 ત્યાં તો કંસાર પીરર્યો ફીડી રીને રે, વર કન્યા પરણ્યાં પુરણુ
 —પ્રિતે રે.

ગીત ૧૨૭ શ્રું.

સાંખેલે ના દરગો રે સાસુ, સાંખેલું તારે ખાંડવા જોઇશું,
 ખડી પીડી એ ન દરગો રે સાસુ, ધડી પીડ તને સીરાવા જોઇશું.
 તરાકે ન દરગો રે સાસુ, તરાક તને સીરાવા જોઇશું,
 વેણજો ન દરગો રે સાસુ, વેણજુ તારે વણવા જોઇશું.
 સરીઆએ ન દરગો રે સાસુ, સરીઆ તો તારા આપના પરીઆ,
 વરખએ ન દરગો રે સાસુ, રવધયો તને વસોવા જોઇશું.

માંવરાનાં ગીતો-મંગલાપ્રકર.

(૧)

શ્રીમ-મંગલ હૃદય દેવ તમને સર્વે મળીને અમે,
 સાષ્ટાંગે નમીને વિનંતિ કરીએ ઉત્સાહથી આ સમે;
 માગીએ વરદાન મંગલ અમે આપો તમે નિશ્ચલ,
 પૂજ્યોત્તમા પરમેશ્વરા પ્રભુવરા નિત્યે કરો મંગલ. ૧
 શોભે છે વરરાજ મંડપ વિશે શોભે સુમિત્રા જનો,
 શોભે સુંદર કન્યકા કુલવતી આનંદ વાધે ધણો;
 સ્વસ્તિવાચન મંગ મંગલ લાભી સર્વે મળી મંગલ,
 ઉચ્ચારે જલ ધન્યવાદ પ્રભુના નિત્યે કરો મંગલ. ૨
 કન્યા છે કુલદીપિકા ગુણવતી વિદ્યાવતી શ્રીમતી,
 પ્લેહરિને પરિધાન મંગલ રૂડાં આનંદ પામે અતિ;
 કંઠે મંગલસૂત્ર સુંદર દીપે મુક્તાદ્વેષો ઉગ્ગમન,
 પામે એ પ્રિય કન્યકા સુખ ધણું નિત્યે કરો મંગલ. ૩
 કન્યાદાન વિધાન આઠાવિધિથી મિત્રો સમીપે કરી,
 બન્નેનાં કુલ ગોત્ર નામ ક્રમને વિસ્તારથી ઉચ્ચારી;
 અર્પણે વરલક્ષ્મી સિધિ થકી તાંબુલ પૂગીદન,
 દે છે આશીર્વાદ માત તાત મળીને નિત્યે કરો મંગલ. ૪
 બ્રહ્મોપાસન મંગલાર્ચન કરી પાયે અમે લાગીએ,
 ત્રેમાધ્યો અરપી પરાતપરપદે હર્ષે થકી માગીએ;
 આપો દંપતીને દક્ષાનિધ તમે સૌભાગ્ય આયુર્બલ,
 મંગલ સ્ત્રેમ પ્રસાદ પામી પ્રભુન નિત્યે કરો મંગલ. ૫
 કન્યાના પિતૃમાત્ર આત્મ સહુદૈ વદે જગાધીશને,

વંદે વિપ્રજનો વિવાદસમયે આશીષમંત્રા લલ્લે;
 વંદે છે વર કન્યકા કર મહી માગે મતિ નિર્મલ,
 આપીને જગદીશ ઇશ્વર તમે નિત્યે કરો મંગલ. ૬
 આશિર્વાદ સુવાસિની જન બધાં આપે મળી મંડલ,
 દર્પોત્સાદ થકી વધાવી વરને મંધાક્ષતો મંગલ;
 માછને મધુરે સ્વરથી સધળાં ગીતો મહા મંજુલ,
 માગે છે કુશલાં રહેા વરવધૂ નિત્યે કરો મંગલ. ૭
 સર્વે વૈભવ બોગવી સુખી રહે વર્તે સદા રનેહથી,
 પાળે દંપતીધર્મ મંગલ બધા આલે રૂડી રીતિથી;
 પામે શ્રી પ્રભુની કૃપાથી સધળાં કાલ્યાણકારી ફલ,
 એ છે પ્રાર્થન નમ્ર નાથ તમને નિત્યે કરો મંગલ. ૮

સ્વ. સરદાર રા. ખા. ભોળાનાથ સારાભાઈ.

મંગળવચન.

માતા મંગલ લમ સાધન થવા હર્ષે શકી આવીને,
 દરતે સુન્દર હેમ પાત્ર ધરીને વંદી મહાદેવને;
 માગે છે વર કન્યકાકર વિષે શાન્ત્યર્થ અર્પી જલ,
 દીર્ઘાયુષ્ય સુભાગ્ય હો ઉભયને નિત્યે કરો મંગલ. ૧
 તે વેદા શુભ લમ છે શુભ ધડી નક્ષત્ર તારા બલ,
 તે વેદા અનુકૂલ સર્વ મહ છે છે શ્રેયકારી ફલ;
 જે વેદા પ્રભુનામ મંગળ લલ્લે તે પુણ્યકારી ફલ,
 બોલો શ્રી જય દેવ દેવ સધળાં નિત્યે કરો મંગલ. ૨

સ્વ. સરદાર રા. ખા. ભોળાનાથ સારાભાઈ.

(૨)

જહેના સદય અસદય રૂપ મહિ છે શાન્તિ નિવાસી રહી,
જહેના દિવ્ય પ્રભાવમાં અખિલ આ સૃષ્ટિ પ્રકાશી વહી;
જે જ્ઞાતા પરમાત્મથી પ્રકટિયાં બ્રહ્માંડ, શાં ઉજ્જ્વલ ?
તે વિશ્વેશ કૃપાલ આ વરવધૂને હો સદા મંગલ !

જહેણે વ્યોમ સુહાવિયું ઝળકતા અર્પી શશિ તારક,
જ્યેષ્ઠિ અદ્ભુત સૂર્યમંડલ દીધું, જે વિશ્વ-ઉદ્ધારક
જહેની પ્રીતિ ઝરતી ગાન મધુરં અદ્વૈતનું નિર્મલ,
આપો તેજ પવિત્ર જીવન પ્રભુ આ યુગ્મ ને મંગલ !

નીતિજ્ઞાન હિરે મુતવી સુશીલા ખાલા રૂડાં ધારતી,
શોભે ભૂષણુ ભક્તિપ્રેમ ગુણનાં આનન્દપુષ્પો અતિ;
દીપાવી ગૃહધર્મસેવન મીઠું સૌન્દર્ય ને દેવલ,
સૌભાગ્યે પ્રિય પ્રેમપાન કરજો: થાઓ સદુ મંગલ !

શીળા દૈવી પ્રકાશમાં સુલક્ષિતા ખાલા ઉષા મહાલતી,
રનેહાળા પતિસૂર્યના હૃદયમાં ઉદ્ધાસ સંચારતી;
એવાં રમ્ય અવસ્થા પ્રેમ લહરે દિ-દોલતાં મંજુલ,
અકાકાર જીવિત દંપતી તણાં નિત્યે બનો મંગલ !

લાવે સ્મિતભર્યા સુખો પળ કઈ, કો માઠ દુઃખાવલી,
સંકષ્ટો હિરે ધોર હાથ, ગગને ધેરી ધુમે વાદળાં;
પ્રેરી અમૃતવાયુ શાન્તિમધુરો, અદ્વાતણું હો બળ,
પ્રાર્થે આ, પ્રભુ ! યુગ્મનાં પ્રિયજનો, સર્વે કરો મંગલ !

સદર્શે મુનીતિપદે વિહરતાં, ક્ષયો કરે ઉજળાં,
સંપત્તિબળાં રહી સુયશ ને કલ્યાણ વાધે ધણાં;

વાટિકા જગતી મહિં સુમલ આ પ્રેમાળને વિમલ,
 પામે સૌખ્યકુસુમની પરિમલો રેલનતી સુમંગલ !
 વેદેલી શુભ સગ્ન નન્દન જુલે દેવાંગના, દેવતા,
 દીપે અંબર સૌમ્ય હર્ષદિરજે સંમાન-નાદો ચતા;
 પ્રીતિ ભક્તિ બહી પ્રભુજીવનની પેલી અમોલી પળ,
 ઝીંતીને શુભ-સત્ય-પુણ્ય ગરણાં, સિંચો બધે મંગલ !
 પામે સિદ્ધિ અપાર, ભુદિ સમજી, ધર્મામલે રહો મન,
 પામે રમેદસુગન્ધ શીતળ, અમીઝીકું રૂઝું જીવન;
 વાર્યાએ જગદીશ નય હૃદયે કાન્તિ વધી ભૂતલ,
 ને રહેજે નવદંપતીકર પ્રીતિભાલા સદા મંગલ !

અન્યાર: રવ. વિન્દુભાઈ જસવંતરાય, બાલુસમાજ

મંગલાદિ ૩ જી.

(૩)

(શાર્દૂલવિકીરિત.)

મેંધ મસગદાર ગોકુળ સદુ વ્યાકુળ બાળી બજે,
 લં ગોવર્ધન હિયકી મૂળચકી તોલ્યો જ એકાંચુલે;
 હિતાયો મદ ઈન્દ્રનો પગમહિં, આનન્દ વિચ્છે સભ્યો,
 -તે લીલા-તનુધારી બાલ વજના ! ઉલ્લાસ લગે ભસે.
 મેસં માન લવી વહે ધસમસી સૌન્દર્ય-સ્ત્રોતસ્વિની,
 દાંકી ના ચકતી તરંગ હૃદયે સૌભાગ્ય આશાસિન્ધી
 ત્હેને મંબીરતા બૂલી નિરખતા અખિન્ધી આગુરતા,
 ખીલાવો હૃદયદયે રસભરી પ્રેમેર્મિની એકતા.

રૂપેરી સરનાં અસીમ જાણમાં જોરાગદસો તરે,
 મોલીને ચુમતાં ચરીર હિલ્લી ચંચૂ હીરાની ઝગે:
 એવાં માનસરોવરો-સમ દીપે વિશ્વે કુટુંબો બધાં,
 તંત્રમાં સંતની જોડલીન્સ દીપો, સંસાર માધુરી સદા.
 માયા કો જયમેષ્ટિની અગળ જો-ગાદૂલસી-નિમસે,
 કંઈકેણી કરતાં આખું જગમાં આત્મા અમેરે હમ્મે:
 જેનાથી રસરૂપ દષ્ટિ વિકસે સૃષ્ટિ દીસે સુદૃશ-
 -એની ઉત્સવ-દેવી કામદુગને દોહી કરો મંગલ.
 સૃષ્ટિની જડતા બુલાવી પ્રગટે આનંદ-કમ્પે ત્રીલુપ્ત:
 રોમાંચે દ્રવતાં ખૂસે હૃદય તો સંગીતના લાજમાં:
 એ સંગીત અખોદ્યથી હૃદયમાં રોમોદ્યમે જો થતા,
 લગ્ને આજુ-શોશતા પુમલને હંડે યજ્ઞે-સર્વદા.
 સાધી સ્નેહસપ્તપિ, પ્રેમ ખીલવો આખી વસુધાતણો,
 સેવામન્ત્રથી ભદ્ર વાંચી, રચજો સંસાર-સોહામણે:
 ને જગો રસચેતના પ્રણયની છવ્યું કરી ઉજગવલ,
 પુરાશે રસકાંડ સર્વ પ્રણયી-લગ્ને હળે મંગલ.
 સંસ્કારો હૃદયે હવે દીપી રહ્યા, આશા રહી ઉઠળી,
 ઉત્સાહે ભરપૂર જીવનતણી આ ઉઘડે છે કળી:
 એ સંસ્કાર પ્રસાદી, આશ જગવી ઉદ્યાસ વિશ્વેભરી,
 ૧ સહ સ્નેહપૂર્ણ હવે ખીસો... ... ૨

મંજુલાક્ષ રણુએડલાલ મજમુન્દાર.

હમે જીવ.

મંગલશ્લોક.

(૪)

(શાર્દૂલવિદીડિતમ)

વિધ્વે, વ્યાપક પ્રાણી માત્ર સદુમાં, પાપાણુ ને જદમાં,
અનંતમાં અનંત અદ્ભુત સદા ઝંકાર સદુ વેદમાં;
સત્ચિત્ત આનંદ રૂપધારી જગમાં નામો ધર્મ પુણ્ય,
સાધારણે નમીએ, વિનંતી કરીએ કરન્ને સદા મંગલ !

દેહી ભોક્ષ વિભોક્ષકારી જગમાં કલ્પોક્ષ કીધી સદા,
દાનવને દળી દેવદાઝ દિક્ષમાં ધારી દુર્ગા સર્વદા;
પ્રકટયા ભક્તગૃહે જદા સમરતાં, ભક્તોત્તમ્યા પાસદ,
તે શ્રીકૃષ્ણ પધારી મંડપ વિષે, લખે કરો મંગલ !

ધ્વેનાંગી સુવિદ્યાસિની, સુવિમલા, માહેશ્વરી અંબીકા,
અરવલ્લી નગે રાજતી શુભમંદા, સર્વેશ્વરી ચંડીકા;
પ્રીતિશ્રદ્ધિ દળે નવા યુગલમાં, પ્રેમાંકુરો નિર્મલ,
મમ્માયા મહિમાવતી, સુલક્ષિતે ! નિત્યે કરો મંગલ !

પ્રકટયા આજ પ્રભાત મંગલ રૂડાં માંગલ્ય દર્શાવતાં,
ઉગ્યો આ નભ-ભાણુ હર્ષ પુલકાં કીર્ણોથી વર્ણવતાં;
મંગલ વાય અનિલ મંદ ગતિએ સુરભી લલ અંચલ,
પ્રેરીને ઉત્સાહ મંગલ વિભો ! સોહાવળે મંગલ !

આજે રૌશવ હન્દુ પૂર્ણ પ્રકટી અસ્તાચલે પર્વરો,
આજે સૂર્ય ઉગ્યો દીસે ચળકતો પૂર્ણાશુ માર્હસ્થનો;
અર્પે એ નવન્યોત સૌ જીવનમાં નિર્મળ અને ઉત્તમ,
એ રાગી કરકીર્ણુ ભાતુ રવિના રેલાવળે મંગલ !

કન્યા કદપક્ષતા સદાસ્તુ હૃદયે, કાન્તદુઃખાલંબિની,
 યાવચ્ચંદ્રદિવાકરૌ મુખ કરી, માદેડ આયુ લક્ષી;
 અર્પો દંપતીને વિશુ કરી દયા શુદ્ધિ અતિ વિમલ,
 ધન, વિદ્યા, સદ્ગુણ, સ્નેહ અર્પો કાર્યો કરી મંગલ !
 પુષ્પો પ્રેમથકી મુથી ઉર વિશે સુરનેહના સત્રથી,
 માળા એ અણુમોલ સૌ અર્પાંએ ઉત્સાહ ઉમંગથી;
 ભાવો એ સદુ પૂરજો અમ રૂડા દેજો મવિ સુશીલ,
 પામો દંપતિ રિક્કિસિક્કિ સરવે, આરોગ્ય ને મંગલ !
 બ્રહ્મા, શંકર, વિષ્ણુ બ્રહ્મત્રિપુટિ આવી મુપ્રેમે કરી,
 ધારીને દીક્ષદાજ હે વિભુવરા ! આશિષ દેજો રૂડી;
 કરંજો હે વિભો ! કાર્ય નિત્ય નવસાં અર્પો સદા મંગલ,
 નવસા આ નવયુગ્મ લગ્ન સમયે, સોદાવજો મંગલ !

જગુભાઈ મોહનલાલ રાવળ

મંગલાષ્ટક

(૫)

જન્મી આંખ ઉઘાડતાં લક્ષ્મી આ લીલા નિદાળી રથાં,
 માતાના મૃદુ અંકમાં તરવરી ઉદ્ધાસથી ઉજ્જ્વલાં;
 શેવા ને હસવાનણી રમતમાં મા આપને રીઝવ્યાં
 એવાનાં રૂળ એ તમે અનુભવો કલ્યાણકારી અર્ધાં.

પિતાની ઝાયામાં, પ્રિય જાનીના પાશવ મહી,
 રમ્યાં છો ગંધ્યાં છો, યનનયન નાચી ગૂંથી રહી;

મળ એવી મ્હાલી, લહરીપર કુંજે સુક જનાં.
 લન્માં જે છાજે તે વરવધુ સદા સ્વપ્ન સુખમાં.
 જનની જનક આંખે ચૈદ્ર ધ્રુવાંડ જેવાં,
 નવલ યુગલ ! જાને સાંધજે પાંખ સેવા;
 રમત મમત સાથે ભાવના દ્વાવ સેવા.
 હૃદય રસ ગ્રીક્ષીને પાડજો જુગ દેવા

તું છે જલ કુમાર : વામન સમુ વેરાટનું રૂપ તું !
 તું કન્યા મધુરી ધુરા : જીવનની આશા અનેરીજ તું :
 વિદ્યા મોહનમાળ કંઈ ધરીને સંસારના સાગરે,
 મુઝા ! ભવ તરણ ! આત્મજગથી લક્ષ્મી વધાવા ચરે.

લક્ષ્મી તણા કમળના જમરો સમા છા,
 લેજે પરાગ મીઠું મધ સર્વ ત્યાં હે !
 એ આપશે ઉરની એર અનંત તુમી
 ને કામશે જીવન આ કંઈ સ્વર્ગ સૃષ્ટિ !

અહોહો ! આજે તો ધુધની ધુધની હર્ષ ઉછળે,
 અમારા હયામાં મધુર સુરનાં ગીત મળવે
 પ્રજાની લીલાનાં પ્રિય જીવસમાં બાળક તમે !
 પળો પન્થે બેળાં શુભ જુગલ આ મંગલ સમે.

ન્યાં કલ્પોલ મએ, મળ ઉડી રહે ચોપાસ આનંદમાં,
 લીલા હોર ખીલી રહે અજળ ન્યાં, કર્તવ્યની ધૂનમાં;
 સેવા હેત ભરી કરે ઉમળકે, સૌ એક બીજાં જલિ
 તે સંસાર મહીં સીધાવ નવલાં જાજે સુખી ! દંપતી !

સંસારે મુખના વિદાય કરનાં, આનંદ ને આ સમે
દેવી જ્યોતિ સમાં તમે વરવધુ ! આવો વધાવું હવે
તારાં મંગળ મૂત્ર કંઠસુ તથા સૌભાગ્યનો ચંદ્રમા
કન્યારત્ન ! વસંત એ ત્રિપુટીનો જાળે તમેને સદા.

સસિત.

મંગલાષ્ટક

(૬)

(શાસ્ત્રમંત્રવિધીગિત)

આથી દિવ્યપ્રકાશ આ જગદગે, શી સૂરબી મહેકની ?
આર્શીવાદ લક્ષ્મી અગ્રમ્ય સ્વરથી, કે મંડપે દીપતી ?
અર્પણે વરદાન યુગ્મ ઉપરે, મોહી રત્નાં પ્રેમસ;
એ છે પ્રોઠ પ્રનામી જન્મજનની, આશાપુરા મુન્દર.
પારિજાતક વૃક્ષ ચોક વચમાં, રાખી રીઝાવી રમા,
ને શી બાળકીલા કરી રીઝવિયાં, માતા યશોદા અંદા !
કામિન્દી નટ બંસરી બજવતાં, ઘેઝી કરે જોપિકા;
આવો તે ધનસ્થામ મંડપ વિષે આશિષ વર્ણવવા.
રીસાઇ પળતી ક્ષણ પ્રિયતમા, શું ચિત્ત ધાર્યું કહે ?
જાયે શું બીજરાણી સાજ સજવા, ના બોળવાઉં હવે;
જોડ્યાં શેષમુતા “મહેશ ! મનમાં થાઓ નહીં વિન્દસ !”
આલો મંડપ માંહી દર્શતિ પરે, વર્ણવીએ મંગલ !”
અર્પી માનવનેજ શ્રી જગદીશે, બક્ષિસ મોઢી અંદા !
જે સાધે દ્વય આત્મને શક્તિમાં, મન-હિરની ઐક્યના;

એ પ્રેમથી રૂપેરી સાંઠળચઢી, એ રેશમી બાંધને;
એ ઢાળી ઉર ઉમિએ ગૂંથી રહો, સંસાર માંહી તદમે.

ભાળી ચંદ્ર ચક્રોરી દર્પિત થતી, ને મીન વારિ ચંદ્ર,
ભાળીને રવિ સર્ષફૂલ ખીસતું, જે સારસી પ્રેમને;
છે ભાઈ જાઃ ત્યાંય એ ચમકને, રૂપો ત્વરાથી ચળે.
આંવી પ્રીતની રીત છે અખનવી, ત્હેમાં ગૂંથાઓ તદમે.

જોડે કા ઉર ઉમિ પ્રેમપ્રથીએ, ઉપાધિના ખ્હારની.
કેતું સુંદર પંડરિકે વિકસે, એ સર્ષના દર્શથી;
ને પેસા વળી ચંદ્રકાન્તમણિએ, ચંદ્રોદયે શો દ્રવે,
આંવી કા ઉમિથી ગૂંથી રહો, સંસાર માંહિં તદમે.

ધારી મંગલવન્ધ શાશ્વીકુંવરી, સાહી રથાં સુંદર.
અર્પાને કર કંથને સુકલના આનંદ પામે ઉર;
ભાસે ચંદ્ર કુમુદ યોગ નિપળ્યો, ભાવિ ખીસો ઉબજવલ.
'સોડહં સાડહં' મંત્ર સર્ગનજૂના લયે જપો નિમગ્ન.

મોંધુ મંગલસુત્ર કંઠલુ રૂડાં, સૌભાગ્યનો ચંદ્રક,
જાળે એ ત્રિપુટિ કુમારી ! ત્હમને, આશિષ એ છે અમ
ગૂંથી રનેહની પ્રથી નિત્ય નવલી રો' અંતરે નિર્મલ.
કીર્તિદીપક વિશ્વમાં જગદળી, વર્તાવળે મંગલ !

લેખિકા; સી. દીપચળા દેસાઈ

ગીત ૧૨૯ મું.

હોય દમડ્યાં ને વર વડુના હાથ મળ્યા,
વાળાં વાળ્યાં ને વર વડુના હાથ મળ્યા;
હંડાં હરખ્યાં ને વર વડુના હાથ મળ્યા,
પ્રેમે નિરખ્યાં રે વર વડુના હાથ મળ્યા.
જેમ નદીને નદીનો નાથ મળ્યા,
એમ વરને કન્યાના હાથ મળ્યા
જેમ દૂધમાં સાકર જાય જળી,
એમ વરને કન્યાની જોડ મળી.
જેમ ડુલમાં હોય સુસાસ જળી,
એમ વરને કન્યાની જોડ મળી;
જેમ શોભે છે હોરે સાગરમાં
એમ વર કન્યા શોભે માયરામાં.
જેમ સારસ શોભે સજોડ કરી,
એમ વરને કન્યાની જોડ દરી;
જેમ દન્દ્ર દન્દ્રાણીની જોડ ધરી;
એમ વરને કન્યાની જોડ દરી,

ગીત ૧૩૦ મું.

માંવરામાં વરકન્યા વિરાજે,
વિવિધ પ્રકારનાં વાજિંત વાજે;

દશપત કાન્થ ભાગ જીએ.

રાગ " ચૈટા વરધોડે ને વાંકે જાગ્યોડ "

ગજના તેજી મગમગાં ચાજે,
 આજે આંતર હું આનંદે.
 પર કન્યાએ પેરી ભરમાળા,
 બેસવા બાજુ છે રતનાળા;
 બેઠાએ કાઢે હાથ રૂપાળા,
 આજ આંતર હું આનંદે.
 ધાતું છવો એ પર કન્યા આ દામ,
 પ્રભુ એની મુશળે હેડાની કામ;
 રદાય મળે પ્રભુ પુરુષ કામ
 આજ આંતર હું આનંદે.

ગીત ૧૩૧ મું.

પહેલું તે મંગળ વરતીયું સખી સામે દયો શ્રીરામ,
 ઘરમાં તે લીલું શું વખાણીયે ઉત્તર દયો વરરાજ;
 લીલા તે પોપટ પાંજરે, લીલી તે નાગર વેશ,
 લીલી તે ચોરી ચોગલી, લીલા ચોરીના સ્થંભ.
 ખીલું તે મંગળ વરતીયું સખી સામે દયો શ્રીરામ,
 ઘરમાં તે પાણું શું વખાણીયે, ઉત્તર દયો વરરાજ;
 પીળાં પીતાંબર ધોતીમાં પીળા ચણાની દામ,
 પીળા તે વરરાજના વાંકડા પીળી તે કન્યાની ઝામ,
 ત્રીજું તે મંગળ વરતીયું સખી સામે દયો શ્રીરામ,
 ઘરમાં તે રાતું શું વખાણીયે ઉત્તર દયો વરરાજ,

રાતો તે રવે ચઢયા, રાતી તે ઝાળ મઝા,
રાતાં વરરાજનાં મેળાયાં રાતા કન્ધાના દાંત.
ચોથુ તે મંગળ વરતીયુ સખી સામે દયો મીરામ,
ધરમાં તે ધોળ શું વખાણીયે ઉત્તર દયો વરસજ
ધોળાં તે ધોળી ધ્રુવે ધોળીયાં ધોળી બગલાની પાંખ.

ગીત ૧૩૨ મું.

સાત પગલાં ભરે સોદાગમ્બી, એમાં અર્થ છે ઉડો અમોલ
ધમ્બર એમાં સાક્ષી છે.
પગલે પગલે પ્રતિજ્ઞા પતિ કહે જે હું બોલું તે પાળીશ બોલ-ધમ્બર.
પહેલે પગલે પ્રિયાને પતિ કહે, ખાનખાન પોપણ હું કરીશ-ધમ્બર
ગ્રીજે પગલે કહે કંઈ કોડથી, મારે ઘેર તું માન પાળીશ ધમ્બર
ગ્રીજે પગલે કહે તેને ત્યાં થાશે, વ્રત ઉત્સવ દરખ અપાર-ધમ્બર
ચોથે પગલે કહે ચતુરા સુણો મારાં દોર ઢાંકર તું સંભાળ-ધમ્બર
પછી પાંચમે પગલે પતિ કહે, ધર્મ કર્મ સૌમાં તારો ભાગ-ધમ્બર
છઠ્ઠે પગલે કહે સુણુ સુંદરી, જે જે માફ તે સૌ હવે તારા ધમ્બર
પછી સાતમે પગલે સ્વામી કહે, મારી અધ્યક્ષના તું સદાય-ધમ્બર
મહારાં માતપિતા બાપ બાંધુને, થયે સ્હાય કરી તું સદાય-ધમ્બર
પછી પાળી ગ્રહણ સ્વામીએ કર્યું, માગી ધમ્બર પામે આશીર્વાદ-ધમ્બર
પાંચ પુત્ર પ્રભુ એને આપજો, રહે સતોષકારી સદાય-ધમ્બર
મારી મરજી પ્રમાણે તું ચાલજો, તારી પુરીશ સૌ ધમ્બર-ધમ્બર

ગીત ૧૩૩ મું.

અમે ઇડરીઓ મદ શુભાં રે આનંદ લયો,
 અમે દીકરો પરજાવીને ઉઠયાં રે આનંદ લયો,
 લોક કહેશે કાયા ભાઈ જુદા રે આનંદ લયો.
 એનો દીકરો પરજાવીને ઉઠયા રે આનંદ લયો,
 લોક કહેશે કાયા ભાઈ સાચા રે આનંદ લયો,
 એતો દીકરી પરજાવીને રાચ્યા રે આનંદ લયો.

ગીત ૧૩૪ મું.

અમે ઇડરીઓ ઘડ શુભાં રે, આનંદ લક્ષા
 વિતનાર વિનક તે વિત્યાં રે, આનંદ લક્ષા
 અમે લંકાનો કિંસો લીધો રે, આનંદ લક્ષા
 અમે દેશમાં ડંકો દીધો રે, આનંદ લક્ષા
 અમે સાગરના નિર કળિયાં રે, આનંદ લક્ષા
 સામા શત્રુનાં કાળજીં બળિયાં રે, આનંદ લક્ષા
 અમે દુર્જનનાં મુખ દાટ્યાં રે, આનંદ લક્ષા
 દવે વેરીનાં હાટ્યાં દાટ્યાં રે, આનંદ લક્ષા
 આજ મનના મનોરથ ફળિયા રે, આનંદ લક્ષા
 આજ ધન્ય અદળક ફળિયા રે, આનંદ લક્ષા
 આજ મોતીડે મેલુશા તુલ્યા રે, આનંદ લક્ષા
 આજ ત્રિભુવનનો ધણી તુલ્યા રે, આનંદ લક્ષા
 આજ જ્યજ્ઞકાર જણાયો રે, આનંદ લક્ષા
 આજ ઉત્તમ દસાંડો ગણાયો રે, આનંદ લક્ષા

હવે સર્વેના સંશય ટાળિયા રે, આનંદ ભક્ષા
વહેંચી લોકના ટાંટીયા ગળીયા રે, આનંદ ભક્ષા
અમે જનપુત્રું ઝીંકીયાભાઈ જુદા રે. આનંદ ભક્ષા
એતો અષ્ટ મંગળ કરી ઉઠયા રે, આનંદ ભક્ષા

ગીત ૧૩૫ મું.*

કંઠ્યા કુંગર કુંગર આથડ્યો,
કંઠ્યા જાણુની પેડે તું રવડ્યો;
મહારા કીયા ભાઈએ તને સમજવીઓ,
તેથી સમજણ મનમાં તું લાવીયો,
નહિ તો મમતમાં માર્યો જાત તું;
વાંદો રૂઠો વિપતમાં પિડાત તું.
નામ રહેશે હવે તારા આપનું
મેળ મટશે કુંવારાની છાપનું
તું તો હાથે શેકી ખાતો આખરા
વહેંચો વહાણમાં ફળતો વાણાખરા
મેડાં પાણીનાં તું ભરી લાવતો
એશિયાળ તું સઉની ધરાવતો
મહારા ઝીંકીયા ભાઈ તારે કરમે મળ્યા,

૧ અહીં કન્યાના આપનું નામ જોઈતું.

* “ દક્ષિણ કાવ્ય ભાગ બીજો ” કન્યા તરફથી આવતું.

× અહીં કન્યાના આપનું નામ દેવું.

તેથી તરતજ તારા દહાડા ફર્યા
 દરે આપ્યો માણસની ઓળમાં
 કંપા કાદજે કાળ કલ્પોદ્ધમાં
 તું તો ઘેર ઘેર કન્યા માગતો
 વેનીશાળીયાને પગે લાગતો
 તું તો જણ જણને જઈ જાયતો
 તું તો પરણવા કારણ નાચતો
 તને સૌથી સરસ મળ્યું સાસરું
 બાળ્ય તારું ઉદય તો થયું
 તને કન્યા કોઈ ના પરણતી
 તને વાંદો વાંદો કહી વરણતી
 મારી લાડકીને તેંતો બાળવી
 એ તો અમારી થાપણ ઓળવી

ગીત ૧૩૧ મું.

કંપા તેંતો જામીલીને છેતરી, તુંતો પરણ્યો કન્યાને કપટ કરી
 તને સારાં નસીબે કન્યા મળી, તેંતો લીધી કન્યાને કપટ કરી
 ખુશામત કરી બોળા પાથર્યા, તારા બાપે માગી તારા કારણે
 તું તો આંગણ આંગણે આંધડ્યો, તને કન્યા દેનારો કોઈ ના જડે
 તારું બાળ્ય આજે ઉધડ્યું, કન્યાડેખી રતન તને જડ્યું
 સારા કુળમાં તને મળ્યું સાસરું, પડ્યું આજ નશીબ તારું પાધરું
 પુરા પુન્યનો જથ્થો જામીઓ, તેથી લાખેણી લાડી તું પામીઓ

મીત ૧૩૭ મું.

(રક્ષમણી વિવાહ)

ધોળા.

કુંદનપુર વિવાહ રચ્યો બ્રૂપતિ બીમકરાય,
કન્યા દેવા શ્રીકૃષ્ણને આનંદ ઉર ન માય;
રક્ષમણીએ છે જાણીયું ઉર વાધ્યો અતીસેં કાળ,
કન્યા ન આપું કૃષ્ણને એ છે ગાયો તણો ગોવાળ
રક્ષમણનું મન મેલું ને તેડાવ્યો શિશુપાળ,
રક્ષમણીએ તે ખગર જાણીને અંતર ઉડી જળ
દૂર ધણી દ્વારામની રથાં લગ્ન વચ્ચે દિન એક
અંતરયામી આવજો રાખજો મારો ટેક
એવું તે કહીને કુંવરી કરી કામળ લખવાની આશ
મુક્તાનંદ કહે માનની થાજ જમ થકી રે ઉદાશ

કકડું ૧ મું. દેશી ફેર.

હારી સાર લેજો અવીનાશી રે, જાણી જનમેજનમની દારી રે
માંચી કામળ વહેલેશ આવો રે, મારા તનના તે તાપ શમાવો રે
દેન એક લગ્ન વચ્ચે જાણી રે, વહેલા આવો સારંગપાણી રે
તો તમ અર્થે તન કરીશું રે, મેં તો તમ ચરણે ચિત્ત ધરીયું રે
મે નાથ ન આવો વહેલા રે, તળું પ્રાણુ લગ્નથી પહેલા રે

કુડરું ર શ્યું. દેશી ચાલની.

સઠ ઢાગળ વિપ્ર સિધાઓ રે, હરિની કરજાથી દારીકાં આઓ રે
 દેખા દારીકાં સુખધામ રે, તેના રાગ છું મુંદર રયામ રે
 વદામે વિપ્રને આવતા જાણી રે, ઉઠ્યા સન્મુખ સારંગપાણી રે
 પૃથ્વી ક્ષેમને ઢાગળ લીધો રે, વાંચી પત્ર હૃદયે દૃઢ દીધો રે
 પૂજ્યા વિપ્રને દહા ધાણું માન રે, જવા તદ્યાર થયા ભગવાન રે
 સાથે વિપ્રને રથમાં બેસાડી રે, ચાલ્યા કુંદનપુર મોરારી રે
 એવા ભક્તવત્સલ ગિરધારી રે, જાય મુક્તાનંદ બક્ષીદારી રે

વલણ.

માનની મનમાં ચિંતવે કેમ ન આવ્યા મુંદર રયામ,
 તાર થઈ કેમ વિપ્રને નવ સર્વ માઈ કામ,
 તો નહિ આવે જહુપતિ તો તજીશ મારા પ્રાણ
 એવામાં દિજ આવીઓ, જેમ આવે રામનું આણ
 વિપ્ર જેમને મનમાં આનંદ વાધ્યો અપાર
 પ્રાણજીવન પધારીઆ જમજીવન જમ આધાર
 કુંદનપુર હરિ આવીઆ સુણી બૂપતિ ભીમકરાય
 ત્રીકમ તોરણે આવીઆ વત્યો જેજેઘાર
 મુક્તાનંદ કહે માનની પુણ્યતણો નહિ પાર.

કડવું ૩ જી. દેશી ફેર.

દેવી પૂજનો મશ કષ્ટ પ્યારી રે, ચાલી નિરખવા કુંજળિકારી રે
સાથે કષ્ટ પૂજનો સામાન રે, તેણે નિરખ્યા શ્રી ભગવાન રે
હરિના ભક્ત અનાદિ માની રે, ભાવે પૂજ્યા ભવન ભવાની રે
વળતી રૂપ પ્રકાશીયું ખાળી રે, પ્રેમે પામવા શ્રી વનમાળી રે
સંગે અસુર દના રખવાળ રે, દેખી રૂપ પડ્યા તતકાળ રે
વેગે આવીયા અંતરજામી રે, મળીયા મુક્તાનંદના રમામી રે

કડવું ૪ થું. દેશી ચાલતી.

કર સાહીને રથપર લીધાં રે, મનવાંછિત કારજ કાધાં રે
કન્યાહરણ કરી હરિ વળીઆ રે, સેના સોત ત્યાં અગમદ્ર મળીઅ રે
વાંસે રૂકમયો અડ્યો શિશુપાળ રે, લેશે કેમ કરી કન્યા ગોવાળ રે
ખાંધી દારિકામાંથી લાવું રે; નીકર પુરમાં પાછો નહિં આવું રે
જાળે યુદ્ધ જાદવ સંગ કરીએ રે, વહાલે સર્વતણા મદ દરીએ રે
રૂકમયાની વાદી છે દાદી રે, કાપી કેશને મૂક્યા છે કદારી રે
રૂકમણીજના શોક નિવારી રે, મુક્તાનંદ કહે પધાર્યા મુરારી રે

વહાણું.

માધવપુરનો માંડવો જાદવકુળની જાન,
પરણે તે રાણી રૂકમણી મનવાંછિત શ્રી ભગવાન;
જાદવ જાનઘણા થયા વળી માંડવીઆ પણ સોય;
વિધિ સહિત વિવાહ રચ્યો કસર ન રાખી કેય,

માણેકસ્તાલ મંડપ રચ્યો મધ્યે ચોરરી બાંધી સાર
 મોદન આવ્યા માંભરે કોઠ ભવનના કરનાર
 માથે મુગટ જડાવનો કાને ફુંડળ મકરાકાર
 બાંહે બાલુબંધ બેરખા કોટે કૌસ્તુભમણિનો દાર
 શાંભે ધણી રાણુગારમા પીતાંબર અતિ ઉદાર
 હંમે કડાં બે હાથમાં પાયે ઝાંઝરનો ઝમકાર
 વદાલાનું વદન સોલ્યામણું જણે ઉગ્યો પુનમચંદ
 મુક્તાનંદ કહે મોદનવરને નેહ થયો આનંદ

કડવું ૫ મું. દેશી કેર.

વળતી લાડીને રાણુગારી રે, પીડી ચોળીને પાટ ખેસાડી રે
 લીલી સાડી આદરી તનસારીને, જેણે રીઝે તે શ્રી ગિરધારી રે
 આવી બેટયા નંદ મુરારી રે
 સંગે માનની મંગળ ગાય રે, તેની શોભા વર્ણવી ન જાય રે
 એ રીને મંડપમાં આવે રે, તેડી પીયુની પાસે પધરાવે રે
 કર સાલો ચરાચર સ્વામી રે, નારી માંભરે મદા સુખ પામી રે
 શાંભે માંભરે મદાસુખકારીરે, જાય મુક્તાનંદ ખસીદારીરે

કડવું ૬ઠું. દેશી ચાલતી.

વર કન્યાની નેહ બિરાજે રે, ત્યાં કોટી કામ છપ્પી છાજે રે
 વાજે દુંદુભિ વીળ અપાર રે, પરણે અખિલસુવનનો આધાર રે
 અલ્લા ઉચરે વેદ વચન રે, જેજેકાર થાય ત્રીજુવન રે,

ચાર ફેરા હરિ સંગ ફરીઆરે, નારી જગનાજીવન સાથે વરીઆરે
શોભે અખંડ અલૌકિક જોડ રે, માથે બત્રીસ ભમરીનો મોડ રે
લાડો લાડી જમે કંસારરે, જેનો જગત પામે પાર રે
મુક્તાનંદ કહે મદાસુખકારી રે, એવાં ચરિત્ર કહે ગિરધારીરે

વલણુ.

કંસાર જમતાં કામની બોલે વિવિધ વચન રસાળ
શામમુંદર તે સાંભળી હસતા તે દીનદયાળ
ખંદીજન જયજય કરે ગાય ગાંધર્વ મધુરાં ગાન
અનંત નીચે અપ્સરા સુર ચઢીને વિમાન
બ્રહ્માદિયું પુષ્પવૃષ્ટિ કરે તે વારંવાર
દોલ નગારાં ગડગડે રે વાજાંત્રનો નહિ પાર
ચારે તે મંગળ વરતીયાં વરકન્યાની ભક્તી મળી જોડ
રૂક્મણી તે અહીં આવીયાં દ્વારીકાં શ્રી રણુકોડ

વલણુ.

શ્રી કૃષ્ણ પરબી રૂક્મણી લઈ આવ્યા નગર મોઝાર,
જેણે અવિનાશી નિરખીયા તેના પુણ્યતણો નહિં પાર,
પ્રેમશું માતાએ પોંખીઆ જગજીવન જગદાધાર,
લેતાં સઉએ શામનાં વારણું વારાવાર,
પોંખવા પ્રેમશું નિરખે નટવરનાથ,
જન્મ સફળ કરણીએ મહા સુખ થાયે સર્વે સાથ,
રૂક્મણીએ જે જે ધાર્યું તે સાચું કીધું શામ,
ભક્તજન લાડ પાળે કેવળ કરણાનું ધામ,

અતમ જનનું સુધારવા થયા મનુષ્યરૂપ મહારાજ,
 પાવન જન વિરતારીઆ સુણુતાં તે શ્રી ભગવાન,
 નરનારી રૂઢમણી વિવાદ શીખેને જે ગાય,
 તેને તે શીખે શ્રી હરિ સર્વે પાતક પ્રમથ થાય,
 યુદ્ધ તે પાર ન પામીઆ કહેતાં હરિનો રસ સાર,
 તોએ તેના ગુણ ગાવા નાંકીને અધ્યક્ષ આધાર,
 મુક્તાનંદ કહે મહાપ્રભુની અખિલ જુગજુગ જોડ,
 આતાજન તમે સાંભળોને જોસો શ્રી રણછોડ,

ગીત ૬૩૮ મું.

(ન્હાનું રૂઢમણી હરણુ)

રૂઢમણી લખી કાગળ મોકલે રે, દારીકાંના નાથરે,

જાદવરાય કુંદનપુરમાં પધારજો રે,

વાંચીને પત્ર વર્ણવું રે, હરીભટ્ટને હાથ રે,	જાદવરાય૦
શામળીએ તે સાંભળ્યો રે, વદાણે પરણવાની વાત રે,	જાદવરાય૦
રૂપ તમારું રૂઢે ધ્યૈ રે, નારદજીને ભુખ રે,	જાદવરાય૦
તે દીનથી તમ કારણે રે, તજી તરસને ભુખ રે,	જાદવરાય૦
જશ તમારા સાંભળી રે, તમ ન થાય મારા કાન રે,	જાદવરાય૦
આંખલડીએ આંસુ ભર્યા રે, ભક્તવત્સલ ભગવાન રે,	જાદવરાય૦
હું છું હંસના ભાગ્યની રે, શીયાળ લઘ જાય રે,	જાદવરાય૦
શિશુપાળ સેના લઘ આવીએ રે, ત્યાં મુજને કરજો સાલરે,	જાદવરાય૦
હું છું જનમોજનમની રે, ચરણકમળની દાસી રે,	જાદવરાય૦
રઘુનાથના રવામી સાંભળો રે, અખણની પૂરજો આસ રે,	જાદવરાય૦

શુકન થયે ભટ આવીયા રે, દીદા દરિ સમર્થ રે, ગદવરાય૦
 બીજમકરાય સામા ગયા રે, લોક થયા પ્રસન્ન રે, ગદવરાય૦
 વધામણી વિવેકશું રે, પોતે લાગ્યા પાય રે, ગદવરાય૦
 વસુદેવ સુતને જ્ઞેધને રે, આખ્યાં આસન દીધાં માન રે, ગદવરાય૦
 નરનારી પાતો કરે રે, વર નહીં વરવા લાયક રે, ગદવરાય૦
 વિઠલજી વર દેાય તો રે, પુત્રીનાં પૂરણુ ભાગ્ય રે, ગદવરાય૦
 શિશુપાળ શ્રવણે સાંભળ્યું રે, જ્ઞે ત્યાં લાગી વાર રે, ગદવરાય૦
 કપડી કપટ કરશે ઘણું રે, ગાયોનો ગોવાળ રે, ગદવરાય૦
 લગ્ન સમે સહુ મુંદરી રે, પૂજન કરવા જાય રે, ગદવરાય૦
 પૂજન કીધી પ્રેમશું રે, માનની મંગળ ગાય રે, ગદવરાય૦
 આંગણે આવી નીલાળીયું રે, દીદા દરી સમર્થ રે, ગદવરાય૦
 કરમાંદી કર આપીયો રે, બાળકી બેઠી રથમાંદી રે, ગદવરાય૦
 દરણુ કરીને ધુતીયા રે, રૂક્મણીને લઈ જાય રે, ગદવરાય૦
 રઘુનાથના સ્વામી સાંભળો રે, ચરણકમળના દાસ રે, ગદવરાય૦
 કુંદનપુરમાં પધારીયા રે.

ગીત ૧૩૬ મું.

શિદુર વાણીએ વ્રેહે દીધાં ને પૂરવ ઉગ્યા છે સુરે,
 આજરે લાડકડો વર પરણ્યો ને અમ ઘેર વાગ્યાં છે તુરે;
 શિદુર વાણીએ વ્રેહે દીધાં ને પૂરવ ઉગ્યા છે ભાણુ રે,
 આજરે લાડકડો વર પરણ્યો ને અમ ઘેર સફળ વીલાણુ રે.

• પરણવા બેસે તે વખતે ચાવાડું.

વાડીમાં વીલાહિત્રા બેંકયોને માંલ્યરે સોરંભી જન્યરે,
 આજરે લાડકડા વર પરણે ને પહેલે મંગળ ગાયરે;
 વાડીમાંના વીલાહિત્રા બેંકયોને માંલ્યરે સોરંભી અંબોડારે,
 હું એ તમને પુખ્તરે લાડકડા વરને જીજલે મંગળ ઘોડારે;
 વાડીમાંના વીલાહિત્રા બેંકયોને માંલ્યરે સોરંભી વેલારે,
 હું એ તમને પુખ્તરે લાડકડા વરને તીજલે મંગળ વેલારે.
 વેત્ર સજ્જતી છે વાડીને ચાથલે મંગળ લાડીરે,
 ચાંદલા કરે અજવાળાને જઈ ઉગ ચોરીની માંલ્યરે;
 ચોરીએ ચાતરક વાળીને માંડવે પત્રવટ દાળીરે,
 હું એ તમને પુખ્ત લાડકડા વરને ચોરીમાં શું શું એ આપ્યુંરે,
 ચોર્ય જંગાઈ સુના તણાને લાથેરે લીરાની વીંટીરે,
 આપ્યાને સાંકળાં લાથાને આપી અમને ઘોડાની કારરે;
 માંલ્યરે આપ્યાને આપણેને માંલ્યનાં મુકયાં છે પાણી રે,
 પાણી તો પાણીમાં ભળી ગયાંને વાતનો જગનમાં જાણીરે;
 બાકરી બાંધીને બેઠાને પત્રવટ છોડીને ઉડ્યા રે,
 પારણા માંલ્યથી પરણ્યાને ઘોડીયા માંલ્યથી જડીયારે.
 કેડના કંદોરા નથી છુટ્યાને વહેવાઈએ વાળ્યા છે રૂંદારે,
 રેવારે વટ રળિયામણી ને નંદારે આગદાનાં દેરાંરે;
 આજરે લાડકડા વર પરણ્યોને ભવનાએ ભાગ્યાં છે મેણારે,
 અસુરાએ બાંધી છે સંધ્યાને વેળાએ પામ્યા છો કન્યારે,
 કાશીમાં માધવપટ કીધાને રેવાજમાં ખટ માસરે
 આવનપુરના ટાટલાંને કીયારે કંસારાએ ઘડીયાં રે
 માણેક મોતીએ જડીયાંને લાડકડા વર આગળ વરીયાંરે.

કે રે વહુવાઈ તું દેરને કે રે તું આપરીઓ ચારરે.
ધોગની ધોગરમાં પેહોને ચોરોરે ચાંપલીયાનો છાડરે.
ચાંદસો ચુટીય કીધોને દીરસો ઝડપીને કીધારે

ગીત ૧૪૦ મું.

(તુળસી વિવાદ.)

હમારાં તુળસીને મહાદેવનાં માગાં,
મહાદેવનાં માગાં દાદા પાછારે વાળો,
એક જગાને જગવારી હો રામ તુળસી. દરદર અલ્લા
તુળસી બાળ દેવારાં.

હમારાં તુળસીને અલ્લાનાં માગાં,
અલ્લાનાં માગાં દાદા પાછારે વાળો;
અલ્લા તો સૃષ્ટિ નીપજાવે - હો રામ તુળસી

હમારાં તુળસીને ગણપતીનાં માગાં,
ગણપતીનાં માગાં દાદા પાછારે વાળો,
ફૂંડ મોટી શુંદ લાંબી—હો રામ તુળસી

હમારાં રે તુળસીને ચંદ્રનાં માગાં
ચંદ્રનાં માગાં દાદા પાછારે વાળો
કોર ખોટી ને પાંપણુ મોટી—હો રામ તુળસી

હમારાં રે તુળસીને સૂર્યનાં માગાં
સૂર્યનાં માગાં દાદા પાછારે વાળો,
આકળો તાપને તેજ અણુકે—હો રામ તુળસી

હમારાંરે તુમશીને દરીઆનાં માગાં
 દરીયાનાં માગાં દાદા પાછાં રે વાળે
 દરીયાં તો ચોપાસ ભરીયો—હો રામ તુમરી
 હમારાં રે તુમશીને કૃષ્ણનાં માગાં
 કૃષ્ણનાં માગાં દાદા માથે ચઢાવો
 એક દોકર ને બીજી દોકરાઈ—હો રામ તુમરી.

ગીત ૧૪૧ મું.

(શિવ વિવાદ.)

હરે પ્રથમ શિવજીને વરણવું: હરે લાગુ લગી લગી પાય.
 હું તો ગુનિ કરે શંકરતણી, હરે ચૌદ લોકના રાય
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વડું.

હરે પાર્વતી તપ માંડીયાં, હરે માંડયાં તે ઉમ અપાર.
 અન્ન ને જળ એકે તજ્યાં, હરે તજ્યા સોળ શણગાર:
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વડું.

હરે કાર્તિક કહેશે શિવજીને શું વરી, હરે નહિ એનાં માન ને તાત
 એનો અગદ ઉપર બેસીને ફરે, શુભી ઉભીયા કહે વાત.
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વડું

હરે પાર્વતિ એમ બોલિયાં, હરે આબુપલુ છે એની પાસ
 આખી જગતના હવ એની કરે, જન્મ ધરીને આશ;
 હું તો શંકર વરને પ્રીતેવડું.

જરે શંકર કહે સુણ સુંદરી, જરે મારો છે જોગીનો વેશ,
 રાજ કન્યા તું તો બાળકી જોગ પતિના સેવાયે લેશ;
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વરું.
 જરે પારવતી પછી એમ બોલીયાં, જરે તમે છો અકળસ્વરૂપ.
 હું તો ગદગદ કંઈ વાણી વડુ, જરે તમે છો શંકર રૂપ,
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વરું.
 જરે મેના મારી માવડી, જરે કરશે તે મહા ઉત્પાત,
 મારા તાત હીમાચળ જાણશે, જરે કરશે એ પ્રાણ આધાત.
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વરું.
 જરે પારવતી એવું ઉચરી, ગયાં પોતાને સ્થાન,
 જાતે જાતાં વાળી એવી બોલીયાં, જરે સારી તે લાવો જાન;
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વરું.
 જરે ગોધલે ખેસીને રખે આવતા, જરે રખે ચોળતા રાખ,
 જોગી જટા તો ભરમે ભરી, જરે રખે કરતા શંખનો નાદ.
 હું તો શંકર વરને પ્રીતે વરું.

ગીત ૧૪૨ મું.

(રૂક્મણી વિવાહ અથવા મોહન રૂક્મણી હરણ.)

(દયારામ કૃત.)

મીઠું.

પ્રથમ શ્રી ગુરુપદ પ્રણમું પ્રીતે, શ્રી કૃષ્ણ રૂપ હૃદે ધરું રે,
 શ્રી રૂક્મણીજનો વિવાહ સંક્ષેપે પદ્યબંધ પ્રેમ ધરી કરું રે.
 શ્રી ભાગવત દશમ સ્કંધ મધ્યે ત્રેપનમા અધ્યાય વિશે રે;
 શુકજી કહે સુણો રામ રૂક્મણીજનું, હરણ કીધું દારિકાધિશે રે

વિદ્યલ દેશ વિખ્યાતરે રાજાજી, કુંદનપુર ત્યાં કોડામણું રે;
 રાજા રૂં બ્રામકરાય બપતજી, ભાગ્ય શું વર્જવું તે તાણું રે.
 પુત્ર પાંચ તેમાં જોઈ રૂકમયો, પુત્રી એક શ્રી રૂકમણી રે;
 પ્રગટયાં છે મહાદમીજી પોતે, ગુણ શા શકું હું તેના ભાણી રે,
 કન્યા કાળ કુંવરીજીને આવ્યો, માત પિતા બંધુ ધારીયું રે,
 રૂપગુણે સમોવડ સહ રીતે, શ્રી કૃષ્ણ વર એ વિચારીયું રે.
 કદંબ સંહાર સહુકો ભાવ્યું, એક રૂકમયાને ના ગમ્યું રે,
 એરે ગોવાળ કેમ વરે મારી ભગતી, કન્યા દીધી ત્યાં હું નમ્યું રે.
 દમયોપનો સુત શિશુપાળ રાજા, કુળવંત છે જગનામના રે,
 તેની સંગે મારી બેન પરણાવું, સમગ્ર કો સમે કામના રે.
 એમ કહી તત્કાળજ ઉઠ્યો, વેગે કહાવ્યું શિશુપાળને રે
 જન ઉપર જન લઘ વહેલા આવે, લાવે સંગે જાડુ બુપાળને રે.
 સુણી એમ સનમના થઈ સહુ ઉઠ્યા, ઉઘમ માંડ્યો વિલવા તણો રે,
 સુણી રૂકમણીજીને જર લાગ્યું, ઉર પરિતાપ થયો ઘણો રે.
 જે જે દેશથી જે દિગ્ગ આવે સહુને પૃથ્વીને નિશ્ચય કર્યું રે,
 સરવે કહ્યું નહિ કો કૃષ્ણ તોલે, સાંભળીને ચિત ત્યાં હ્યું રે.
 નારદે કહ્યું પણ સહુ ગુણ પૂરણ એક શ્રી કૃષ્ણ નિશ્ચય કરી રે;
 એમ સુણીને દેહ આત્મા પોતાનો, મન થકી અરખો શ્રી હરી રે.
 અન્ન ના ભાવે નિદ્રા નાવે, કહેવાય નહિ દુઃખ કોઈને રે,
 નાથ સંભારે ને નિશ્વાસ મુકે, રાત દિવસ કહાડે રોઈને રે.
 એવામાં જન લઘ શિશુપાળ આવ્યો, સંગે છે રાજા બીજા બહુરે,
 કાશીરાજ દંતવદ જરાસન, સાંધ સહિત સેન્યા સહુ રે.
 સામા જઈને પેશૂ સનમાન કરીને, લાવી ઉતાર્યાં છે બાગમાં રે;
 આવ્યો છે કોડે પણ જશે માથે બોડે, ધિક્કાર કટ એના ભાગ્યમારે

દુષ્ટ આવ્યો સુણીને કુંવરીજીને, તાલાવેલી લાગી તનમાં રે.
 ક્યમ કંઈ કોહોની સંગે હું કલાવું ધારે વિચારે છે મનમાં રે.
 એવામાં એક અશ્રિત દિજ ધરનો, આવ્યો દેખી ધાર્યું ચિતમાં રે
 સાન કરી તેડ્યો સકુમારી, આવો ગુરજ એકાંતમાં રે.
 તેડી એસાડીને કર્યો મનસુખો, પત્ર લખીને એક આપિયું રે,
 દારામતિ પતિને જઈ આપો, કહેજે દુઃખ જેવું વ્યાપીયું રે.
 ત્રણ દિવસમાં છે લગ્ન તે કહેજે, વહેલા વળજે પેળું પંથને રે;
 અગ્નિકા પૂજી પાછી વળું ત્યાંથી મુજને હરે કહેજે કંથને રે.
 શિખવી સંદેશો વિપ્રને વળાવ્યો, વાડવ આવ્યો વેગે કરી રે;
 વાત છે ગમતી તે એક દિવસમાં દારિકા દેખાડી શ્રી હરી રે.
 નિરખંતો નંદ્ર શોભા દિજ આવ્યો, જેતાં પ્રસન્ન થયો ધાણું રે;
 પૂછંતો પૂછંતો હરી મહેલે આવ્યો દ્વારે આવીને ઉભો રથો રે.
 પ્રભુજીને કલાવ્યું પ્રતિદાર સાથે, કહો કોઈ આઠાણુ આવિયો રે;
 આના જે હોય તો મહેલ મધ્યે આવે, પત્ર કોઈ એક લાવિયો રે.
 દારપાળે સંભળાવ્યું શ્રી પ્રભુજીને, પતની વાત ત્યાં સાંભળી રે,
 નાથ કહે લાવો તે દિજ રખે ખાળો, અંતરજનમી પામ્યા રણી રે.
 સાંભળી વચનને સેવક દોડ્યા ભટજીને જીવનમાં લાવીઆ રે;
 દેખી પ્રભુ સિંહાસન થકી ઉઠ્યા, દિજવર ત્યાં પધરાવિયા રે.
 અર્ધપાઘ સહિત પૂજા કરી વિધિયે, વંદન કીધું વિશ્વંભરે રે;
 બોજન કરાવીને તંબોળ આપ્યું, પોરાડ્યા ચાર સગળ પરે રે.
 પાસે બેઠા એક શ્રી હરિ પોતે, અવર નહિં કો તેણે સમે રે;
 હસ્ત જોડી શ્રી હરિ એમ બોલ્યા, ધનભાગ્ય પધાર્યા તમે રે.
 તમ સરખા મુનિવર મહા દુર્લભ, સંતોષી સંત તપોનિધિ રે;
 એમ ચિનમ વિવેક મધુર વચનેથી, આગતા સ્વાગતા બહુ કીધી રે.

કહો ઋષિ કારણ પધાર્યાનું, હોવાં કોણ દેશ થકી આવિયા રે;
 વંદન દેશ વિષે અમો વસાએ, પત્ર આપ્યો એક લાવિયા રે.
 તે આદર સહિત લીધું પત્ર પ્રબુદ્ધએ, પ્યારીનું છે ઉર આંપિયુરે.
 જ્ઞેનાં અશ્રુનાં ખિંદુ માંહે દીકાં, વિરલમુદ્રા જાળે આપિયું રે;
 પ્રીત પ્રીયાની દેખી નેત્ર ભરીયાં, ગદ ગદ કંઠ થયા ધાયું રે;
 પત્ર આપ્યું પાપું ભટકના કરમાં, વાંચી તમોને અમો મુણું રે.
 વાંચે છે વિપ્ર શામ પૂરે શ્રવણે. પ્રથમ લખ્યું અમ પ્રમદા રે;
 અગ્નિ શ્રી દારિકાં નગરીના નાયક, રાજરાજેશ્વર છે સદા રે.
 ત્રિભુવનના નાથ અનાથના બંધુ, સમ્રથ ચતુર ચિંતામણી રે;
 કુંદનપુર થકી લખીતંગ તમ પદ, પંકજ કિકરી રૂકમાણી રે.
 પ્રાણપતિ અમિનંદન તેનાં, અગ્નિજિત સેવામાં લાવજો રે;
 જન અત્ર રાખી છે તેમ રહી છું, કુશળ સહિત વાંહેલા આવજો રે.
 અપરંપ એજ લખ્યા કારણ છે. સદુ ગુણનિધિમાં મુખ્યા હરી રે.
 તે થકી ચિત માંડે તમમાં લોભાણું, મનથકી હું તમને વરીરે.
 આપ કહેશો કૃણવંત કન્યાને. ના ઘટે કહેવું સામું કંથને રે;
 તે પણ સત્ય લોકિકની રીતે, પણ ના હોય તમ પંથને રે.
 હું તો તમારી સદા છું વિચારો, તે માટે મન તમમાં દરે રે;
 પણ કીરતિ સુણી વિશ્વમાં વનિતા, કોણ એવી તમને ના વરે રે.
 માટે સો વાતની એકજ કહું છું, આવે સમે રખે ચૂકતા રે;
 ત્રણ દિવસમાં છે લમ પારવતીજી. પૂજું ત્યાંથી રખે ચૂકતા રે.
 તેડ્યો રૂકમયાનો શિશુપાળ આગ્યો ખીજ સહુને તમો લાવતારે;
 એ છે સિંહનો ભાગ શિયાળ ન પામે, જો જો આળસ ઉર લાવતારે.
 આળસ કરશે જો જીવન મહારા તો મારા પ્રાણ નિમ્ને જશે રે;
 જન્મો જનમ તમને નહિ બુધું, બ્યારે મળશે મુખ ત્યાં થશે રે.

ગીત ૧૪૩ મું.

સીતાજનો સોજીલો.

જનકને ઘેર કન્યા કુંવારી, ચઉદ લોકની માત,
તે વરશે રઘુનાથજીરે, જેનો મલિમા વિશ્વવિખ્યાત,
સીતાજનો સોજીલો.

જનકના દરબારનીરે, શોભા કહી નવ ગય,
કનક મહેલ રચાવીયારે તે તો જગમગ થાય. સીતા
ચિત્રામણમાં માના ભયારે, મેડી અટારીને ગોખ;
કાંતિ મળીના જેવી જળાળેરે, પૂર્યા અમૃતજામ મોતીના ઘાક.
સીતા

તરીઆ તોરણુ દારે બાંધાવો વાજાંતના ધમધોર;
નેજ પતાકા ફરકી સહીરે, તોડે નાચે કનકના મોર. સીતા
રફાટક રતંભ હીરે જડયારે સ્વયંવર મંડપ માંહી;
મોંઘા તે મૂંઝની પામરી, તેતો બાંધીછે માંથરા માંહી,
કનક કચોળે કંકુ રોળવા, મોતીડે ભરાવો થાળ;
ઘેર બેસાડો મણપતિરે, દારે બેસાડો દિગપાળ. સીતા
મંગળ ગાય છે માનનીરે, વહેંચ્યાં ફેફળ પાન;
ગુણી ગુણવંતી નૃત્ય કરેરે, રાજ સહિતે દે સન્માન. સીતા
વેદના ધ્વનિ વિપ્ર વદે, કવિજન કીર્તિ ગાય,
અયોધ્યાનો રાજ્યો આવીયોરે, સેવક ઇચ્છાને દરખ ન માય.
સીતાજનો સોજીલો:

ગીત ૧૪૪ મું.

આવ્યાં જનક રાયને ઘેર સીતા ઘણું ધુટડાં,

કન્યા કનકની પતંગીરે, તેજ તણો અંગારા:

દેવ મતી કળી ન શકેરે, કહું છુદ્ધિ યથા અનુસાર.

સીતા ઘણું ધુટડાં.

જેળ કળા શશી કોટી સરખું વદન કમળ પ્રકાશ:

વેળ વાસુકી મોહી રણારે, માંહી પૂર્યા વીજળીએ વાસ. સીતાં

કેસર અર્ચ્યા કપાળમારે કુમકુમ કેરો ગિદ્ડ.

જડદીએ ભમ્મર ભમી રણારે, એકે કરગરી શી સુમધ. સીં

ગણ કોરેલાં ફરંગીનારે; કાજળ ઝીણીરે મેખ:

ચતુરા ગ્રોમેર નીલાળતીરે ભાવે જનની રઘુવર વંશ. સીં

ત્રાજવે ત્રિભુવન મોહિ રણારે મક્કલડે મુખ મોહ;

દંતઅત્રીશી હાથી રહીરે, જેને રઘુવર સાથે છે કોહ. ગાં

કંઠ કપોતી કામનારે, ગોરી ગોરે વદન,

અક્ષય ભરી અક્ષમેક્કડીરે, ઘણું રૂપાળી રૂપનિધાન. સીં

પેટથી નારી પાતળીરે, કેસર કટીના લંક.

હળવે હળવે ડગલાં ભરેરે, આસ ચતુરાની મેરડનો વંક. સીં

ચણીઓ તે અંપા ભર્યોને, રાગુડે કસખી કોર;

પાલવડો મોતી ભર્યોરે ઉર કમખે લખ્યા છે મોર. સીં

ઉર જોઈ ઉર વસારે, રંભાનું છે રૂપ,

મોહિની જોઈ મૂર્છા થઈરે, લાજ્યું ત્રિલોચનનું સ્વરૂપ. સીં

ઐરાવતે ઇંદ્ર ચર્યોરે, વિમાને ચડીઆ છે દેવ,

ઈશ્વર પાર્વતી નંદી ચડ્યોરે, ઇચ્છા પુષ્પવૃષ્ટિ કરે છે સેવ. સીં

ગીત ૧૪૫ મું.

(જનકનો માંડવો.)

જનકરાયનેરે માંડવે, બારે મળીઆ છે જુષ,	
સીતા બેઠીરે બારીએ, નિરખે રઘુવરનું રૂપ.	જનક.
કન્યા કહાવેરે તાતને એવો પરણાવો ભૂપ,	
ત્રંબક ત્રેણે કડકા કરે, તેને આપજો કન્યાય.	જનક.
અયોધ્યા નગરીનો રાજાઓ, રઘુવર રૂપનિધાન,	
તેણે ત્રંબક તોડીયું, ઉતર્યા મહિપતિનાં માન.	જનક.
ત્રંબક ત્રેણે કડકા કર્યા, કાપ્યો પાનાળી શેપ,	
પરશુરામ ઝખડીને જાગીઆ, પ્રગટ્યો ક્ષત્રીનો નન.	જનક.
દેવનાં દુઃકુલિ ગડગડ્યાં, વળનાં ગાળે નિશાન.	
વાળાં વિધવિધનાં વાગીઆં, રઘુવર પરણવા જાય.	જનક.
રઘુવર ચઉટડે સાંચર્યા ચઉટે ચમ્મર ઢળાય.	જનક.
રઘુવર પોળેરે સાંચર્યા, પોળીઆ પોળ ઉઘાડ.	જનક.
રઘુવર શેરીએ સાંચર્યા, શેરીએ શેત્રંજ ઢળાય.	જનક.
રઘુવર જાનીવાસે સાંચર્યા કહાવો સાળીને હાથ.	જનક.
રઘુવર તોરણે આવીઆ, સાચુ પાંખવા જાય.	જનક.
અંતરપટરે આડા કર્યા, માનની મંગળ ગાય.	જનક.
ધુંસળ મુંસળ રવઘ્યો, સરીયો સંપુટ ને ત્રાક,	
છીડી પોંડી ઉતારીઆં, નિરખ્યા સાહીને નાક.	જનક.
રઘુવર માંહરામાં આવીઆ, સુંદર પધરાવ્યા પાટ;	
જોડે પધરાવ્યાં જાનકી, ઓઢીને નવરંગી ઘાટ	જનક.
કન્યા કહાવે તાતને, ત્રાંખા ચોરી બંધાવ.	જનક.

લાથેવાળોરે મેળવ્યો, આરોપી કંઠે વરમાળ,
 ધુમટામાં નિરખેરે નાગણી, રધુવર રૂપ રસાળ. જનક.
 ઋષિએ મંગળ વરનાવીયું, સાસુ પીરમે કંસાર,
 જનક લકષ્મીમાં લક્ષ્મીઆ, આપ્યા અથલંકાર. જનક.
 વેદની ધ્વનિ વિપ્ર વદે, પરણે સીતાને રામ,
 આનંદ ઓચળવ અતિ ઘણો, સર્થો સેવકનાં કામ. જનક
 મોહી નગરની નારીઓ, જેઠ રધુવરનું રૂપ,
 અંબાધ્યા નગરીનો રાજ્યો, ઇચ્છા અકળ સ્વરૂપ. જનક.

ગીત ૧૪૬ મું.

(શિવ પાર્વતીના વિવાહ.)

સદારે પારવતીએ તપ આરંભ્યારે, પ્રીત માંડીરે ઉમીઆ
 મહેશ્વરશુંરે.
 જનમ્યારે જનમ્યારે હરિ ભરતારે, સાલ્ય કરેરે સદા ભવતણીરે.
 'અહ્માન' પુત્ર એ નારદ ઋષિ કહીએરે, ચાલ્યાં પારવતીને જોવાનેરે.
 પેગે નારદ ઋષિ નગરમાં આવીઆરે,
 મંદિર ગયારે રાગ લિમાચળનેરે.
 મંદિર માંહીયા મેનકા બોલ્યા રે,
 સફળ જન્મ મારે સ્વામી આજનેરે.
 ઇંદ્રના ગઉઆણી મેતીના ચોકરે,
 ચંદ્ર આદિરે મૂક્યાં બેસણારે,
 આવર ચાકર બેસણાં મેશ્વારે,
 ધુધરીઆળા ઘાટ ઓરાઢીઆરે,

કાળકાં ફેફળ પીળાં જનોઢરે;
 ગવરી સો કન્યા હરિ હર વરેરે.
 કહોતી નારદ ઋષિરે કુશળતી વાતરે,
 કેઇ પ્રકારે ઉમીઆ માગીયાં રે,
 હાથ જોડીને હિમાચળે કયો પ્રણામરે,
 રૂડીતે રીતે ઉમીઆ માગીયારે;
 વેગે નારદ ઋષિ કેલાસમાં આવ્યારે, ગોવિંદે ગરૂડ પક્ષાણીઆરે.
 ઇચ્છા પુર ઉતરેરે ઈશ્વર આવેરે, જનન લાવેરે જગદીશનીરે,
 કાળારે કેલણા કેલાળા ખેલણા, હોરલા હંસલા સુનાના બંગલા,
 પાણી પંથારે ગંગાધરા, અણાવો સોરંગી ઘોડા.
 થાઓને સવારી જોડા, જનન જોડેરે જગદીશનીરે.

દેશી ફેર.

વિપ્ર માગે વધામણી હરિવર આવીઆરે,
 થાઓની સવાર હિમ ઉતાવળારે.
 હાથીજાની હાર, હૃં ઘોડીએ ધુલરમાળ, શંભુ પધારીયારે.
 વહેલો અનોપમ સાર હૃં રથ અનોપમ સાર. શંભુ
 પાલખીનો નહીં પાર, હૃં પાલખીઓ સંસાર. શંભુ
 જન રહી વડલા હેઠ, હૃં જનને અતિ ઘણાં માન. શંભુ
 જનને ખોળસે ખાંડ, હૃં જનને ખીડસે પાન. શંભુ

દેશી ફેર.

હરનામે હરિતનાપુર ગામ, ત્યારે ઉતારો હરીનીરે જન,
 નિત્ય નવાં નીપજે પકવાન, ત્યારે જમાડો હરનીરે જન.
 • દોલ તળાઈને આજાં ચીર, ત્યારે પહોરાડો હળધરવીર.

દેશી ફેર.

માળાએ ખેડારે મેનકા બોલ્યારે,
 કીયોને ભરતાર મારી ઉમીઆનોરે,
 માથે છે જટા ધારી, અંગે છે ભસ્મ ભારી.
 ખભે છે તુમડ ધારી, ગળે છે હંદમાળા,
 હાથે છે ડાક ડમાળા, ફેડે છે વાસંગ નાગ.
 શંગીનો શખ્દ સોભામણોરે
 મારીરે ઉમીઆને જળમાં બોળારે,
 કળમાં ચાપીરે, લાવો કટારી પેટે ધરી મરેરે.
 ઉમીઆએ ધશ્વરને સહીયર સાથે કલાચુરે.
 મારીરે માતનાં મન દોલ્યલારે,
 ધશ્વરે ત્યાં જઈ રૂપ પ્રકાશ્યુરે;
 જનણે એ ઉગીઓ ચંદ્ર લાણુરે.
 ગંગાને જમનાનાં નીર મંગાવોરે.
 નાવણ કરો ઉમીઆ નાથજીરે.
 બેસણે બેઠ્યા પાટ, ગળે આરંભ્યા ધાટ;
 નાક સાંઈને નારણવર નીરખીઆ.
 ધુંસર મસળ સરીયો સંપુટ,
 ઈંડી પીંડી ઉતારીઆરે.

દેશી ફેર.

કેારીને કરવડી જળે ભરીરે, સોલ્ય રંગ માંલ્ય ગંગાનાં નીરજીરે.
 શુકર બેડાં નિહાળેજીરે, નામ્યાં ને આવ્યાં નીરજીરે.
 ડાલ ખોશીને તત્પર થયાજીરે, નામ્યાં ને આવ્યાં નીરજીરે.
 ચોરંગી ચોરી રચીજીરે, વર્ત્યો જયજયકારજીરે.

દેશીફેર.

જેને જેવું જેદએ તેવું સોહીએ.
રૂક્મણીને કહાન લક્ષ્મીને ભગવાન.
જનંત્રને વાજનંત્ર, જાહાને સાવંત્ર.
રાગન ધર્મ સત, આપ્યા ગજરથ.
રાગન બાળે વેગે, આપ્યા ચારે દેશે.

ગીત ૧૪૭ મું.

સીતાવેલ.

વસણુ.

ધનિર થકી ઉત્પન્ન હવો, શુદ્ધબુદ્ધનાથ નરેશ,
ઉમીયા અંગેથી ઉપન્યો, તેતો ગવરીપુત્ર ગણેશ.
જનક તનયા કુંવરી તેતો વર વાંચે રઘુરાય,
ત્રંબક તોરણુ બાંધીયું ચોતરફ વાગી હાક.

કડવું ૧ હું. દેશીફેર.

રાયે ત્રંબક તોરણુ બાંધ્યું, સુરાગ્રહે શુરાતન વાધ્યું;
રાગન જનકે મહાજંગ રચીયોરે, એનો મહીપા મહેશ્વરે મચીયોરે.
પાનાળના પંડિત તેડ્યારે, નવખંડના નરપતિ મેળવ્યારે;
ત્યાં તો સૂરીનર મુનિજન આવ્યારે, ઋષિ સાથે તે રામ પધાર્યારે;
ભુજંગજે તે બાથજ બીડીરે, છત્રપતિ સભા પરવરિયારે.
ચાંગો અંગે લીલા લધુ વેશેરે, જાણે ચઉદ ભુવનના નરેશરે.
ભગવાન સભામાં આવ્યારે હસ માન સરોવર ભાવ્યારે.

વક્ષણ.

અમર મન અલંકાર ધણો મહીપતિ મન સોદાય;
 નર સધળા નમતા હતા જ્યારે દીદા વઢકુંદરાય.
 ત્રંચક તોરણ બાંધીયું ભક્ષે મળ્યા બૃષાળ.
 સતી સીતા જગ ધમ્મરી તેતો શિર સજે શણગાર.

કડવું ૨ જી—દેશીકર.

શણગાર સતી શિર માણેરે, તેતો વળતાં વિધાત્રી ન જાણેરે.
 ભરત વેન ગોકળે લાગીરે, જાણે સેના રચીરે શેષનાગીરે.
 દંત દાડમકળીરે સમાણેરે, કીર કોટી કમળ પ્રમાણેરે.
 દાને લલિત કુંડળ લળીયારે, જાણે દામધનું સાંકળીયારે.
 નાગરવેલ દાડમકળી લાગીરે, પીયું કહેતાં પરવાળી લાગીરે.
 મુખ બોલે છે પંક ચક્રારે ગિરિવર જાયા ધમધારે.
 સતી કનકવરણી દેહારે ચતુરાઈ લખી ચિત્રલેહારે,
 કર કુંભરથળ પરમાણેરે, કટીના લંપટ પરમાણેરે.
 અંગળા આબુપણ અંગેરે, કટી કેસરી સિંહની લંકેરે.
 નિજ જામની જાણીએ રંભારે, જંઘા જાણીએ કેળની સ્થંભારે.
 ગજ ગતી છે. રાધવ ધરણીરે, એની પાની છે કુમકુમ વરણીરે.
 પાયે લંબરથળ લુજ રાતીરે, જાણે પ્રકટ હવો પ્રભાતીરે,
 પાએ નુપુર રમજુમ વાગેરે, જાણે પાણી પાણી માંહે ભડ માજેરે

વક્ષણ.

સતીએ રૂપ આલેખીયું વનિતા કરે વખાણ,
 સીતા વેલજ ચંગે છે જમ હરવો સારંગપાણ;

ક્રમક્રમ કરતુરીને કેવડો અગર કપૂર અખીલ,
કંકણ ચુડિને મુદ્રિકા સતીએ પહેર્યા ચરણ ચીર.
પાયે ધુધરી ધમધમે ગુણીયલ મંગળ ગાય.
નર સંધળા નમતા હવા ન્યારે દીદા વૈકુંઠરાય.

કડવું ૩ જી.—દેશી ફેર.

સતી મંડપ માંહી આવેરે, મુનિવર મોતીડે વધાવેરે,
મોર ચાતક તો ધમધોરે, જાણે ઇંદ્ર મોઢ્યા કે ચકોરે;
નારી કુંજલમાં ચંપાયરે, છત્રપતિ મોઢ્યા સભાએરે,
મુંદરી મન શ્રીપતિ ભાવેરે, કછ કૌભાંડ ઉપર આવેરે.
કૌભાંડ તણા ગુણ ગાજેરે, ત્યારે ઇંદ્ર ભુજ દંડ ભાજેરે,
રાણી રંભાએ રાવણ દીદોરે, ત્યારે અમુર લંકાપતિ ઉદ્યોરે.
મહાપુરુષે પરાક્રમ કીધુરે, એક વહેંત ઉચરકું લીધુરે.
જળાયા બહુ બાથજ ધાસેરે, તોએ ત્રંબક તમુએ ન લાસેરે,
લહ મોકો હડીલા રાણારે, ગત ગઈને કર ચંપાણારે.
ત્યાં તો કહાડી ન શકે કોયરે, એને મંડપે મહિમા હોયરે,
નર નાસ્તિક થઈને નિસરીયારે, ત્યારે છત્રપતિ ખજાણીયારે.
મુખ દીકુંને શીશ ધુણાવેરે, કાયરને તો કંઈ ન કાવેરે,
મહા મોટોરા ભડ ગયા હારીરે, રાજા જનકે જોયું વિચારીરે;
આ તો કન્યા રહી કુંવારી રે.

વલણ.

ભડ સંધળા ભાગી પડયા,
ભુજ ભડ ઉપર ભાર,
પિયુ પુરુષને ખોળવા સ્વામી પ્રગટોને આ વાર.

પૂર્વ જન્મની પ્રીતડી શેં ન સંભારે રાય,
કહણુ કૌભાંડ ભાગવા બેઠા થાઓને મહારાજ.
છાના રહ્યા છે ક્ષુપાછને પ્રગટ થાઓને આપ,
જળાદળ જેન પ્રકાશીએ પછી રીજનીએ મુજ આપ.

કડવું ૪ થું. દેશી ફેર.

બેઠા થાઓની જગવંત બળીયારે,
તમને જેવા બુવન ત્રણ મળીયારે;
મારી પહોલી તે પ્રીત સંભારેરે.
મંડપનો તે મહિમા વધારેરે,

સુંદરીએ તે બોલ મુણાવ્યોરે, ઋષિ પાસે રૂઘુવર આવેરે.
લધુ વેળે કહેતાં હું તો લાગુંરે, ગુરુ કહો તો ત્રાંતક ભાગુરે.
ઋષિને પાયે તે પ્રણામ કીધોરે, વિશ્વામિત્ર તે મહાવર દીધોરે.
ભડ કૌભાંડ ઉપર આવેરે, શીકુલને સિંદળ ભાવેરે,
ગજ જેથી અખાડે પેડેરે, કામ કામનીએ તે કંદર્પ નિરખ્યોરે
સેવકાએ તે સાર્થક બાળીરે, વેદ માંહે તે બ્રહ્મા વખાણીરે.
મહારાજે તે જનકી નિરખારે, ત્યારે લાછ સીતા મન દરખારે.
મુખ આડે તે પાલવ સાથોરે, જાણે ચંદ્રમા વાદળે છાયોરે,
રામ જેણે જેવો કરી ધાર્યોરે, રામ તેને તેવો કરી ભાવ્યોરે.
રામ દીઠ કૌભાંડ ગુણ ગાજેરે, ત્યાં તો ઈંદ્ર ભુજદંડ ભાજેરે.
રામ દીઠે ધનુષ બંધ તુટેરે, જાણે ગિરિવર સાહુલ છુટેરે.
ભાથા મહી ભુજ ગજ રહ્યોરે, રઘુનાથે તે કૌભાંડ ચડાવ્યોરે.
સઉ દેખતાં શતખંડ કીધોરે, રામે જીત્યા તણો જશ લીધોરે.
પછી મસ્તકે બોલ બંધાવીરે.

વલણ.

રાગ જનક કેરે ઝોંગણે ઝોચર થાય અનંત,
સહિકા કહે સીતા પરણશે સ્વામી પ્રેમાનંદ.

કડવું ૫ મું. દેશી કેર.

• સાધેવાળો સાધાં સારંગપાણુરે, રાગ જનક દે કન્યાદાનરે;
વર કન્યાનું લે છે દાનરે, તે તો સધળા જુગમાં જનણરે,
વાતો વેકુંડ લોકે જાયરે, મપિપતિ તે મંગળ ગાયરે,
માટા મુનિવર મહુરત સાધેરે, વિશ્વકર્મા તે ચોરી ગાધેરે.
રામ દીકે તે સહિકા હરખેરે, ત્યાં તો મંગળ પહેલું વરતેરે.
રામ દીકે તે સહિકા હરખયુરે, ત્યાં તો મંગળ વરતું છે ગ્રીવતુરે.
ત્રીજે મંગળે અતિરે રનેહરે, સીતા કુમકુમ વરણી દેહરે.
રામ સીતાના ગુણ સંભારેરે, ત્યાં તો મંગળ વરતું છે વ્રાથુરે.
રામ સીતા તે પરણીયારે, કંસાર આરોગે પ્રીતેરે.
માન પિતાને પાયે લાગેરે, દરિદ્રીનાં દુઃખ તે ભાગેરે,
સીતાવેલ હરખે ગાયરે, એનીપેર અંથ ઉચરેરે.
સીતાવેલ અહ્યાએ વખાણીરે, ધનુષ ચડાવ્યું સારંગપાણીરે.
જેણે સીતાવેલ જોડીરે, દાસ કહે છે વચ્ચો દર જોડીરે.

વલણ.

દર જોડી દરે વિનતિ દરે કવિતા વચ્ચો દાસ.
સીતાવેલ માય સાંભળે તેનો હોય વેકુંડવાસ.

ગીત ૧૪૮ મું. સીતા મંગળ.

કડવું ૧ છું.

સતીરે સીતાને ચરણે લાગુંજી, નિર્મળ વાળી અવિચળ માગુંજી.
વલણ.

માનું હુંરે શુદ્ધબુદ્ધ મનોહર સ્વામી સારંગપાણ,
ગુણ પરણવુંરે હું તારા મને આપો અવિચળ વાણ.
શિવરાત્રે મંડપ રચ્યો તેડીયા બહુ ભૂપ;
ઋષિ સાથે તે રાધવ તેનું ત્રિલોકમાં નહિં રૂપ.
પાતાળના પાંડિત તેડ્યા ને આવ્યા ગગન મુનિ દેવ.
રાવણ કહે હું ધનુષ ભાગું કન્યા વડે તત્પેવ.
સતી જનકીએ સામું જોયું, દીદા શ્રી મહારાજ;
સ્વામી ભવોભવ હું ચરણ સેવક કેમરે વિસારો આજ.
સતી કરો વચન સુણીને દરયા તે શ્રી મહારાજ,
હાણમાં વડેરે હું જનકી તું રાખ મનમાં ધીર;
કરંજેડી પુરી ભણે જોનો અમરાપુરીમાં વાસ,
સ્વામીજન સૌકોની દાસ છું રઘુનાથ રાખો પાસ.

કડવું ૨ જી. દેશી ફેર.

રતનાગી સીતાજીએ વેળી વછોડી, શેપનાગ સુત્રંકી રથા કરંજેડી.
રોહિણીપતિ દર્શન દોનેજી ધાદ.
મુખની છમી અતિ ભુધી સોહીએ માંદી,
નાસિક શુકચંચ અધર રસ સોહીએ,
દંત દેખીને માનનીનાં મન મોહીએ.

કંઠ ઉપર કોકિલા વારણુ જન્ય,
 પમ જોષ ગજેન્દ્ર મંડળીમાં ચાલે.
 માવડી કરે કોમળ કુમકુમ કેરા,
 આપ્યા ખાંડ ખજુરી કરારે મેવા.
 શણુગાર સજ્જે રાજા જનક કુમારી,
 ત્યારે માનની મંડપ હેઠળ જોતી.
 પધાર્યા છે રાવણુને રાણા,
 કોઈ દાંડ ન ભાગે ને હાથ ચંપાણા.
 એવાં કૌતક જોષ મુનિવર દર્શીયા,
 એવાં વચન મુજી રાણે રાખે ભરાણા,
 ત્યારે માનની મંડપ હેઠળ રહીને,
 ત્યારે સીતા સુલક્ષ્મી સુંદરી બોલ્યાં.
 સ્વામી આજ તમે મુને કેમરે વિસારી,
 જુગજુગમાં પ્રીતિ હતીરે તમારી;
 ત્યારે શ્રી રઘુનાથે પલવટ વાળી.
 ત્યારે અવિચળ ગુણુ ધનુષ્ય ભાગ્યું,
 ત્યારે ચૌદસોકમાં વાત ચાલી,
 કર જોડીને પુરી કહે નંદ આગ્યો.
 સતી જનકીએ રઘુનાથ વધાગ્યો.

કંઠનું ૩ જી. દેશી ફેર.

જન લાઈ ચાલ્યા દશરથ રામ, હાથી બોડા અહુ કળ્યા ન જન્ય.
 કાળા કામરા ને રાતા ધણા, સુંદર મહારાજા તણા,
 લીલા પીળા ને વળા ઘોળા જે, પાખરીયા પન્નાણીયા તે.

રથ સહેજવાળાની રચના ધણી, જન વખાણી રાધવ તણી.
ભારે તે કોયનાગ પાતાળ, ગયાને રજે સૂર્ય ચંદ્ર ઝંખાય,
બેર ભુંગળના નાદજ થાય, ક્ષણમાં પહોંચ્યા દશરથ રાય,
સામઘ્યે રાજા જનકરે જાય.

જનન જોવાઈને આવ્યું સહુ, હસ્તળ મસ્તળ મળીયું ભહુ.
જનન જોઈને જનક હસ્યા, એ આગળ આપણ રાજા કર્યા,
બેટયા વહેવાઈ ને મળીયું મન, જનક કહે મુજ જીવ્યું ધન.
એળચીવાળાં જળ આણીયાં, ખાંડ પાણી સર્વને પાછ્યાં,
ચંદન ઓરડા ઉઘાડીયા, દશરથ રાય ત્યાં ઉતરીયા,
જાંદરણીનીરે જુગત બની, પાથરણાં આપ્યાં પાથરી,
ધોડાની ધોડારો ધણી, વિવિધ કરથું માફા તણી;
પાત્રખંડે મુકો પરસાળ, સામી દિસે છે અતિ રસાળ,
માતા તે અંજન કરો. કંકુ ચંદન રઘુપતિને ધરો.
માતા તે મનમાં ભણે, રજે કુંવર કોઈની દષ્ટિએ પડે.
બરત શત્રુઘ્ન, રઘુપતિ વીર, વર પાસે બેઠા ત્રણે વીર,
માતાજી ચિંતા નવ કરશે, તમો રક્ષા કરશું રાધવ અમો.
એતો કહીએ કરણ રૂપ, સૂર્યવંશી મહા મોટા જૂપ.
ધનુષ તો એણે ભાજ્યું, બાણાસુરનું કુળ લાજ્યું.
આપ્યા જનક બોલ્યા વાયકા, કલુવો લઈ ચાલી નાયકા.
નગરમાં એક નારી જે, કલુવો લઈને ચાલી તે.
ગાતી ને વાતીરે જે ધેર જાય, ધણું સતોખ્યારે દશરથ રાય.
કૌશલ્યા બાઈએ દીધાં માન, સહિકોને આપ્યારે ફોફળપાન,
જનકની જે વહુ દીકરી, તેને તે ફોફળ આપ્યાં ગણી,
તોરણ છંદે નાચે મોર, મંડપમાં દિસે ધમધોર.

ગોત્રજ આગળ ખેડાં સીતા રાધવજીયું પૂરણ પ્રીત.
ગોત્રજ માએ વર આપીયો, રૂદેકમળ માંહે ચાંપીઓ.
દશરથ રાયના જાયા ધીરધર્મી, રઘુનંદન વરધોડે ચડયા.

કડવું ૪ થું. દેશી ફેર.

- દાહોને તીર નણ્યા, વાજિંત્ર વીણા વાગેજી,
ચંચળ આવે ચડયા રઘુનંદન, દોલ દદામા વાગેજી;
જાંદરણીઓ વરની સંગાથે, ગીત મધુરાં ગાયજી,
જોવા મળીયા લોક નગરના, રાધવ કોણે દીઠાજી,
કેડ ઉપર કડી મેખળા સોઠએ ને નૃપાયે પુર વાગેજી,
સીતાનો વર શોખાતોરે, કોડ બ્રહ્માદીક રામજી;
કર કોમળ મહી રહેજેરે, સુંદરી યાશે જન્મનું કામજી,
પુરીના રે પ્રભુશ્રી રઘુનંદન, ડલ કમળ દલ રામજી.

* કડવું ૫ મું. દેશી ફેર.

એવા તોરણે આવ્યરે રઘુવર રાય, સાસુ પ્રેમ પનોતાંજી
પાંખવા જાય.
નાક સાહીને નિરખ્યા શ્રી અંતરયામી, મારી લાડ લકુડી
રૂડો વર પામી.
ગળે ઘાટ ઘાલીને મંડપમાંરે આજી, રાજ જનકની રાણી
સલામાં વખાણી.

• આ કડવું ૧૨ તોરણે આવે ત્યારે પણ મવાય.

એની ચારીએ ચોતરૂં હીસી દોરી, રાગ જનક કહે સીતા
રામ પેગોરી.

ત્યારે મધુરીશી વાણી કૌશભ્યાજ બોલે, નવખંડમાં નહિં મારા
રામની તોલે.

સીતા પહેલું મંગળ વરતું રઘુરાયે, ત્યાં તો અન્ન સરીખાં
દાન અપાય.

સીતા બીજું મંગળ વરતું રઘુરાય, ત્યાં તો ગવરી સરીખાં
દાન અપાય.

સીતા ત્રીજે દશરથ રાયે દસવું રે કીધું, ત્યારે શ્રી રઘુનાથે
મહા દાન લીધું.

સીતા ચોથે મંગળે અતીસેં રોદ, ત્યાંતો સીતા સુવ્રક્ષણી
સુંદરી દેહ.

ત્યાંતો આવનપુરની થાળારે આણી. ત્યાંતો ડુંગરપુરની ઝા-
રીરે આણી.

કંસાર પીરસે રાગ જનકની રાણી.

કંસાર પીરસ્યો છે રૂડીરે રીતે, સીતારામ જન્મ્યાં તે પૂરણ પ્રીતે
વરકન્યા રત્યાં છે બેઠું કરવેંડી. વરકન્યા સજ્જેડાનાં ભામણાં લીજે.

કડવું ૬ કું. દેશી ફેર.

ઉત્તમ જળ ઉષ્ણોદક મૂક્યાંને, જનને નાવણ કીજેજી;

પાયે પીરોજને સુના આંટણીયો, તો જનને વાસણ દીજેજી.

આવનપુરની થાળા અણાવોને, ડુંગરપુરની ઝારીજી;

વાડકા વિગપુરી આણોને, સુવર્ણ કગશ લાગજી.

કાઠા તે ધડેનો કંસાર પીરસોને, માંહી માળવીયો ગોળજી.
 ઘી તો ગવરી કેરાં પીરસોને, જોખલે પીરસો ખાંડજી,
 શેવો તો સશુદ્ધ પીરસોને, પાપડ પુનમ ચંદ્રજી;
 શાક તો સુરણનાં પીરસોને, રામતાંને નહિં પારજી,
 કેર કરપટને લીલાં કરમદાં, કેરી અનોપમ સારજી;
 • ભાત તો કમોદનો પીરસોને, દાળ ચંપાના છોડજી.
 દૂધ તો જ્વેટાનાં પીરસોને આચકે છુરાં ખાંડજી,
 શાક પાકનો પાર ન લઈએ ને, સંતોખી સર્વ જનજી.
 શુધ આચમન લઈ બહાર પધાર્યાંને, આખ્યાં ફેફળપાનજી,
 પેરામળીનો સમય થયો છે ને, જે જ્વેદાએ તે લીજેજી.
 દશરથરાયને સોનાતું ટીકુંને, રધુનંદનને જનોઈજી,
 પાંચે વસ્ત્ર રધુનંદનને ને, હાથે સુનાના વહેડજી;
 કૌશલ્યા સતીને ઝાલ ધડાવેને, પ્રેમેશું આપીને પહેરેજી,
 જાંદરણી જીલ્લતાનની સાડીને, માંડવે આવીને પહેરેજી.
 ધરચોળાં ઘટ કોડી અણાવેને, પાટણનાં પટોળાંજી;
 સાત સરાં સુનાં અણાવેને, રૂપદાએ નહિં પારજી.
 સાત વરસનાં છે સીતા સુંદરી, રમકડાં લઈ આવેજી;
 રમકડાં રઢીઆળાં દીસેને, સીતાને મન લાવેજી,
 સાત વરસનાં સીતા સુંદરી, ગડગડ માંહી જાયજી.
 સીતાની માથે શ્રીરંજ તેડાવ્યાને, કર જોડીને પૂછેજી,
 અમારી સીતાને તમો સુખ દેજોને, ચઉદ જીવનના જુપજી;
 સીતાને શિખામણ દીધીને, તું છે કુંવારી મારીજી;
 રધુનંદનજીનાં વચન સુણજોને, છતજ વધશે તારીજી,
 સીતાઆઈ તો સાસરે ચાલ્યાં ને, દાદાના દેશ મૂકયાજી;

સીતા વના તો સુનું લામે ને, પુણ્યશીના કપારા મુકાયાજી.
 પાધું વાળી જુઓ સીતા પનોતાંને, વીરાને દોતી આશીપજી,
 વાળા વર્ષા જ્યન્ને વીરાજી મારાને, ભાભીના નવરંજ ઘાટજી.

કડવું ૭ મું. દેશી ચાકતી.

ધન ધન દશરથ નાતને, ધન ધન કૌશલ્યા માતાજી;
 ગીવશ મંગલ જીતીયોને, કાવ્યા સીતા નારીજી.
 કારે પામે રમે મધુનંદન, ગોરને આપે દાનજી:

વર કન્યા પરણી ઉઠે તે વખતનાં ગીત.

ગીત ૧૪૯ મું.

કલમલ કંકણને ચુડી, ઊંચાવર કરતાં કન્યા છે ઘણી રૂડી,
કહેરે ઈમા શાં પુન્ય તે કીધાં, તેરે પુન્યે આ કન્યા તું પામ્યો;
કાશી જાધને વિશ્વનાથને તેં સેવ્યા, તેરે પુન્યે આ કન્યા તું પામ્યો.

ગીત ૧૫૦ મું.

વહેવાઇ અમારે આંગણેરે; નાચે કળાયત્ર મોર;
નોખતખાનાં દરબારમારે, થાય શરણાધ્યોના સોર.
કીયાભાઇ તે સુખા શહેરનારે, કીયાભાઈ દેશ દીવાન;
કીયાભાઇ તે ભોગવે સાલ્યખીરે, કીયા ભાઇ ચલવે છે રાજ.
રાજ દરબાર રાજ તણેરે, હસ્તી ઝુલે છે દરબાર,
કીયા તે ભાઈનો બેટડોરે, તે રૂપ તણા ભંડાર.
ખત્રીસ લક્ષણુ બહુ ગુણીરે, ચૌદ વિદ્યા ગુણુ જાણુ,
ચંદ્ર સરખો નિશાએ શોભે, પ્રભાત સમેતો ભાણુ;
જડીત્ર જનોઇ શોભતુરે, આભુષણે ભરીયું અંગ;
શેરીએ રમે સોભામણો, દેખી વહેવાઇને લાગ્યો રંગ.
બેટી તે આપી પોતા તણીરે, થયા કીયા ભાઇ નહાલ;
કર બેટી કરે વિનતીરે, અમ હિપર રાખજો વહાલ.
કીયા ભાઇ તમને વીનવુરે, લાગો કીયા ભાઇને પાય;
કન્યાદાન વીવીધ કરી, ઊંચોવર પરણીને થેર જાય.

કેદ' વડુ વડેવાણુ તમને વિનવું, આવી કરો અમારી અરજ.
 કન્યા પાખ્યાં કોડામણી, હવે નથી તમારી ગરજ,
 વર કન્યા સુખ ભોગવો, ને કરજો કુશળ ક્ષેમ;
 અજરાગર જોડું રહેા, વહેવાણો રાખજો પ્રેમ.

ગીત ૧૫૧ મું.

(તાપિ વિવાદ.)

સરસ્વતિ સ્વામીને વીનવું, ગણપતિ લાગવું પાપરે,
 તાપીનાં તેજ છે આકરાં, પાણી છે નિર્મળ નિરરે;
 અરજ બેટી તમ તાપી, માગે છે સાવણુરાયરે,
 સાવણુ વાડીએ ઉતર્યો, તાપીને રમનેલી દીડી.
 કે રે તું પરણી કે આદરી, કે રે તું જાળ કુંવારીરે,
 નથી પરણી નથી આદરી, હજુએ છું જાળ કુંવારીરે;
 ઘેર જ્યાં માડીને પૂંછીયું, કન્યા રૂપનું પ્યાતરે,
 તેડાવો જોયીના બેટડા, તાપીનાં લગનને જોવાડોરે.
 જોશીએ મુહૂર્ત આપીયાં, સાતમ ને સાંભવારે;
 તે લગન રહ્યા પરમાણેરે, થાળ ભરી સગ મોતીડે.
 જ્યો જોસી કણુવટ આપુરે, કણુવટ લેઈ જોશી ઘેર ગયારે,
 જોશેણે પુછી છે વાતરે, કોની આધરે વડુ દીકરી;
 કોનાં લૂંટયાં મર્થ લાંડારે, કોનાં લૂંટયા ઓરડા ઓરડી,
 કોનાં લૂંટયા પેટી મળુસરે,
 નથી વાહીરે વડુ દીકરી, નથી લૂંટયા મર્થ લાંડારે,
 નથી લૂંટયાં ઓરડા ઓરડી નથી લૂંટયા પેટી ને મળુસરે.

માણેક દડોરે મોતિ છડો, તાપીના વિવાહ કે માંડ્યારે;
 મેં તુને વહેવાઇ વારીયા, જેનાં લગ્ન ન લેશૈરે.
 નહીં મેળે મોળ મપાસરે, નહિ મળે પાણી ને ધાસરે,
 વહેવાઇએ આવતા જણીને, સંબંધિ વાવને ખોદાવીરે.
 વાવ ખોદાવી તો ભલે, ચરૂએ ઓસાવ્યાં છે અજરે,
 અન્ન ઓસાવ્યાં તો ભલે જમાડો વરની જનરે,
 જાન જમાડી તો ભલે, ખીડમે બાસદ પાનરે;
 જે વર શેરીએ સંચર્યા, શેરીએ કાચને ઢોળાવોરે.
 જે વર સામે સંચર્યા, સામે તે સાળ રોપાવોરે;
 જે વર પાદરે સંચર્યા, પાદરે પડાને વગડાવોરે;
 જે વર ખડકીએ સંચર્યા, ખડકીએ પડાને વગડાવોરે,
 જે વર મંડપે સંચર્યા મંડપ તો મોગરે છાચારે.
 જે વર મ્હાયરે સંચર્યા, મ્હાયરાં મોતીએ ભર્યોરે,
 નીસર એલડી ઘેલડી, નીસર કન્યાની માડી,
 ના ધડીઓ વર લુખશે, સૂકાશે મુખના તખોળરે,
 પટકોરે મેરૂરે પાટલડી, કાંચલડીએ કેશ બાંધુરે;
 ચાલતી મ્હાલતી નીસરી, જાણે બાદરવાની બેંસરે.
 ડાલતી ડાલતી નીસરી, જાણે ઉનાળાની ઉંઘરે;
 નાક સાહી વર નીરખીયા, ગળે ધાત્યાં છે ધાટરે,
 આણી બેસાડયા છે મ્હાયરે, બેસણે માંડ્યાં છે પાટરે;
 કન્યાએ કાંકણ પહેરીયાં, પડીરે પાનેતરે ગાંઠરે.
 આડાંરે અંતર પટ ધર્યા, હોય તખોળે છાંટરે;
 કાથા ચંદન કેરી કુરવડી, રસીસાર કંસારરે,
 વેઠ મંત્રે કંસાર પચવ્યો, તેડાવે કન્યાની માડીરે;

સાનેકા થાળ આગુવો, રૂપકા ઝારી લાથરે.
 ઘી આગુવો ગૌરી તણાં, ખોળસે પીરસોને ખાંડરે,
 ત્યાં તો રામ જમાડે સીતાનેરે ત્યાં તો સીતાને જમાડે રામ.
 અન્યોઅન્ય જમાડોયાં, વાળ્યા ઉછીના પાડે.

ગીત ૧૫૨ મું.

લાડી તું તો ભોગ્નહતી હતી કુંડીય,
 લાડી તું તો દળતી દાણા ભરી કુંડીય;
 લાડી તારે તોય ખાવાની હતી ખામીય.
 લાડી તું તો પુરણ સંકટ પામીય.
 લાડી તું તો છાણાં વીણવા ગતીય.
 લાડી તું તો વન વનમાં અથડાતીય.
 લાડી તારા ગાથે તને ન પરણાવીય,
 લાડી તારી માને દયા નવ આવીય.
 લાડી તારું ભાગ્ય ઉદય થયું ન્યારેય,
 લાડી તને કીયાંગેન^૧ માતા મળ્યાં ત્યારેય.
 લાડી તારા કર્મની રેખા થઈ સામીય,
 લાડી તું તો નવરંગી વર પામીય.
 લાડી તેં તો યુદ્ધે અળકતો પહેર્યોય.
 લાડી તારા તનનો ફરી ગયો અહેરોય.
 લાડી તું તો કોડે જમી કંસારય.

લાડી તારો સફળ થયો સંસારજી;
 લાડી તને બસો મળ્યો ભરથારજી,
 લાડી તારા પુરુષનો નહિ પારજી.
 લાડી તું તો પરવશ પડી હતી કેવીજી,
 લાડી તું તો હતી બંધીવાન જેવીજી;
 લાડી તને કીયા ભાઈએ^૨ છોડાવીજી,
 લાડી તારા પગની બેઠી તોડીજી.
 લાડી તું તો મણુત્રીમાં કશી ન મણાતીજી,
 લાડી તું તો લહાણમાં આવી લેવાતીજી;
 લાડી તને નવરંગી લાડાવશે લાડજી,
 પુરો માનજે કીયાભાઈનો^૩ પાડજી.

૨_અહિં વરનું અવર વસના બાપનું નામ લેવું.

૩_અહિં વસના બાપનું નામ લેવાનું.

ચોરીમાં ગાવાનાં ગીત.

ગીત ૧૫૩ મું.

ઝોઝડા માટી ક્યાંથી લાવ્યો ક્યાં ભીંજવીરે,
 ઝંગામાંથી ગોરમટી લાવ્યો દુધે ભીંજવીરે;
 નાના નાના બાળ પરણે ચોરી ચીતરીરે,
 સીતાને શ્રીરામ પરણે ચોરી ચીતરીરે.

ગીત ૧૫૪ મું.

લાડી તાર તપ પુરૂં ફળાયુંરે, તેથી તને સાર સાર મળાયુંરે.
 નહિ તારા પુણ્યમાં ખામી, તેથી તું તો એ વર પામી.
 લાડી તારી નમ્રતા નિરખી, અમે તને પ્રથમથી પરખી.
 ગીડી તારા મુખડાંની ચાણી, તેથી તને સૌ કહે છે ચાણી,
 પ્રથમ તેં દેખાડી પ્રિય, ચોરી લીધું અપાવરનું ચીન.
 નિર્મળ છે તારી જાનો, તેથી તું જગમધ્યે જીતી,
 લાડી તું તો હાપણુનો દરીઓ, તેં તો વશ કંથને કરીયો.
 લાડી તારી ચળકે છે ચુડી, મતી તારા કર્મની રૂડી,
 લાડી તારે હેયે છે હાર નહિ તારા પુણ્યનો પાર.
 બણી તું તો બણુતર બાવે, કોઈ તારી તોલ ન આવે.
 હિયો તારા ભાગ્યનો ભાણુ, મળ્યો વર ચતુર સુભણુ,
 માગ્ય તું તો પ્રણની પાસ, પ્રણએ પુરી તારી આસ
 ધન્ય ધન્યરે તારી કરણી, પ્રેમે તું તો અપાવસ્ને પરણી.

ગીત ૧૫૫ મું.

આણી તીરે ગંગારે પેલી તીરે જુમનારે, વચમાં સરસ્વતી નદી
વહે છે,

સોનાનું બેટરે, રૂપલા ઉદાણીરે, સીતાવેલ પાણીડાં મંચર્યા;
રાસડી ના પહોંચેરે, ધડુસો ના ડુબેરે, કુવાને કઠિ ઉભાં રહ્યા—
આણી તીરે.

સોનાની ગેડીરે, રૂપલા ઠકુસોરે, રામચંદ્ર રમવાને નિસર્થ,
કાણુ છેરે કાણુ છેરે કાણુ તમારે નામરે, કઠરે નમરીના ગરાસીયા
દસરથનો બેટારે, રામચંદ્ર નામરે, અપોધ્યા નમરીના ગરાસીયા.—
આણી તીરે.

કાણુ છેરે કાણુ છેરે, કાણુ રાયની બેટીરે, કાણુ તામાર નામરે
કઠરે નમરીની ગરાસણી.

જનકની બેટીરે સીતાવેલ નામરે, હજીએ છું બાળકુંવારડી,
ખાનનાં બીડકારે સાત સોપારીરે, લગન નિરધારી વહેલા આવજો—
આણી તીરે.

ગીત ૧૫૬ મું.

વર કન્યા જમેરે કંસાર આનંદ આજે અતિ થયોરે,
પાસે બેડી સહીયરે બેચાર, તપાસ રાખે તે તલોરે;
રત્ન જઠીયો બાજઠ વિશાળ, મુકયો છે મુખ આગળેરે,
સોમે ઉપર સુવર્ણ ઢાગ ત્યાં ઝારી ભરી છે જળેરે
સાસુજી સજી સોળ શયુગાર, પીરસવાને આવીયારે.
હીની વાડકી સાકર તૈયાર, બાળી ભરી લાવીયારે,

પીરસતાં મન મલકાય, આનંદ અંજો અંગમાં;૨;
 ભેગાં ભેસી જમે વર કન્યાય, અધીક ઉમંગમાં;૨,
 અન્યો અન્ય જમાડે કરી પ્રિત. મલકડો કરે મુખથી;૨.
 જોરી મળી ગાયે મંગળ ગીત, આશીષ સર્વ ઉચ્ચરે;૨;
 જમી રહી આપીયું આચમન, સાસુએ નીર નામીયારે.
 જોઈ જોઈ દરખ્યાં સહુજન, આનંદ સહુ પામીયારે
 વર કન્યાએ લીધો મુખવાસ સહુજન જીવે રોહથી;૨.
 સગાં રોહી આવીને પાસ, નજરાણાં કરે નેહથી;૨;
 વર કન્યાની જોડી જોતાં વાર, આનંદ ઉર થયો ઘણે;૨,
 દીલથી આશીષ દે છે દક્ષપતરામ જગતમાં જય જયકાર થયે;૨-

ગીત ૧૫૭ મું.

લાડો લાડી જમેરે કંસાર,
 કંસાર કેવો ગળ્યો લાગેરે !
 નાખે માંહી લી કરી ધાર;
 સંસાર પાયો ફળ્યો લાગેરે !
 લાડો લાડી જોડે એક માંદ.
 અઝીની સાખે આજથી રે !
 રહેશું રાખી એક ભાણે હાથ.
 માયા ને મરનહથી રે !
 સુખે ફુલે રે'શું રંજે રોજ
 એકજ અંજો નેહથી રે !
 નવલો દે સામસામા હાથ
 જોડી મોઠ દેહથી રે !

ગીત ૧૫૮ મું.

વર કન્યા જમેરે કંસાર ઉપર કીયાં બહેન ટળવળે રે
લીધો છે ચકલીનો વેશ, કે પડ્યા દાણા વીળી આયે રે,
લીધો છે બીલાડીનો વેશ, કે થાળીના કાના ચાટી આયે રે.

ગીત ૧૫૯ મું.

કન્યા બાઇને કંસાર ન લાવેરે, શ્યોવર તો ફુચે ફુચા મારેરે,
કન્યાબાઇ તો સકાળમાંથી આવીરે, શ્યોવર તો દુકાળમાંથી
આન્યોરે.

ગીત ૧૬૦ મું.

ચોરીમાં ચરકલડીરે બોલે, દાદાજી અરથ હિક્કો,
અમારા દાદાને હાથી ને ઘોડા, તે બાને સાસરે દેળે;
સંપત હોય તો દેળે દાદા મોરા, હાથ નેડી ઉભા રહેળે.
હાથ નેડી ઉભા રે'ળે દાદા મોરા, શબડીયે જશ લેળે.
ચોરીમાં ચરકલડીરે બોલે, દાદાજી અરથ હિક્કો,
અમારા વીરાને નવલીરે ગાયો, તે બાને સાસરે દેળે;
સંપત હોય તો દેળે વીરા મોરા, હાથ નેડી ઉભા રહેળે,
હાથ નેડી ઉભા રહેળે વીરા મોરા, શબડીયે જશ લેળે.

ગીત ૧૧૧ મું.

(રઘુનાથજીની ઘોડલી.)

પ્રથમે શ્રી ગુરુને પાયે લાગું, સરસ્વતી મારું વાણુ,
રઘુનાથ વિવાહ ગામ્હિં, જનકીને પરણ્યા ભગવાન;

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

વિશ્વામિત્ર સંગે આવીયારે જનક મંડપ માંદી,
દેશ દેશના નરપતિ મળ્યારે, કામ્હે અંબક ધ્યુ નવ જાય.

રઘુનાથજીની ઘોડલી

રાજ રાવણ હાથ ચંપાવીયા, હારી થાકીને બેઠો છે હેઠ;
તોએ ધનુષ્ય નવ ત્રીયું, દેશ દેશના હાર્યા છે ભુપ.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

સીતાજીએ સ્તુતિ કરીરે, બેઠા થાઓ જળવાન;
પૂર્ણ પ્રીત સંભાળવા, તમારું નિશદીન ધરતી ધ્યાન.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

આગા માગી ગુરુતણીરે, મસ્તક ધરીયા હાથ,
પરિકર બાંધીને પરવર્યા, આન્યા મંડપ માંહે શ્રીરામ.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

અંબક લઈને કર ધરીરે, ટંકારવ કીધા સમ,
ચૌદ ભુવન ગાજ રહ્યારે, ત્યાં તો જળક્યા છે રામ.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

અંબક ત્રણ કડકા હુઆરે, ચરણે નમાવું પાય;
રમજમ કરતાં જનકીરે, કંઈ આરોપી વરમાળ.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

૧૩ લખીને મોકલ્યારે, બધાં દસરથ રાજન,
જોદા સધળા સંજય થયારે, બધી શોભી રહી જન.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

જનકીજીનાં મન હરખીયારે, દેખી વર રઘુરાય,
૩૫ મનોહર જાણજી, બલીહારી કોટીક કામ.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

કૌશલ્યા મન હરખીયારે, જાનરણી કરતી ગાન;
મહીસ્તલપુરમાં આવયારે, આગળ નાચે છે અપ્સરા તાન.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

જનકે ઉતારા આપીયારે, સખજ કરી લેવાય,
રાધવ દસરથને મળ્યારે, ચારે બ્રાતને હરખ ન માયરે.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

ઘોડીએ ચઢીને સંચયારે, રઘુવર ઝાઝમાળ,
કૌશલ્યા લે ભામણારે. વધાવે મોતી ભરી યાળ;

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

ઘોડીને પાયે ધુધરારે ડમકતી ચાલે ચાલ,

મ્હોખત મળી માણેક જડીયાં, સોહીએ રત્ન જડીત પલાણુ.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

માજતે વાજતે આવીયારે, તોરણે વર રઘુરાય,

સાસુ પધાર્યા પોંકવારે, મુખ નીરખતાં હરખ ન માય,

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

ધૂસળ મૂસળ સ્વેયારે, શેરીયો, સંપુટ ને ત્રાક,

છડીપીંડી ને ઓવારણારે, મુખ નીરખીને તાણ્યાં છે નાક.

રઘુનાથજીની ઘોડલી.

પોંકાને પધરાવીયારે, માંભરામાં રધુરાય;
આડે અંતરપટ ધરીયારે, બોલે સમય વર્તે સાવધાન,
રધુનાથજીની ઘોડણી.

વસિષ્ઠ ગુરુ ત્યાં આવીયારે, સુંદીર ચોરી રચાય,
મુવર્ણ કળશ ચીત્રાવીયારે, પધરાન્યાં વર કન્યાય.
રધુનાથજીની ઘોડણી.

યજ પુરુષ સન્મુખ ઉભારે, લાગ્ન હોમ દેવાય,
ચારે તે મંગળ વરતીયારે, ત્યાં તો સમ્પ્રારે સવાસથ ગાય.
રધુનાથજીની ઘોડણી.

રધુબાળ ત્રણ જનકનેરે, સૌ સહોદર કહેવાય;
મનુષ્ય કૌરવ નીરખનારે, દવે ઉરમાં ન ધરશે વાર.
રધુનાથજીની ઘોડણી.

ઉર્મિલા લક્ષ્મણનેરે, ભરતને ચંદ્ર કન્યાય,
શુકા શત્રુઘ્નનેરે, ચારે પરપ્રયાં મંડપ માંય.
રધુનાથજીની ઘોડણી.

જનકે તે સર્વ સમર્પિયારે, ગજ રથ ધન ભંડાર,
સૌભાગ્ય આપે સુંદરીરે, વરવધુરે આરોગે કંસાર.
રધુનાથજીની ઘોડણી.

રામ જમાડે સીતાનેરે, સીતા જમાડે રામ,
જતી જમાડીને ઉડીયારે, મુખે લીધા તંબોળ.
રધુનાથજીની ઘોડણી.

લવીંગ સોપારીને એલચીરે, ખીડલે ખાસઠ પાન,
આડે તે અંતરપટ ધરીયારે, ત્યાં તો ઉડીરે તંબોળે છાંટ,
રધુનાથજીની ઘોડણી.

રાધવ જનકી જોડવારે, વધાવે સોવાસણ આર,
રઘુપતિ પરણીને ઉડીયારે, ત્યાં તો વરત્યો જય જયકાર.

રઘુનાથજીની ઘોડણી.

પરણી પરણ્યાવીને ઉડીયારે, ગોત્રજે ક્યોરે જુહાર;
ખોજે ખેસાડયાં સીતાનેરે, આપ્યા મુડીલા ગઢી ઝાકઝમાળ,
રઘુનાથજીની ઘોડણી.

જનકે તે આપી પહેરામણીરે, સનજ થઇ સર્વે જન,
મારગ માંહે ચાલતારે, પરશુરામનાં મરડયાં માન.
રઘુનાથજીની ઘોડણી.

નગરી અયોધ્યામાં આવીયારે, જેવા મળીયા સૌ લોક,
રાધવ જનકી નીરખતારે, તેના ભવના દબ્યારે દોષ.
રઘુનાથજીની ઘોડણી.

વલ્લભ વિપ્ર ખડાયતોરે, રાજનગરમાં વાસ,
ઘોડી ગાઇ ચરણે નચ્યોરે, વિપ્ર થયો છે દાસ.
રઘુનાથજીની ઘોડણી.

ગીત ૧૬૨ મું.

સ્વયંવર વર્ણન.

(રાગ ધવલ.)

રાયે મંડપ રચીયો, સીતા સ્વયંવર રચીઓરે,	રાયે०
રૂપ નિહાળી અનુપમ કન્યા, જનકે લીધી છે પ્રતિજ્ઞા રે,	રાયે०
તેજવ્યા જૂપ સકળ દેશકેરા, આવીને ઢાંચ છે ડેરાંરે,	રાયે०
જે ઢાંચ શિવજીનું ખનુપ ચડાવે, તે જનકી કંથ કહાવેર,	રાયે०

મોટી મનોહર મંડપચાળા, હેમના સ્થંભ હીરાળારે, રાયે૦
 કાંચનમંચ અનુપમ લાખ્યા, પધરાવી ભૂપ નિહાળ્યારે; રાયે૦
 કૌશિકમુનિ સાથે રાધવ રાજે, તે રૂપ અલૌકિક છાજેરે; રાયે૦
 રઘુપતિ આગળ ભૂપતિ ન્યારા, ચંદ્ર આગળ જેમ તારારે રાયે૦
 ધનુષ પૂજન કીધું જનક ભૂપાળે, ચંદન પુષ્પની માળેરે; રાયે૦
 દોસ નિશાન ને દુંદુભી વાજે, ઘોર ગગન લગે ગાજેરે; રાયે૦
 જનક પાસે ઉભાં જનકી આવી, ધનુષને પુષ્પે વધાવીરે; રાયે૦
 ખોડ્યા શતાનંદગુર નૃપ જોઇ, ધનુષ ચડાવોને કોઇ રે; રાયે૦
 એવું સુખીને ઉઠ્યા મહીપતિ મુખીઆ, ભુજ બળ સમર્થ

સુખીઆરે; રાયે૦

ધનુષ તળે કર ન શક્યા ધાસી, ચંચળ આવ્યા જે આસીરે, રાયે૦
 ઉડી ઉડી આવે છે ભૂપતિ બળીઆ, કરી શ્રમ પાછા વળીઆરે; રાયે૦
 આવ્યો છે ઈન્દ્ર નરેન્દ્રને રૂપે, ન ચડ્યું ધનુષ સુરભૂપેરે; રાયે૦
 વાસુકિ આવ્યો અનુપમ વેશે, ધનુષ ફર્યું નહીં શેષેરે; રાયે૦
 લંકપતિ લંક બાંધીને ઉઠ્યો, જાણીએ મેઘ વદ્ધટયોરે; રાયે૦
 દોડ્યો દશાનન ગર્વે ભરાણો, મન જાણે હું સફળાણોરે; રાયે૦
 ચાપ તળે કર દશ દશ ચંપ્યા, તે દેખીને દિક્ષપતિ કંપ્યારે; રાયે૦
 ધનુષ તળે ભુજ વીશ ભરાણા, તે કહાડતાં કર કચરાણારે; રાયે૦
 લડ્યો દશમુખ મહિપતિ હસીઆ, મુકુટ મસ્તકથી ખસીઆરે, રાયે૦
 વીશ ભુજ દશ મસ્તક ધારી, હાર્યો રાવણ અહંકારીરે; રાયે૦
 વરણ વાયુ આવ્યા નરવપુ ધારી, ધનુષથી ત્યાં હારીરે; રાયે૦
 દશ સહસ્ત્ર મહીપતિ એકલા ધસીઆ, ધનુષના ખુણા ન

ખસીઆરે; રાયે૦

દશ દિક્ષપાળનો ભાગ ન લાગ્યો, સર્વનો ગર્વ ત્યાં લાગ્યોરે; રાયે૦

કેટલાક ભૂપ વિના ઉપાહાસે, ન ગયા પિતા કની પાસેરે; રાયેં
 ન ચડે ધનુષ વળે ભૂપતિ પાછા, તે આજાયકી લાગે આજરે; રાયેં
 કેટલાક ભૂપતિ મનમાં રે લાજી શીઘ્ર આત્મા રથ સાજરે રાયેં
 જનકની આજા માગી ન માગી તે (વળી) ગયા ભૂપતિ બળ ત્યાગીરે, રાયેં
 જોયું જનકે કોષએ ધનુષ ન ચડીયું, તે પર્વતની પેરે પડીઉરે; રાયેં
 જનક ભણે મારી પુત્રી ન પરણી, વીર વિના થઇ ધરણીરે; રાયેં
 ભૂગુપતિએ પૃથ્વી નક્ષત્રી કીધી, વીર કળા હરી લીધીરે; રાયેં
 એણીપેરે સાંભળી લક્ષ્મણે વાણી, લોચન કોષે ભરાણીરે; રાયેં
 ભણેરે પ્રભુ મુને આજા દીજે, (તો) ભૂપતનું મનડું પતિજેરે; રાયેં
 કહોતો અહાંડને પાટુએ પાટું, નભ લગે અવનિ ઉરાડુંરે; રાયેં
 સાત સાગર કહો તો એકઠા બેળું, આભના તારા ઉખેલુરે; રાયેં
 નિર્વીર પૃથ્વી જનકજીએ જાણી, ન શક્યું ધનુષ કે તાણીરે; રાયેં
 પ્રભુ તમ આવે જો ધનુષ ન ભાગે, તો રવિકુળ લાંછન લાગેરે. રાયેં
 સાંભળી બ્રાત વાર્યા રઘુનાથે, આપણુ છીએ મુની સાથેરે; રાયેં
 આજા વિના કાંઈ કામ ન થાએ, સેવાતણું ફળ જોએરે; રાયેં
 સાંભળી ઋષિ હસી બોલ્યા મુખથી, ધનુષ ચઢાવોને સુખથીરે, રાયેં
 રામ રઘુકુળ કેસરી કહાવો, રાંભુનું ધનુષ ચઢાવોરે; રાયેં
 મુનિવરના સુણી વાયક કણે, ઉડી પ્રભુ લાગ્યા ચણેરે, રાયેં
 કટિતટ-પલવટ નાથે ન વાળી, ન બાંધી પાધ સંભાળીરે; રાયેં
 સેંજે ધર્યું જઈ ધનુ ત્રિપુરારી તે લાગ્યું કુસુમ જેવું ભારીરે રાયેં
 તાણી પિનાકના કર્યા ત્રણ કટકા, તે આલ લગે જઈ અટક્યારે; રાયેં
 સાત પાતાળેથી પન્ન થડકયો, ભગુતણો તુરી ભડક્યોરે; રાયેં
 કલ મલ્યો કુરંગ ધનુષ કડાકે, દિગ્ગજ ભાગ્યા ભડકેરે રાયેં

દેવ રહ્યા દાંત આંગળી ધાલી, જોવા આવ્યા સહુ ચાલીરે, રાયે૦
 કામ કે' ભયકો દંડ કિશોરે, વય વિજય ભાંગ્યું છે જોરે, રાયે૦
 કામ કે' ભૂપતિ એવું કરીએ, જનકી જોરે વરીએરે; રાયે૦
 કામ કે' જનપત્યું અજનપત્યું ના ભાખો, ખોટ્યા વિના બળ રાખોરે; રાયે૦
 જોણે શરાસન શંભુનું ભાંગ્યું, અસ્ત્ર અખંડીત ગાજ્યુરે, રાયે૦
 તે સાથે યુદ્ધ કરે કેમ ચાલે, મારી મહી તળે ધાલેરે, રાયે૦
 કામ કે' ભૂપ ચાલો રથ જોડી, બીડ થાય જેમ થોડીરે, રાયે૦
 ભક્ત ભૂપતિ ધાણું મનડામાં હરખે, તે રૂપ રાધવતણું નીરખેરે, રાયે૦
 દેવનાં દુંદભિ વાગ્યા છે વ્યોમે, વરસે કુસુમ ધણું ભોમેરે; રાયે૦
 બારે કુતુહલ મંડપ માંદી સજ્જન હરખ્યા છે ત્યાંહીરે, રાયે૦
 આપી રઘુવરને વરમાળા, આવીને જનકી બાળારે, રાયે

ગીત ૧૬૩ મું.

જોડકડા.

પ્રથમ શ્રી ગણપતિનું નામ લઈએ, પછી જોડકડાંનો આરભ કરીએ,
 ઇષ્ટ દેવ સ્થાય કરો હરનીશ, વંદી માગીએ શુભ આશિષ;
 આજ દીલથી દેવતો રીઝયા, મોંઘા આજ મનોરથ પૂર્યા,
 ક્રીયાભાધની ચાંતા કરી દુર ધરી, કોડે સ્થાય કરી જીમદીશે.
 સ્થાય કરીને શુભ ટાણું દીધું, લગ્ન નિર્વિઘ્ન આનંદે કીધું,
 હોય કૃપાવંત જગરામ, ત્યારે કાર્ય અનેરા થાય;
 યજ્ઞ કાર્ય થાયને હરખ ન આજીવનકડાં ગાવાનો ઉમંગ થાય,
 જોડકડાં હરને ઉમંગકે ગાઈએ, વેવાઈ વળોદના શાવ લઈએ.

જોડકડાંમાં કડવી વાણી નવ ગાઇશું, પરીહાસના જે શબ્દ કહીશું;
 વેવાઈ મડાવશો નહિ રીસ, જોડકડાં ગાવાની છે રીત,
 અમે ગાઇએ નહિ કાંઈ ખોટું, નાગરી ન્યાતનું નામ મોટું.
 ખોટું ગાઈ ન ન્યાત વગોવીએ, મોટાં થઈને મોટાં મન ધરીએ,
 નાગરી ન્યાત ગણાયે શાણી, ખોટી વહવી ન મુખથી વાણી;
 મીઠા પુષ્પની મીઠી મુવાસ, મુખવાણી દે કુળ પ્રકાશ,
 ખોટું બોલે તે ખોટું જણાય, બોલમાંથી તેનો તોલ થાય,
 વળી સાંભળે વડીલ સંઘ, થાય લલળ મર્યાદનો ભંગ.
 માતું મવરાવવું નહિ ખોટું, નિરાદીન માન મર્યાદમાં રહેવું,
 ક્રીયાબાધ ચતુરને સુવિચારી, કન્યાબાધને સુંદર વર જોઈ પરણાવી.
 અસલી સોક મિથ્યા કુળ કુળ કહે છે, કન્યા હવે ઇચ્છાવર
 વરવા ચહે છે,
 જીવાવરનું પંકાતું ન્યાતમાં ધર, કન્યાબાધ ઉત્તમ પાત્રી વર;
 જીવાવર સુર અને સદગુણી, કન્યાબાધની ભાગ્યરેખા બહુ રૂડી,
 જીવાવર ચાનતણો ભંડાર, કન્યાબાધનો સફળ થયો સંસાર.
 જીવાવરની જગમાં ન મળે જોડ, કન્યાબાધના સફળ થયા મનકોડ.
 વર કન્યા પ્રેમચક્રી આજ વરીયાં, નિરખી રનેહીનાં નયણાં ઠરીયાં
 વર કન્યા બેમાં જમ્યાં કંસાર, હવે સપે સોહાવળે સંસાર.
 આજે હોય સર્વનાં હસ્તાં મુખ, વર કન્યા અક્ષય પામળે મુખ,
 માંડવડો રજે રંચો બહુ બેશ, સોહે રિદ્ધિસિદ્ધિ સહ ગણેશ;
 ગણેશને ચક્રવો નવરંજ પુલ, વર કન્યામાં જામે પ્રેમ અતુલ,
 ગણેશને કંઠ શોભે પુલભાળ, અખંડ રહે કન્યાબાધનું સૌભાગ્ય.
 ગણેશને રિદ્ધિ સિદ્ધિની જોડી, અમ્મર રહે કન્યાબાધની ચુડી,
 ગણેશને ચરણ ચાંદીની આખડી, અમ્મર રહે કન્યાબાધની પાટડી.

ગણેશને ખેસવા જડીત પાટભો, અમર સ્થો કન્યાપાદનો આંદભો,
 ગણેશ તો ઉદર ઉપર સ્વાર, અખંડ રહો વેવાઇયેનો પરિવાર;
 ગણેશને છાંટો અતર મેંધિરાં, કન્યાપાદ નવલાં પહેરેા ધરણી.
 ગણેશને હાથે શોભે પુલ મજરા, ધણું જીવો વર કન્યાના સસરા;
 ગણેશને ચઢાવો પુલ જામુ, ધણું જીવો વર કન્યાનાનાં સામુ,
 ગણેશને હારમાં શોભે હીરા, ધણું જીવો વરકન્યાના વીરા.
 ગણેશને આભુષણ અણુમુલાં, ધણું જીવો વર કન્યાનો "હેન બાણેજી"
 ગણેશને વરણી શકે નવ કોઇ ધણું જીવો વર કન્યાનાં ફેઈ,
 વેવાઇની ચતુરાઇ આજ જણાઇ, એમણે પરખ્યા કીયાભાઈ જમાઈ;
 અમારા વેવાઇ છે ચતુર જવેરી દીકરી દીધી રત્ન વર જેઈ,
 માંડવડે ઉડે છે સુંદર પુવારા, લોક કહેતું એ વર રહેશે કુંવારા,
 ભોકેને કહેવું હતું તે કહ્યું, ધાર્યું શ્રી જગતંજાનું થયું.

● અહીં પરિહાસમાં નીચેની કડીયો પણ ગવાય છે.

માંડવડે મળ્યાં બહુ નરનારી, વેવાણુ તો કાજળથી પણ કાળી,
 કાળી કાળી પણ કામણુગારી, વેવાઇ જંખુરોને વેવાણુ મદારી.
 મદારી વેડા કરે ને લોક હસાવે, સૌજનને જોવાની ગમ્મત આવે,
 માંડવડે રંગ જામ્યો બહુ આજ, વેવાઇના ધરમાં ઘેરાનું રાજ.
 કઈ વેવાણુ માંડવડે ન સમાણી, એનામાં એક પાયાની ખામી,
 માંડવેડા કરે ને લોક હસાવે, જેવા લોકનાં ટોળે ટોળાં ભરાયે;
 કઈ વેવાણુનો કરશે નહિ કોઇ સંગ, એનામાં કસાય નથી ઢંગ,

હવે જ્યાં જ્યાં વેવાઇ અને વેવાણુ છે ત્યાં વર કન્યાના કામ, ભણી,
 મામા મામી, ભાઇ ભાણી વીગ્રહેનાં નામ હઈ આ સમય.

ગીત ૧૧૪ મું.

અમે આજ લાંકા ગદ લીધીરે, જય જયકાર થયો.
 અમે દેશમાં ડાંકા દીધીરે, જય જયકાર થયો.
 આજ ઇચ્છા પુરી થઈ અમારીરે, જય જયકાર થયો.
 આજની ધડી સૌથી સારીરે, જય જયકાર થયો.
 સર્વ મનના મનોરથ ફળીયારે, જય જયકાર થયો.
 આજ ઇશ્વર અદળક ફળીયારે, જય જયકાર થયો.
 અમે રાજગાદી જેવું રળીયારે, જય જયકાર થયો.
 વરના વેરીનાં કાળજાં ખળીયાં, જય જયકાર થયો.
 હવે લડકડી થઈ અમારીરે, જય જયકાર થયો.
 એના પિયરને મુકશે વિસારીરે, જય જયકાર થયો.
 લાલુ લાડીનું લાલ્ય ઉધડીયુંરે, જય જયકાર થયો.
 તેથી સાઈ સાસઈ મળીયું રે, જય જયકાર થયો.
 આજ આનંદની થઈ હેલીરે, જય જયકાર થયો.
 સુખ સાગરની સ્તેર રેલીરે, જય જયકાર થયો.
 અતિ ઇશ્વરનો ઉપકારરે, જય જયકાર થયો.
 અમે માનીયે વારંવારરે, જય જયકાર થયો.

કન્યા વળાવતી વખતનાં ગીત.

ગીત ૧૬૫ મું.

સવામણ સોનાની દીવીરે, અધમણ રૂપાનું ચાકુરે,
 લાવી મેલો માંડવા હેરે, થાય મારા સાજનને અજવાળુરે;
 માતા વીનવળે કીયાં બેનરે, તમને કન્યાબાઈ કેવાં બહાલારે.
 જણે મારા હયાનો હારે, જણે મારા આંખની કીકીરે,
 ન્યાપા વિનવળે કીયાબાઈરે, તમને કન્યાબાઈ કેવાં બહાલારે,
 જણે મારા મનડાનો મોર, હયા કેરો હીરલોર

ગાત ૧૬૬ મું.

દીકરી મોટાંનાં હો તો રડુ કહાવળેરે,
 દીકરી સાસુજી ને માડી સમ જણુજેરે;
 દીકરી સસરાજીને પીતા સમ માનજેરે,
 દીકરી દીપર જોઈમાં બંધુ પ્રેમ રાખજેરે.
 દીકરી નણુદીને નાની બહેન ધાસ્જેરે,
 દીકરી સાસરીયે હળીમળી ચાલજેરે;
 દીકરી પીયરનું કુળ દીપાવજેરે.

ગીત ૧૬૭ મું.

બેની ! પીયરની વાટોને વિસારી મેલી,
સાસરીયાની લોધી વાટરે, મુઠી ચાલ્યાં સાસરેરે;
માતાના ખોળા ખેંચેને વિસારી મુઠ્યા,
સાસુના ખોળા ખેંચેને વાલેરા લાગ્યા.

ગીત ૧૬૮ મું.

અમે દરાખ ચારોળી મેવારે, અમે આવ્યાંતાં વહુઅર લેવારે,
અમે વહુઅર લઈ ઘેર જઈએ, તમે રહેશો અમને એમ જોધનેરે;
અમે આવ્યાંતાં વરની બેનરે, તમે રહેશો એમનાં એમરે,
અમે આવ્યાંતાં વરનાં માસીરે, તમે રહેશો તે મોંડા વકાસીરે,
અમે આવ્યાંતાં વરની ફાધરે, તમે રહેશો આંસુડાં લોહીરે.

એક જારા ઉપર જારીરે, હવે એ વહુ થઈ હમરીરે,
એ હમારાં કશાં કરશેરે, પીયરનાં સંબંધ વીસરશે.

ગીત ૧૬૯ મું.

દાખડે કંકુ ઘોળ ઘોળરે, તને આછી પીયળ કરાવું,
લાડી તારા બાપનાં કુંપડાં મુકરે, તને સસરાના મહેવ બતાવું.
લાડી તારી માતાની માયા મુકરે, તને ક્યાં બેન સાસુ દેખાડું;
લાડી તારા બાપની માયા મુકરે, તને ક્યાં બાપ સસરા દેખાડું,
લાડી તારા બાપની માયા મુકરે, તને કીયા બાપ દીયર બતાવું.
લાડી તારી બેનની માયા મુકરે, તને ક્યાં ખેંચે નણુંદ બતાવું.

ગીત ૧૬૦ મું.

અડક દડક બોંય ચીકણી, ફોફળ લળી લળી જાયરે,
કીયાભાઇ તમારે માંડવે, કીયા ભાઇ જીતીને જાયરે;
શુંરે જીત્યારે જીત્યા વળી, પડીરે પટોળડે ભાતરે,
નાગરી ન્યાત છે દોલ્લહી, માગી ન આપે જાશરે;
ક્યારે ભાઈએ આપી દીકરી સર્યારે અમારાં કાજરે.

ગીત ૧૬૧ મું.

આજરે ચાંદોને સૂરજ, રવે ચદયાં બે આજ.
આજરે મોટાંનો કુંવર, પરણીયો બે આજ,
આજરે લાડવાયો લાવ્યો, લાડણી બે આજ;
આજરે બહુ સજનો કુંવર, પરણીયો બે આજ,
આજરે કીયાભાઇને હાથડે, હરખ ધણો બે આજ.

ગીત ૧૬૨ મું.

લીલુડા વનની વાંસળી, શેરીએ વાગતી જાય,
દોકોર આપની દીકરી, કંઈ બેન સાસરે જાય;
સાસુ ગાળ ન દેશો, ગાળે તો ગળગળાં થાય.
આંસુડે હેલળી જાય, ડસકલે દુખળાં થાય,
ભરી મળુસની કુંચીઓ, મારાં કીયાં બેનને સોંપજો;
કીયાં બેન બોલે તે બોલડા, વીણી વીણી લેજો.

ગીત ૧૭૩ મું.

આવ્યો આવ્યો ચૌદાનો ચોર, લાખેણી લાડી લઇ ગયોરે,
આવ્યો આવ્યો નગર ધૂતારો લાખેણી લાડી લઇ ગયોરે;
આવ્યો આવ્યો કીયાલાઇનો બેટો, લાખેણી લાડી લઇ ગયોરે.

ગીત ૧૭૪ મું.

એક આવ્યો તો પરદેશી પોપટો,
બેની રમતાંતાં માંડવા હેઠ, ધૂતારો ધૂતી ગયો !
બેને મેઘ્યાં દીગમી મેઘ્યા દોઢીયા,
બેને મેઘ્યો સંચરોનો સાથ, ધૂતારો ધૂતી ગયો !

ગીત ૧૭૫ મું.

માંડવે સોલરે અજવાળાં, કે દીવડી ક્યાં ગધરે,
આપાજી લળી લળી પુછે કે દીકરી ક્યાં ગધરે;
આપને વ્હાણાં કઇ જ્હેન, તે સાસરે ગયારે,
કુળનો દીવો મ્હારે કયાલાઈ, તે મ્હારે ઘેર રચારે.

ગીત ૧૭૬ મું. x

કન્યા વળાવો રૂડી રીતરે નવલા વેવાઈ
ચીંતા ન ધરશે કાંઈ ચીતરે, નવલા વેવાઈ,
કન્યારૂપી રૂડુ રતનરે, નવલા વેવાઈ;
જીવ જોડી કરશું જીવનરે. નવલા વેવાઈ.

લાખેણાં લગાવશું લાવરે, નવલા વેવાઇ,
 માનીયું તમારો રૂડો પાડરે, નવલા વેવાઇ,
 તમને જેવી વ્હાલી તેહરે, નવલા વેવાઇ;
 અમને તેવી વ્હાલી એહરે, નવલા વેવાઇ.

ગીત ૧૭૭ મું. x

દીકરી બહેની ચાલી તું સાસરેરે
 સૌને જણાવી પુરો ખ્યાર, મારી દીલની ડાહી દીકરીરે.
 દીકરી લાડે કોડે મ્હે તને લગાવી નહિરે;
 દીકરી ચાલી તું તો રહીને દહાડા ચાર—મારી
 દીકરી સ્વામીની સેવા તું કરજે સર્વદારે,
 દીકરી પતિને ગણજે તારો પ્રાણ—મારી
 દીકરી પોતાનો ધર્મ પ્રીતે પાળજેરે,
 દીકરી તેથી થશે તારું કલ્યાણ—મારી
 દીકરી સર્વેનું બોલ્યું તું સાંખી રાખજેરે,
 દીકરી કોઇના ઉપર કદી ન રાખીશ ઝેર—મારી
 દીકરી વડીલ જનની મરજાદા નવ મુકીએરે,
 દીકરી લાજ તજીને લડીએ નહિ કોઈ હામ—મારી
 દીકરી ગંભીરતાનો ગૂણ હૃદયમાં ધારીએરે,
 દીકરી વહાલા માંહી કરીએ નહિ વિરોધ—મારી

ગીત ૧૭૮ મું.

શિક્ષા દઉં ત્ત્તિ દીકરી મારી, તારી લાજ વધારજે,
 જ્ઞે પ્રિતે પતિ રજા આપે તો, પીયર લાણી પધારજે:
 રૂડી જુડી વાત સાંભળી હોય, કોઇ આગળ નવ કહીયે,
 હિંમત કશ નવ મુકીએ, ધણું જાણું વસ્ત્ર નવ પેરીએ.
 કામ ધરનાં ખતાવ્યાં કરીએ, નવ કરીએ કાંઈ અરૂપરૂ,
 પૂછ્યા પછી ધીમા સાદે, બોલીએ હોય ખરેખર:
 પાત્ર પગે નવ ઠેલીએ કદી, દયા રાખીએ સહુ પરે,
 વ્યાધુ બોલીને ચાલીએ, રાખી દ્રષ્ટી જૂમી પરે.
 સંતાપ સાસરે નવ કીજીએ, પીયરને ન વખાણીએ,
 લક્ષ દુઃખ હોય સાસરે પણ, સ્વામીને ન જાણાવીએ:
 દાસી માણસનો સંગ ન કરીએ, નીચ સાથે નવ બોલીએ.
 કોઈ કરે સામુ કદીએ તો, સામે બોલ ન તોલીએ.

ગીત ૧૭૯ મું.

આદશ આદશ પીપળો, આદશ દાદાનાં ખેતર,
 ડેલી વળામણુ મારા દાદાજી દીકરી ડાવલાં થાળે;
 દેડે તે જડથું સોના સંકળાં, મનડાં વાળીને રહેજે,
 સસરાજીનાં માન મર્યાદા, સામુને પાપે તે પડજે;
 જેઠ દેખી ત્રીણાં બોલજે, જેઠાણી વાદ ન વદજે.
 નાનો દીયરીયો લાડકો તેનાં હાસ્યરે ખમજે.
 નાની નણુંદ લાડકી, એનાં માથાં ગુથજે,
 માથાં ગુંથી સેંથા પુરજે, એને લાડ રે કારજે.

વરને ઘેર પહોંચતાં ગાવાનાં ગીત.

ગીત ૧૮૦ મું.

ત્રાંગા કુંડી તે નગર સોહામણી,

માંહે જરીયારે અવરીનાં ઘીય;

સાહેલીનો આંખો મોરીયો.

મારા કીયા ભાઈનાં વાજીંત્ર વાગીયાં,

પેલા વેવાઈનારે પડીયાં નિશાન;

સાહેલીનો આંખો મોરીયો.

મારા કીયાભાઈની મેડીયે દીવા બળે,

પેલા વેવાઈનેરે ઘેર અંધાર;

સાહેલીનો આંખો મોરીયો.

મારે કદ વહુને ચીર ઉપર ચુંદડી,

મારે કદ વહુનેરે મોતી જડયો માંડ;

સાહેલીનો આંખો મોરીયો.

મારે કદ વહુને કડ્ડાં ને કાંબીઓ,

મારે કદ વહુનેરે ધુધરીએ ધમકાર;

સાહેલીનો આંખો મોરીયો.

ગીત ૧૮૧ મું.

છરે મેં તને જોશીડા વારીયો.

મારી શેરીએ મહુરતો ના વેરરે કુંવર ઘેર આવીયા.

તારાં મહુરતો પમ તળે જમરે કુંવર ઘેર આવીયા.

છરે મેં તને માળીડા વારીયો,

તારાં મહુરતો પમ તળે જમરે કુંવર ઘેર આવીયા.

તારાં ડુલડાં પગ તળે જાયરે કુંવર ઘેર આવીયા.
 જીરે મેં તને ગાંધીડા વારીયો,
 મારી શેરીએ કંકુડાં ના વેરરે કુંવર ઘેર આવીયા.
 તારાં કંકુડાં પગ તળે જાયરે કુંવર ઘેર આવીયા.
 જીરે મેં તને ડોશીડા વારીયો,
 મારી શેરીએ પટોળાં ના વેરરે, કુંવર ઘેર આવીયા.
 તારાં પટોળાં પગ તળે જાયરે કુંવર ઘેર આવીયા.
 જીરે મેં તને સોતીડા વારીયો.
 મારી શેરીએ જાંઝરીયાં ના વેરરે કુંવર ઘેર આવીયા.
 તારાં જાંઝરીયાં પગ તળે જાયરે કુંવર ઘેર આવીયા.

ગાત ૧૮૨ મું.

ગોખે બેઠી તે રાણી રાજવણુ બોલે,
 મને મારગડો દેખાડો રાજ બંદલા;
 અલબેલડાર મારે કીયા લાઇના દાદા,
 જાણે જરી સલાના રાજ રાજ બંદલા—મને મારગડો.
 અલબેલડારે મારે કીયા લાઇના વીરા,
 જાણે મારા હાર માંહીના હીરા રાજ બંદલા—મને મારગડો.
 અલબેલડારે મારે કીયાલાઇની બેનો,
 જાણે ધમધમતી વેલો રાજ બંદલા—મને મારગડો.
 અલબેલડારે મારા કીયા લાઇના મામા,
 જાણે સરોવર કેરા આંખા રાજ બંદલા—મને મારગડો.

અહીં વરનું નામ બોધવું.

અલ્પમેલ્લડારે મારા કીયા ભાઈના કાકા,
 જાળે વીંટીમાંના આંકા રાજ બંદલા—મને મારગડો.
 અલ્પમેલ્લડારે મારા કીયા ભાઈની માઠી.
 જાળે ધૂલડાં કેરી વાડી રાજ બંદલા—મને મારગડો.

ગીત ૧૮૩ મું.

હું તો થાળ ભરે સગ મોતીડે માંદીરે સુનૈયાની ઇંટરે,
 આવરે વડુવાર તને દેખાડુ તારાં સાસરીયાંની રીતરે;
 હું તો થાળ ભરે સગ મોતીડે, માંદીરે સુનૈયાનો કટકારે.
 આવરે વડુવાર તને દેખાડુ, તારી જેઠાણીનો લટકારે.
 હું તો થાળ ભરે સગ મોતીડે, માંદીરે સુનૈયાનું ચાકુરે;
 આવરે વડુવાર તને દેખાડું, ભરીરે મળુસનું તાળુરે.

ગીત ૧૮૪ મું.

વર લાડડા તારી કાને કારેલાં,
 માથડે મુગટ મોતી જડયોરે વરલાડડા.
 વર લાડડારે તારા દાદાજી પુછે,
 સાસરીયે જઈને તમે શુંરે જીત્યારે વરલાડડા.
 જીત્યા જીત્યારે મારા સસરાની બેટી,
 બીજી જીત્યારે સાથર સાસરેરે વરલાડડા.

ગીત ૧૮૫ મું.

વડુ આવી વડુ આરણે આવી, હાથાંને હાંછેડતી આવી,
ભાઈઆને ભાંભેરતી આવી, માફ તાફ કરતી આવી;
વડુરે વડુ તું તો કુળકેરી વડુરે,
અમારાં ઘર દેવે ન દીધાં, તે રે વડુ તે કેમ કરી દીધાં.

ગીત ૧૮૬ મું.

રાજાએ પુછ્યું રાજાજીરે.
વર વડું પોંખવા કોણ સખી સાંચ્યું;
કીયાભાઈને ઘેર છે કીયાં વડુ રાજાજીરે,
વર વડું પોંખવા કીયાં વડું સાંચ્યારે.

ગીત ૧૮૭ મું.

ત્યાં માનુની મંગળ ગાય હાથીલા દોરડો નવ છુટે,
જે વિધિએ બાંધ્યો કર માંહી રંગીલા દોરડો નવ છુટે,
તારે દોરડીએ દસ ગાંઠ હાથીલા દોરડો નવ છુટે;
તે કેમ કરી છુટી જાય રંગીલા દોરડો નવ છુટે.
તારા પીતા તેડાવ, હાથીલા દોરડો નવ છુટે,
તારી માતા તેડાવ રંગીલા દોરડો નવ છુટે;
તારા ભાઈ તેડાવ, હાથીલા દોરડો નવ છુટે,
તારી ભાભી તેડાવ રંગીલા દોરડો નવ છુટે
તારા કાકા તેડાવ હાથીલા દોરડો નવ છુટે,

તારી કાકી તેડાવ રંગીલા દોરડો નવ છુટે,
 તારા મામાને તેડાવ જમીલા દોરડો નવ છુટે,
 તારી મામાને તેડાવ રંગીલા દોરડો નવ છુટે,

ગીત ૧૮૮ મું.

આવ્યા ઉનાળાના દહાડા કે વડુવર વીંજણો શે ન લાવી,
 મારા કીયાબાઇ રઢીયાળા કે વડુવર વીંજણો શે ન લાવી;
 ઉનાળે ઉના વાયરા વાય કે વડુવર વીંજણો શે ન લાવી.

ભાગ બીજો.

માતા, સીમંત તથા જનોઈનાં ગીત.

માતા તથા સીમંતનાં ગીત.

ગીત ૧ છંદ +

રાતો ઘોડો રણુ પાખરીઓ, શેત્ર લયો શણુગાર જોને,
શેરડીએ મ્હાલતાં હીંડે, રખાદે ભરથાર જોને,
રખાદે ભરથાર માટે, રૂંડેરાં કીધાં કામ જોને;
વમુદેવના ઓરડા, વસતા કીધા જોને,
દેવકીજીનાં પેટ પીયર, ટાઢેરાં કીધાં જોને,
લક્ષ્મીજી વડુવારની સાસરી કીધી જોને;

ગીત ૨ જુ.

રાણી રાંધણ આવતાં જણતીરે, હું તો પાછલી ભીંતો ઘોળાવતીરે,
સફળ મનોરથે હું ભલીરે, રાણી રાંધણ મારે મન વસીરે;
રાણી રાંધણ આવતાં જણતીરે, હું તો જોષીડા× તેડાવતીરે,
સફળ મનોરથે હું ભલીરે, રાણી રાંધણ મારે મન વસીરે.

+ માતા લેવા જતી વખતે આવતું.

× એ પ્રમાણે આવળ જોસીડાને જણ્યે માંધીરા સોનીડા, માનીડા
બીગેરે મુદી આવું.

ગીત ૩ જી.

મારી આંગળી ઘાટી રાંદલ પુળ કરતારે,
 ગારાં ચીર ચામટાયાં રાંદલ પુળ કરતારે;
 મારી છાંયડીયો ધસાઇ રાંદલ કુલડે વધાવતારે,
 મારા અંબોડારે લચીયા, રાંદલ પાય પડતારે.
 હું તો જાઉં કાશી ત્યાં જાને તપ કરે,
 માગુ ધાણીનાં રાજ અખંડ હેવાતન ઘાટડીરે;
 માગુ પુત્ર પરિવાર વધુ આવે પાય લાગતીરે.

ગીત ૪ થું.

પાન ફૂલે ભરી છાંય તો અગરની દાખડીરે,
 આદીતને જમવાની વાર, રાંદલ રાંધ્યાં રાંધણારે,
 ખાસઠ કીધારે વધાર ચોસઠ રાંધ્યાં રાંધણારે;
 ઉઠો સ્વામીજી બોજન કરો હું છડીરે ઉતાવળા.
 આદીતને ચઢીયલ રીસ રાંદલ માર્યાં સોડીએરે,
 રાંદલને ચઢીયલ રીસ, મહીએર આત્યાં રૂશણારે.
 લીધાં આંગલાં ટોપી, રામૈયા લીધાં પારણારે,
 દીયર મનાવા જાય, ભાભી કેવાં રૂશણારે;
 તમ વિના મુના આવાસ, રામૈયા વિના મુના પારણારે,
 તમ આવે વસે આવાસ, રામૈયા વસે પારણારે.

ગીત ૫ મું.

મગ જેટલી મરડીને, તલ જેટલા ખારરે.
મહી જળ મહી તલ, મહી પુષ્પ હારરે,
ઉધાડીને જેઉ ત્યારે સીતાને રામરે.
આશા ભરીયાં મારા કીયા ભાઈની માડીરે.
નાળાંએરનાં તોરણ કીયા ભાઈ બંધાવે રે,
સીધુરના સાથીયા, કઈ વડુ પુરાવેરે;
મોતીના ચોક મારા, કીયા ભાઈ પુરાવેરે,
ઘી કેરાં દીવડાં તે, કઈ વડુ અજવાળેરે.

ગીત ૬ કું.

માતાને દરખાર ચંપો મ્હેકી રણારે,
કીયા ભાઈ વીણે કુલ, કીયાં વડુ હાર ગુંથેરે,
ગુંથેને ગુંથાવે માતાજીને ચરણે ચડેરે,
સોના ઝારી હાથ માતાજીને ચંદન ચડેરે.
કુલની છાબડી હાથ માતાજીને પુષ્પ ચડેરે,
કીયા ભાઈ સાથ કીયાં વડુ પાયે પડેરે
પાયે પડીને શું શું માગીયુંરે,
માતા માજે છે સ્વામીનાં રાજ સોહામણારે.
માતા માજે છે પુત્રની જોડ અખંડ હેવાતણુ ઘાટડી.

ગીત ૭ મું.

હિંચા તે મંદીર માળીયાં, અવાસે પાર ન લઈએ,
 તેહ તણા ભાગદારી નહીં, રાંદલ એ દુઃખ કેને કહીએ;
 કસળા કુળ વહુરે, ચુડણા ગરણાં, સાંજ પડે સુખ લઈએ,
 સાંજ પડે સુખ લઈએ રાંદલમા, બેટો આપો ઘેર જઈએ.
 ચર કડાઈયાં ઘેર ઘણાં કથરોટે પાર ન લઈએ,
 તેહ તણા ભાગદારી નહીં, રાંદલ એ દુઃખ કેને કહીએ.

રાંદલમા બેટો આપો ઘેર જઈએ.

દસ્તીને ઘોડા ઘેર ઘણા, સુખપાસે પાર ન લઈએ,
 તેહતણા ભાગદારી નહીં, રાંદલ એ દુઃખ કેને કહીએ;
 રાંધણમા બેટો આપો ઘેર જઈએ.

સાનાં રૂપાં ઘેર ગણાં, મોતીડે પાર ન લઈએ,
 તેહ તણા પહેરનાર નહીં રાંદલ એ દુઃખ કેને કહીએ;
 રાંદલમા બેટો આપો ઘેર જઈએ.

હિંચાં તે મંદીર માળીયાં, અવાસે પાર ન લઈએ.
 તેહ તણા ભાગદારી આવ્યા, રાંદલ એ સુખ સૌને સહીએ;
 રાજા બેટો આપો ઘેર જઈએ.

ચર કડાઈયાં ઘેર ઘણાં, કથરોટે પાર ન લઈએ,
 તેહ તણા ભાગદારી આવ્યા, રાંદલ એ સુખ સૌને સહીએ.
 રાજા બેટો આવ્યો ઘેર જઈએ.

દસ્તીને ઘોડા ઘેર ઘણા, સુખપાસે પાર ન લઈએ.
 તેહ તણા ભાગદારી આવ્યા, રાંદલ એ સુખ સૌને સહીએ.
 રાજા બેટો આવ્યો ઘેર જઈએ.

સોનાંને રૂપાં ઘેર ઘણાં મોતીડે પાર ન લઇએ.

તેદ તણા ભાગદારી આવ્યા રાંદણ એ સુખ સૌને સહીએ.

રાજા બેટો આવ્યો ઘેર જઇએ.

ગીત ૮ મું.

રામ રમે છે ને લવીંગ ચરે છે, લવીંગ કેરી મુઠ ભરે છે,

જોસીડાને સાદ કરે છે, બાછરે જોસીડા તું ગરથે ઘેસો;

મહુરત લઇ આવરે વહેસો—રામ રમે છે.

ગાંધીડાને સાદ કરે છે, બાછરે ગાંધીડા તું ગરથે ઘેસો;

શ્રીકૃષ્ણ લઈ આવરે વહેસો—રામ રમે છે.

ડોસીડાને સાદ કરે છે; બાછરે ડોસીડા તું ગરથે ઘેસો;

ચુંદડી લઇ આવરે વહેસો—રામ રમે છે.

માળીડાને સાદ કરે છે, બાછરે માળીડા તું ગરથે ઘેસો.

ગીત. ૯ મું.

(આરતી)

ચંદન ભરીરે તલાવડી, મોતીડે બાંધી છે પાળ. રત્નાદેની આરતી.

ત્યારે ધ્રુવેરે ઇશ્વર ઘોતીયાં, પાર્વતી પાણીડાંની હાર, રત્નાદેની આરતી

હળવાં ઘોળેરે ઇશ્વર ઘોતીયાં, છંટાશે દક્ષણીનાં ચીર રત્નાદેની આરતી

ઇશ્વરને માથે છે મોળીયાં, પાર્વતીના ખભે ઘાટડી રત્નાદેની આરતી

ઇશ્વરની કેડે કટારડી, પાર્વતીની કેડે છે પુત્ર રત્નાદેની આરતી,

ઇશ્વરને પગે છે પાવડી પાર્વતી પગે છે આંઝર રત્નાદેની આરતી.

ગીત ૧૦ મું.

(આરતી.)

મારે તે આંગણે કાંધરે રન્નાદે, ઠીંચણુસમાં પાણીરે રન્નાદે;
 ઘાટડીઆળ નાહવાને બેઠાં, આદીત્યની ધરનારરે. રન્નાદે૦
 તોઇ ડૂલનોઈ ડૂલલલ કસુંબો, કસુંબો ધોળાયરે; રન્નાદે૦
 મથુરામાં મોથેરો વેઆયરે રન્નાદે, પાવલાનો પાસેરરે રન્નાદે૦
 અડધાનો અચ્છેરરે રન્નાદે, રૂપિયાનો શેરરે. રન્નાદે૦
 તેમાં રંગાવીશું ચુંદડી રન્નાદે, નવલી પડાવીશું ભાતરે. રન્નાદે૦
 ઓઢોને રાણી રાંદલ ચુંદડી રન્નાદે, તમ વર આદીત્યે મોકલી, રન્નાદે૦
 હું કેમ ઓઢું એકલી રન્નાદે, અમારે છે(નણુંદ)બેનના વાંધારે, રન્નાદે૦
 મંગાવો પાટણુની પટોળી રન્નાદે, ભગાવોને (નણુંદ)બેનના વાંધારે.
 રન્નાદે૦

ગીત ૧૧ મું.

(આરતી)

ડુંગર ઓરડે દેહડીરે, ત્યાં વસે લાલ સોનાર' રન્નાદે૦
 ધડાવો તે આદીત્યના બેરખારે, રાણી રાંધળ નવસર હાર રન્નાદે૦
 હાર ધડાવતાં રજ ખરીરે, પીયુ એમના પાલખડી ધડાવો રન્નાદે૦
 પાલખી સરસાં ધડળે પારણારે, હીરછડી દોરી બંધાવો રન્નાદે૦
 જાતાં ને વળતાં ધાલીશ ધુમડીરે, હરખે ઝુલાવીશ બાળ. રન્નાદે૦

ઉપર મુજબ બીજી વખત ધરન્ધ માણસોને ગાવું.

મારે મનોરડે છાધ્યારે,

ઓવારણાં તે શ્રીકૃષ્ણ જાધ્યારે, જેમરે જાયા તેમ જીવે, રત્નાદે
વસુદેવનો કુળ દીવો રત્નાદે, દીવો તે ધણા વર્ષ જીવે. રત્નાદે

મારે મનોરડે છાધ્યારે.

ઓવારણાં તે જીવાવર જાધ્યારે, જેમરે જાયા તેમ જીવે, રત્નાદે રત્નાદે
—ભાધનો કુળ દીવો રત્નાદે, દીવો તે ધણા વર્ષ જીવે, રત્નાદે

ગીત ૧૨ મું.

(આરતી)

નાળીએર દીજેરે વિમ્બને છે રૂડાંને કાજ રત્ના દેવ,
ચલ્લીએ ચલ્લાને વારીયો, એ ધેર માળો ન ધાસો રત્ના દેવ;
જેસણે જેશાંને વારીયા એ ધેર જેસ ન જેશો રત્નાદેવ
એ ધેર વાંઝીઆ વસે, કણવટ અપવિત્ર હોય રત્નાદેવ
સસરાએ દીધારે મેણુલાં, અમકુળ ન વાધ્યો વંશ રત્નાદેવ
સામુએ દીધારે મેણુલાં, રસોધ અપવીત્ર હોય રત્નાદેવ
જેઠેર દીધારે મેણુલાં, દેરાસર અપીવત્ર હોય રત્નાદેવ
જેઠાણીએ દીધારે મેણુલાં, વડ-સાથે વાંજ કહેવાશો રત્નાદેવ
દીએરે દીધારે મેણુલાં, બાબી કુસેડીઆવા કોડ રત્નાદેવ
દેરાણીએ દીધારે મેણુલાં, બાબીજી ભત્રીજીના કોડ રત્નાદેવ
નણુદે દીધારે મેણુલાં, બાબી રાખણડીના કોડ રત્નાદેવ
સ્વામીએ દીધારે મેણુલાં, દીર્ઘ સોનાર ન માય રત્નાદેવ
માંચેરે મેલેરે પાણુકા, સોડ્યા રમે એ સાથ રત્નાદેવ
અદીગજ જોધીરે કાપડું, મણ મળ કેડનો લોક રત્નાદેવ.

રડતી રસમસતીરે નીસરી, જઈ ઉભી બાપ અવાસ રન્યાદેવ
બાપે તે પડો વજાવીઓ, માડીએ ન કલાં મારાં પેટ રન્યાદેવ
ભાભી ન લાગ્યારે પાવલે, વીરાંએ ન કર્યાં પ્રણામ રન્યાદેવ
બેનરે બેઠારે ગોઠડી સૈયરે ન પુછીરે વાન રન્યાદેવ.

રડતી રસમસતીરે નીસરી, જઈ ઉભી સરોવરની પાળ રન્યાદેવ
ભર્યારે સરોવર સુકાઈ ગયાં, બગલા દીએરે શ્રાપ રન્યાદેવ

રડતી રસમસતીરે નીસરી, જઈ ઉભી આંબલીઆની ડાળ રન્યાદેવ.
ફળ્યો પ્રુલ્યો આંખો સુકાઈ ગયો, કાયલ દીએરે શ્રાપ રન્યાદેવ.

રડતી રસ મસતીરે નીસરી ઉભી મુળરાજ અવાસ રન્યાદેવ
મુળરાયે આખ્યારે મુળીઆં, ભાણે આખ્યા ભાણુ દેવ રન્યાદેવ
સુરજે આખ્યારે સુરીઓ, આદીતે આખ્યા રૂડા પુત્ર રન્યાદેવ
હસતીને રમતીરે નીસરી, જઈ ઉભી આંબલીઆની ડાળ રન્યાદેવ
સુકારે આંખોરે લેરાંલે કાયલ દેરે આશીષ રન્યાદેવ.

હસતીરે રમતીરે નીસરી, જઈ ઉભી સરોવરની પાળ રન્યાદેવ
સુકારે સરોવર લેરાંલે, બગલાં દેરે આશીષ રન્યાદેવ

હસતીને રમતીરે નીસરી, જઈ ઉભી બાપ અવાસ રન્યાદેવ
બાપે તે પડોરે વજાવીઓ. માડીએ કલાં મારાં પેટ રન્યાદેવ
ભાભી તે લાગ્યારે પાવલે, વીરાંએ કર્યાં પ્રણામ રન્યાદેવ

બેનરે બેઠારે ગોઠડી. સૈયરે પછી બે વાત રન્યાદેવ

સસરાએ કહાવીરે મોકલાં, વેલ મોકલાવું કે પાલખી રન્યાદેવ
શું કહું વેલને પાલખી, સામે તમારા બોલ રન્યાદેવ

હસતીને રમતીરે નીસરી, જઈ ઉભી સસરા અવાસ રન્યાદેવ
સસરાએ બાળ્યારે મેણુલાં, અમકુળે વાખ્યો વંશ રન્યાદેવ

સાસુએ વાળ્યારે મેણુલાં, રસોઇ પવિત્ર હોય રન્યાદેવ.
 જોડે તે વાળ્યારે મેણુલાં, દેરાસર પવિત્ર હોય રન્યાદેવ
 જોડાણીએ વાળ્યારે મેણુલાં વડતાતે પુત્રવંતી રન્યાદેવ.
 દીએરે વાળ્યારે મેણુલાં, પોત્યા બુસડીઆના કોડ રન્યાદેવ
 દેરાણીએ વાળ્યારે મેણુલાં, પોત્યા ભત્રીજના કોડ રન્યાદેવ
 નણુદે વાળ્યારે મેણુલાં, પોત્યા રાખલડીના કોડ રન્યાદેવ
 સ્વામીએ વાળ્યારે મેણુલાં હવે થઇ પાતળી છોગ રન્યાદેવ
 અધગજ ન્તેમશેરે કાપડું, સવાગજ કડનો લાંક રન્યાદેવ
 પાંગડે મેલો પછેરડા, સોડમાં રમે રૂડા પુત્ર રન્યાદેવ
 લીંખ્યાને ગુંખ્યારે ઓરડા, પગલાંતે કીચાભાઇ પાડે રન્યાદેવ
 મુખડી કરી કરી ધર ભર્યા, રાડા તે કોણુ કરેશ રન્યાદેવ
 ચોખ્યા પખાવ્યારે સાવસા, મુખડાં તે ફલાણુના લોહે રન્યાદેવ
 સરોવર પાણીડાં સંચર્ચા, છેડા તે કીચાભાઇ ઝાસે રન્યાદેવ
 ચલ્લીએ ચલ્લાને મોકલ્યો, એ ધર માળો ધાસો રન્યાદેવ
 એ ઘેર છોડ્યાં વસે ચલ્લી ચણારો પામે રન્યાદેવ
 જોસેણુ જોસીને મોકલ્યા, એ ઘેર જોસ જોજો રન્યાદેવ
 એ ઘેર છોડ્યાં વસે કણુવટ પવિત્ર હોય દન્યાદેવ
 નાળીએર દીજેરે વીખને, છોડ્યાંને ઠાજ રન્યાદેવ

ગીત ૧૩ મું.

(આસ્તી)

ચંદન ભરી છે તળાવડી, મેલીડે ખાંધી છે પાળરે
 રન્યાદેવની આસ્તી

દશર ધુએરે ઘોતીઆં, પાર્વતી પાનીડાં નીહારે

રન્યાદેવની આરતી.

દશરે ધુએરે સ્વામી ઘોતીયાં, છંટાશે દક્ષીણનાં ચીરે

રન્યાદેવની આરતી

ગીત ૧૪ મું

(આરતી)

માતા વાડીમાં રેલછેલ મોગરો, માતા મુજને આપોરે કોદાળી
હું તો વાડીએ રોપવાને જાઉં, રન્યાદેવની આરતી.

માતા મુજને આપોરે ધડુલો, હું તો વાડીઓ સીંચવાને જાઉંરે.
રન્યા દેવની આરતી.

માતા મુજને આપોરે દાતરડી, હું તો વાડીએ નીંદવાને જાઉંરે
રન્યાદેવની આરતી.

માતા મુજને આપોરે ટોપલી, હું તો ધુલડાં વીણવાને જાઉંરે.

માતા મુજને આપોરે દોરીઓ, હું તો ચોસેરા ચુંથીને લાવુંરે,
રન્યાદેવની આરતી.

મારાં રાદેલ માને કાજ, રન્યાદેવની આરતી.

ગીત ૧૫ મું.

આંગુડા જાંગુડા હેઠ રન્યાદે, વાંઝ પોકારે પ્રભુ એકલીરે.

આંખેરી જાઉં તો રણુરે રન્યાદે, પાછી વળુ તો પ્રભુ એકલીરે.

સસરાને આંગણુ ઢાલ ન ઢમકયાં, મહીયર કકોતરી ના મોકલીરે
સાસુ સોવાસણે ખોળા ન ભરીયા, માતા સોવાસણે ન વીસામ્યારે.

દીયર જુસડીએ જુસટ ન મારી, નણદે ના બાંધી રત્ન રાખડીરે.
 પાછલી પછીતે દોલીયા ન ઢાળ્યા, પછેડીના પડદા ન નાંખીયારે.
 સુંઠ પીપર લઈ મારા દાદા ન આવ્યા, માડીએ સુવાવડને કેળવીરે.
 માથાં બાંધી સુવાવડ ન સુતાં, સુંઠ ન બાંધી તીખી તમતમીરે.
 લાંબી પરસાળે પારણું ન બાંધ્યાં, હાલો કરી ન હીંદોળીયારે,
 સાંગામાંચીએ બેસી બેટડો ન ધવરાવ્યો, થાને ન બીંજી જાદર કાંચળીરે
 લીલુડાં પહેરી પાટ ન બેઠાં, પીળુડાં પહેરી ન જળી ભયારે.
 પાણીડાં જાતાં છંડલા ન સાલ્યા, ધુંજે ન ઘાલ્યાં ખારેક ટોપરાંરે.
 લાંબી શેરડીએ સાદ ન પાડ્યા, વત્સરાજ કહી ના બોલાવીયારે.
 આંખુડા જાંખુડા હેઠ રન્નાદે, લાજ પોકારે પ્રભુ સૌ મળીરે.
 આગેરી જાઉં તો રણુરે રન્નાદે, પાછી વળું તો પ્રભુ સૌ મળીરે.
 સસરાને આંગણુ દોલજ દમકયાં, મહીયર કંકોતરી મોકલીરે.
 સાસુ સોવાસણે બોળાજ ભરીયા, માતા સોવાસણે વીસામ્યારે.
 દીયર જુસડીએ જુસટ મારી, નણદે બાંધી રત્ન રાખડીરે,
 ગાડુવા ભરી મહીયર વળાવ્યાં, વીરે માંમેર લાવીયારે.
 પાછલી પછીતે દોલીયા ઢાળ્યા, પછેડીના પડદા બાંધીયારે,
 સુંઠ પીપર લઈ મારા દાદાજ આવ્યા, માડીએ સુવાવડ કેળવીરે.
 માથાં બાંધી સુવાવડ સુતાં, સુંઠજ બાંધી તીખી તમતમીરે.
 લાંબી પરસાળે પારણે બાંધ્યાં, હાલો કરીને હીંદોળીયારે.
 સાંગામાંચીએ બેસી બેટડો ધવરાવ્યો, થાને તે બીંજી જાદર કાંચળીરે
 લીલુડાં પહેરી પાટજ બેઠાં, પીળુડાં પહેરીને જળી ભયારે.
 પાણીડાં જાતાં છંડલા સાલ્યા, ધુંજે ઘાલ્યાં તે ખારેક ટોપરાંરે.
 લાંબી શેરડીએ સાદજ પાડ્યા, વત્સરાજ કહીને બોલાવીયારે.

ગીત ૧૬ મું.

માતા મોળ કળાનો વિંઝણો,

માતા નવસે કળાનો હારે;

મારી માતા સરીખો વિંઝણો,

માતા કીયા લાઇ તમારી સેવા કરે,

માતા કીયાં વડુ લાગે છે પાયરે;

મારી માતા સરીખો વિંઝણો.

માતા સ્વામીનાં સુખ સોહામણાં,

માતા માગે છે પુત્રની બેઝરે;

મારી માતા સરીખો વિંઝણો.

ગીત ૧૭ મું.*

સમી સંધ્યાએ નિસર્યાં, દેવ ક્યાં જઈ વસશે.

વસથું તે આંખા આંખલી, વસીથું સરોવરની પાળ,

વસથું તે કીયા લાઇને ઓરડે, જે ઘેર મીઠા બોલી નાર.

મીઠાં બોલે ન મન વસે, લળી લળી લાગે પાય.

પાયે લાગીને થું થું માગીયું, માઝ્યાં ધણીનાં રાજ.

અખંડ હેવાતન ઘાટડી, માઝ્યો પુત્ર પરિવાર.

ગીત ૧૮ મું.*

માતા રહો રહો રે તમને કીયા લાઇ મનાવે,
માતા રહો રહો રે તમને કીયાં વહુ મનાવે;
માતા રહો રહો રે તમને કીયાં લાઇ પાય લાગે,
માતા રહો રહો રે તમને કીયાં વહુ પાય લાગે.

ગીત ૧૯ મું.

એમ ન જાણુશો માત પુછને પાછાં વાળ્યાંરે,
પુરી તેવી પુરી મારી આશ રહીને કે કરો રળીયામણાં;
કીયા લાઇની પુરી આશ, કીયા વહુના પહોંચ્યા મનોરડારે.

ગીત ૨૦ મું.

ધેનના સસરાજી ધડાવે ધેનને મોતી સરી,
આપણા ધરમાં જાઝા સોનૈયા ધરમાં જાઝા રૂપૈયા;
કાલે ધડાવીશું ધેનને મોતીસરી,
ધેનના દાદાજી ધડાવે ધેનને મોતીસરી.
એમના ધરમાં નથી સોનૈયા ધરમાં નથી રૂપૈયા,
શાની ધડાવે ધેનને મોતીસરી.
એમને રહેવા નથી ઝુંપડું, સેહવા નથી સુપડું.
શાની ધડાવે ધેનને મોતીસરી,

* એમ આગળ ધરનાં સ્ત્રી પુરુષોના નામ હઈ આવું.

એમના ધરમાં નથી ઘંટી દળવા નથી ખંટી;
શાની ધડાવે ધેનને મોતીસરી.

ગીત ૨૧ મું.

સરસ્વતિ સ્વામીને વિનવું, ગણપત ચરણે હું નમું,
રતિ વડુને તે પૂછે રાણી રૂક્મણી, વડુઅર શારે વાનાંરે અલુમનાં;
મારી સાસુજી આગળ કહેતારે લાજું, મને ફેર ઉલટીરે આવે ધણી.
એક માથાની શીશે નિદ્રારે ના આવે, મને ઉઘ આગસ આવે ધણાં,
વડુઅર કેરા વચન સુણી, આનંદ પામ્યાં રૂક્મણી;

ઉઝ્યા સોળ કળારે લઈ ચંદ્ર પુનમ, મુખ કમળ જણે પદ્મિની.
દહડે લઈ કરીને વાતજ કરે, તમે સાંભળો સારંગપાણી,
આપણી રતિરે વડુને સીમંત આવ્યું, સ્વામી આપણે ઘેર સોલસો;
એક મુનાં મંગાવો નવલા ઘાટ ધડાવો, આપણી રતિ વડુને
પહેરાવીએ,

પકવાન પડાવોને મંદિર ધોળાવો ગોરીને ગોખે તે રતન જડાવીએ.
મૃગનયનીને મહીધર જાણ કરાવો, ધનના આપને લખોરે કંકાતરી.
એક કાકોરે લખજોને મામોરે લખજો, ધણું કરી લખજો
વીરો લોભીએ.

એક કાકોરે આવ્યો ને મામોરે આવ્યો, એક ન આવ્યો.

વીરો લોભીએ.

મારા લોભીઆ વીરા લોભ ન કરીએ, અવસરે આવીને ઉભા રહીએ.
મોડ મોડીયાં મારે ઘેર ધણેરાં, વીરાના મોડની હાંસો ધણી.
એક ઘાટ ધરચોળાં મારે ધણાં, વીરાના ઘાટોની હાંસો ધણી.

આવળ મોતીના ચોક પૂર્યા, રતન માંડ્યાં બેસણાં.
 ઋષિ નારદ આવીને મંદિર બેઠા, બળભદ્ર લખેરે કંઠેતરી.
 લખો ભીમ, યુધિષ્ઠર, નકુલ, સહદેવ,
 અર્જુન સીતા દ્રૌપદી, લખો બાળપણના મિત્ર સુદામા.
 ભાભી આવ્યાં ભુદરજીને બેઠવા, લખો સંધા ને શારદા ચંદ્રને રોહિણી.
 ગણપતિને ગોત્રજ ધણા, જીરે સોળ સહસ્ત્ર સુંદરી મળી.
 ચાક્રી જસોદાને દરબાર, ધન નવરાવવા.
 જીરે ખાંડની ખેળો ઉકાળીએ, જીરે ઉણ્ણોદક ઉનાંરે કપ્યાં.
 અણાવો ગંગાનાં નીર ધનને નવરાવવા, નવરાવેરે સોહાસણ, ચાર.
 ધન નાહી ધોધ ઉડીયાં, ધનને ગોત્રજ ર-નાદે ત્રુડીયાં.
 ધન નાહી ધોધ પહેરે સાડીરે; ત્રુડ્યાં છે ગોત્રજ માડીરે.
 ધન નાહી ધોધ પહેરે ચોળીરે તમને ત્રુડ્યાં છે અંબા બોળીરે.
 ધન નાહી ધોધ પહેરે ચીરરે, તમને ત્રુડ્યા છે હનુમંત વીરરે.
 એક મુનીનો ખેટા ને ગોખજ ખેટો, તું તો ધગજ મોડાતી
 ધનની રાખડી.

કાળું કાપડહુંરે અણાવો, હનુમાનની મળીરે અણાવો.
 ચાર ચૌટાની રજરે અણાવો, રાખડક્ષીને રતને જડાવો.
 રાધાબાધ પાસે રાખડી બંધાવો. બાંધે અર્જુન ઘેર નારી.
 રાખડક્ષી બંધામણુ સાડીરે, તે તો આપે રતિ વહુની માડીરે.
 રાખડી બંધામણુ હીરારે, તે તો આપે રતિ વહુના વીરારે.
 રાખડક્ષી બંધામણુ આંકારે, તે તો આપે રતિ વહુના કાકારે.
 રાખડી બંધામણુ બાપરે, તે તો આપે રતિ વહુના બાપરે.
 રાખડી બંધામણુ આંબારે, તે તો આપે રતિ વહુના મામારે.
 મલ્લપતી માલણુ ઘેર આવે, સવાલાખનાં ચોસર લાવે.

ચાસર પહેરો રતિવદુ રાણી, તમારા સસરાજી સારંગપાણી.
 ચાસર પહેરો રતિ વદુ ગોરી, દ્રવ્ય ખરચે તમારોરે ઘોરી.
 ચાસર પહેરો રતિ વદુ રંભા, તમારે તેજ ત્રિભુવન થંભ્યા.
 ચાસર પહેરું તો રજો ભરાય, નવ પહેરું તો નણુદી દુભાય.
 માડી મોડ માલણુડી લાવે, સામુ લીલડા જવ પથરાવે.
 નણુદી સમી સમી ડગલાં ભરાવે, ડગે ડગે સુનધિયા મૂકાવે.
 રતિ વદુ કાં કરમાણી. રતિ રૂપ અનોપમ સારરે.
 તે તો આપે રતિ વહુના આપરે.

જનોઘ તથા મોસાળાનાં ગીત.

જનોઘ દેતી વખતનાં ગીત.

ગીત ૧ જુ.

જનોઘ ખેરે મારા જસોદાના પુત્ર,

જનોઘ વણાવ્યું મેં તો બહુજ સુત્ર.

જનોઘ ખેરે મારા મુલદ્રાના વિરા, જનોઘમાં જડીયા છે હીરા;

જનોઘ ખેરે મારા બાળજ સ્નેહી, જનોઘ વિનાનો ખાલ્યા નહિ;

જનોઘ ખેરે મારા બાળજ મિત્ર, જનોઘ ખેરી તું થા પવિત્ર;

જનોઘ ખેરે શ્રી જીગદીશ, જનોઘ લાવ્યા ઉમીયાને ધશ;

જનોઘ ખેરે મ્હારા કીયા લાઇના બાળા, આજે તોળીશું સોનંગે વાળા.

ગીત ૨ જુ.

પુલકગર ફેરાં ઝાડવાંના ન આવડે મુજને નામ,

મારે આંગણુ બહુવો નિત્ય રમે રે;

સોનાના સ્થંભ હીરે જડયા રે, એ સ્થંભના ના આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ

સાંગા માંચીએ બેઠાં પુન્ય કરે રે, પુન્યવંતાનું ના આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ

ઓરડામાં લક્ષ્મી વાસો વસે રે, એ લક્ષ્મીનાં ન આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ

સોનાને ખેડે પાણી ભરે રે, એ પાણીઆરીનાં ન આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ.

ખાંધે કોથળા ખસમસે રે, નાણાવટીનાં ન આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ.

કાને લેખણ લેખાં લખે રે, લેખાવટીયાનાં ન આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ.

લાથે પાટીને ખડીયો શોભતો રે, નિશાળીયાનાં ન આવડે મુજને નામ.

—મારે આંગણુ.

ખાર હરતી ખે પુતળા રે, એ પુતળીનાં ન આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ.

વાંકી પાધડી સોહીયે ભક્ષી રે, વરણાગીયાનાં ન આવડે મુજને નામ;

—મારે આંગણુ.

ગીત ૩ જી.

મુરત શહેરની ગુજરી, સમી સાંજે ભરાય રે;

પાટણ ટોપી વાપરી, જુનાગઢનાં છે મોતી;

ટોપી ઉપર સોનાના સાથીયા, ઉપર લખીયા છે આંકા

૧૬૨૦ અક્ષર્યારી લાડકા, લાવ્યા તમારા બાપા;

ઓઠી પ્હેરી અક્ષર્યાર સાંચર્યા, માડી જોવાને જાય રે;

કાકીનાં દીલ આનંદ ભર્યા, હાથે હરખ ન માય રે;

ફૂલડાંની વાડી, લાવ્યા વનમાળી;

અક્ષર્યારને સોહીએ, કાકાનાં મન મોહીએ.

ગીત ૪ મું.

લીલી ટોપી રે અભયાર ભર્તભરી, મુકી છે માંડવા હેઠ,
 અભયાર રાદો લઈ રહ્યા.
 ખોદી પ્હેરી અભયાર નિસર્યા, પુછે છે નગરીના લોક,
 અભયાર ટોપી ક્યાં ભરી.
 અમારા ને દાદાજી વહેવારીયા, મુંબઈ શહેર વહાણુ પુરાવ્યાં
 મુસાફરે મોકલી.

ગીત ૫ મું.

જનોધ પ્હેરોને નંદના નાનડીયા, જનોધ પ્હેરોને કુંવર કોડીલા;
 જનોધ સાવ સુનાએ રે ઘડીયું, જનોધ હીરા માણુકે રે જડીયું;
 જનોધ મુક્તાફળે રે પરોવ્યું, જનોધ માતા જસોદાએ જોયું;
 જનોધ મોસાળામાં રે આવે, જનોધ મામીને માશી રે લાવે;
 કડછીથી બીક્ષા પીરસે માડી, “ બીક્ષાં દેહી ” બોલે અભયારી;
 અભયારી થયા ભગવાન, દાંડ સોહીયે જમણી રે ખાંધ;
 નાક સાહીને ધરીયુ રે ધ્યાન, આસનવાળી બેઠા ભગવાન;
 જનોધ પ્હેરોને સાંમળે રંગે, જનોધ પ્હેરોને ડાબે રે ખાંધે;
 સંધ્યા અભાજી રે ભણાવે, રૂપી સંહત્ર અહમાશી રે આવે;
 સંધ્યા ત્રણ કાળની સાધી, એકે લટ શીખાની રે ખાંધી;
 સંધ્યા ખાંધીને લીધી રે તાળી, હસવા લાગી રે વ્રજની નારી;
 આતો કૌતક સરખું રે લાગે, જનો કાણુ ક્ષીનું રે માગે;
 જનોધ જોવા જસોદાજી રે લેડે, કિયાં દેવકી આંગણુ હેડે;

• તે પ્રમાણે આગળ બાપ, માકા, મામા વિગેરેનાં નામ હઈ ગાઈ.

વાગે પંચ શબ્દ ને ડાલે, ત્યાં તો માનુની મંગળ બોલે;
વાગે ગોખતને રે નિશાન, બડવે ચઢીયા શ્રી ભગવાન.

ગીત ૬ ઠું.

લીલુ હીર પીળુ હીર રાત્રુ હીરને
બાળા બ્રહ્મચાર હીરની પામરી રે
ઓરો પહેરો બાળા બ્રહ્મચાર હીરની પામરી
તમને કાશીએથી વિશ્વનાથે મોકલો.

ગીત ૭ મું.

સરોવર પાળે રે પારસ પીપળો, પીપળો ઘોર ને ગંભીર રે;
આજનો દહાડો અતિ રળીયામણો.
હું એ તમને પુષ્કું રે, બાળા બ્રહ્મચારી, રૂઢા દાદાજી મનાવે રે;
આજનો દહાડો રે અતિ રળીયામણો રે.
દાદા મનાવીને બોલે બેસાડે, બોલે બેસાડીને જનોઈ પહેરાવે રે;
આજનો દહાડો રે અતિ રળીયામણો રે.

ગાત ૮ મું.

ચંગા જમના વચ્ચે ખેતર ખેડ્યાં છે ક્ષેત્ર,
રામે ખેડ્યાંને લક્ષ્મણે વાલીયાં,
સતી રે સીતાએ પાણીમાં પાયાં,
એ ક્ષેત્રમાં કુમ્ભો છે કપાસ,

તેરે કપાસ લણનારે લણીયો,
 તેરે કપાસને ફાલનારે ફાલીયો,
 તે રે કપાસને પોંજનારે પોંજ્યો,
 તેરે કપાસની પુણીયો રે કરી,
 તેરે કપાસ કુંવારીએ કાંત્યો,
 કુંવારી તું કાંત જીજોરા મુત્ર,
 જનોઘ ખેરો માતા દેવકીજના પુત્ર,
 કુંવારી તું કાંત જીજોરા હીર,
 જનોઘ ખેરો બેની મુલદ્રાના વીર,
 કુંવારી તું કાંત્ય કાચેરાં મુત્ર,
 જનોઘ ખેરો વસુદેવના પુત્ર,
 આપો જનોઘ મોર નક્કી કરો વાર,
 જનોઘ વીના સંધ્યા કેમ કરે આગ,
 આપો જનોઘ ગોર ન કરો રે આડો,
 જનોઘ વીના બીક્ષા કેમ લેશે આજો,
 આપો જનોઘ ગોર ન કરો રે અન્યાય,
 જનોઘ વિના આજો કેમ વરે કન્યા.

ગીત ૬ મું.

(જનોઘનો મજરો)

માળી ગુંથી લાવ અનુપમ હાર કંડ સોવરાવે બ્રહ્મચાર,
 માળી ગુંથી લાવ અનુપમહાર,
 ખેરી બ્રહ્મચારનું મન રીઝે-માળી ગુંથી લાવ.

વચમાં ગુંથજે ગુલાબનું ફૂલ ચંપેા લેવામાં ન કરીશ બૂલ;
જે તું કહીશ તે કરીશ કબુલ-માળી.

ગુલદાખરી દીસે બહુ સારી, પીળાં ફૂલ તો હોય લગ્ગરી,
હારમાં તે શોભે બહુ ભારી—માળી.

બસુદ મોગરો હાર સીંગો સાર, બોરસલીમાં સુગંધ અપાર,
તે તું લેજે આણી બહુ ભાવ-માળી.

કરેણાં તે દીસે નહિ સારાં, માહે બાંધજે તાર ઝાઝેરા.
તે જોઈ અલ્પચાર રીઝે મારા-માળી.

ડમરા મરવાની સુગંધ અપાર, પડો પાંદડી કેવડા સાર,
મન માને તો લેજે ચાર-માળી.

વધુ ફૂલની ગુંથજે વાડી, પહેરે બાળા અલ્પચારની લાડી.
જોઈ મોહ પામે તેની માડી-માળી.

મારો અલ્પચાર નહિ પહેરે ખુંપ, તેનું છે બહુ રૂંડું રૂપ,
મોહ પામે વિચનાથના બૂપ-માળી.

અલ્પચારીને પહેરેલો જોઈ, મોહ પામે તેની ફોઈ,
એવો હાર લેશે સર્વ કોઈ-માળી.

આંબા બહુચરને હાર સોહીએ.

શિવ પાર્વતીને મન મોહીએ;

એવો હાર ગાળે સર્વ કોઈએ-માળી.

મોસાળાનાં ગીત.

ગીત ૧૦ મું.

હસ્તીનાપુરથી પત્રજ આવ્યું વાસુદેવે તે પોતે વંચાવ્યું,
માતા દેવકી કહે મારે જીવું, મોહનજીએ મોકલ્યું મોસાળું—
જીવણજીએ મોકલ્યું મોસાળું.

બળભદ્ર બાંધવનીરે જોડ તમે તેડી ચાલો રણછોડ,
જેમ પ્હોંચે બેનીજના કોડ-મોહનજીએ જીવણજીએ.
તેડી ચાલો ઓઢવ અકુર સાથે જાલવ સધળારે સુર.
નથી હસ્તીનાપુર કાંઈ દુર-મોહનજીએ જીવણજીએ.
ઉત્તમેન એણીપેર બેલે નહિ ધર્મ તણે કોઈ તોલે,
જીવું સગાં સંબંધીને બેલે-મોહનજીએ જીવણજીએ.
પાંચ પાંડવ દાસ તમારા, એતો વ્હાલાં સગારે હમારાં.
તમે જીવોને જીગના આધાર-મોહનજીએ જીવણજીએ.
શ્રી કૃષ્ણ કહે મારે જીવું, જઈ સગાં સમોતારે થાવું,
પાંડવ ઘેર પમરણ આવ્યું-મોહનજીએ જીવણજીએ.
રાય ચાલ્યાં તે યશની રીતે પુસ્તોત્તમ ચાલ્યારે પ્રીતે.
હરી લઈ ચાલ્ય નવનીધે-મોહનજીએ જીવણજીએ.
વિવિધ વસ્ત્ર લીધાં અતીસાર ચીર ચુંદડી મુક્તાકળ હાર,
બીજા સાથે લીધા રણુગાર-મોહનજીએ જીવણજીએ.
સોળ સહસ્ર એકસોને આઠ મળીયો હકરાણીનોરે દાઠ,
શુભદ્રાજી જીવે છે રે વાટ-મોહનજીએ જીવણજીએ

૧૬૪

લમ ગીત.

સત્યભામા ને મનજીવંતી રાણી રૂદ્રમણીને રેવંતી, ૫૬
 સાથે લક્ષ્મીજીને રતી-મોહનજીએ. જીવજીએ.
 સાથે સુભટ મળ્યા છે રે જોડે છરપન કોટી જાદવ ચડ્યા થો
 વાગે દોલ દુદાંબાની જોડે-મોહનજીએ. જીવજીએ.
 રથ રેવંત ઝાઝમાળ ધોરી કોટે છે ધુધરમાળ,
 આવી પહોંચ્યા છે દીનદયાળ-મોહનજીએ. જીવજીએ.
 જીવજી આવીયારે મોસાળે, સુંદીરવર આવીયારે મોસાળે,
 આવી પહોંચ્યા છે અંતરજામી, ત્યાં તો ધર્મ રહ્યા શીશ નામી.
 મળ્યાં મહેતા નરસીના રવામી-મોહનજીએ. જીવજીએ

ગીત ૧૧ મું.

દસ્તીનાપુરથી પત્રજ આવ્યું, વાસુદેવે તે પોતે વંચાવ્યું.
 પાંડવ ધેર પગરજ આવ્યું, મોહનજીએ મોકલ્યું મોસાળું.
 વિપ્ર વધામણી લઈ આવ્યા કાગળીયા શ્રીકૃષ્ણજીએ રે વંચાવ્યું
 લઈ વાસુદેવ પાસેરે આવ્યાં-મોહનજીએ.
 એટલે બોલ્યાં તે દેવકી માત તમે સાબજો શ્રીકૃષ્ણવાત;
 મોંઘી બહેનીને અવસરે બ્રાત-જીવજીએ.
 હવે કૃષ્ણ કહે મારે જીવું જાદવ કુળમાં સરવેને કહાવું;
 માતા દેવકી કહે તતક્ષણ જીવું-મોહનજીએ.

મોસાળાનાં ગીત.

૧૨૫

ગીત ૧૨ શ્રું.

મોસાળથી મોકલ્યુંરે મોસાળું, રૂંડું દીસે છે કેવું રૂપાળું,
મોસાળામાં માણેક મોતી, તેની જળદળ ઝગમગે લયોતી;
છાજ લઈ આવ્યાં મામી પનોતી-મોસાળથી

મેલી છાજમાં મણીઓની માળા, સોના રૂપાના ઘાટ રૂપાળા,
અરણું ચોળીને દક્ષણિનાં ચીર, જેવા દમ્બે છે ઉમદા અમીર
વળી વખાણે બાવનવીર-મોસાળથી.

છાજમાં છે પાટણના પટોળાં. અમદાવાદી ઘણું ધરચોળાં;
જેવા જન મળ્યા ટોળે ટોળાં-મોસાળ
છાજમાં શોભે સુરતી સાડી ભભકાદાર ભાત મઝાની,
જેવી શોભે સોનાનીજ વાડી-મોસાળથી

બાવો દોડાવતાં ગાવાનાં ગાત.

ગીત ૧૩ મું.

લીલી ટોપીને બ્રહ્મચાર વાંકો અંખોડારે,
 મુલતાનની વાડીમાં બ્રહ્મચાર ઉતરીયારે;
 એરે બ્રહ્મચારીનાં દાણ ન લેશેરે,
 દાણ ન લેશે દલાલી ના લેશેરે.
 રૂઠા બ્રહ્મચારીને કોણ મનાવેરે,
 રૂઠા બ્રહ્મચારીને દાદા મનાવેરે;
 દાદા મનાવી જનોઈ પહેરાવેરે.

ગીત ૧૪ મું.

બાવો કાને કડી લાથે વીંટી, હીરે જડીરે,
 બાવો જઈ ખેઠો છે, દાદાજીને ખોળે ચઢીરે;
 દાદા સોનાનાં જનોઈની હોંસ ધણીરે,
 દાદાએ લંકા ગઢ વહાણ પુરાવીયારે.
 વહાણ તો જઈ છીપ્યાં છે લંકાગઢને ગાંદરેરે,
 છરે લંકાગઢને રાથે રાણે પુછીયુંરે,
 મહેતા આવડા સુનાના શારે ખપ પડ્યારે.

* આગળ બાપા, કાકા, મામા, મા, કાકી, મામી બીગેરેનાં નામ
 સ્થાપિત ગાણું.

જડવો દોડાવતી વખતનાં ગીત.

અમારે ઘેર છે બાળા બહાર લાડમારે,
એમને સોનાનાં જનોઈની હોંસ ધણીરે.

ગીત ૧૫ મું.

જડવો તે દંડજ વિસર્યો,
જડવો તે નાહો જાયરે;
એનો મામો મનાવા જાયરે,
એની મામી તે હીંડે મગપતીરે.

બડવો પાછાં વાળતાં ગાવાનાં ગીત.

ગીત ૧૬ મું.

વળો વળો બડવા દેસાધરે,
 તમને તમારા મામાજી મનાવેરે;
 મામા મનાવી મોસાળાં ચઢાવેરે,
 વળો વળો બડવા દેસાધરે.
 તમને તમારા કાકાજી મનાવેરે,
 કાકા મનાવી જ્ઞનોષ્ઠ પહેરાવેરે;
 વળો વળો બડવા દેસાધરે,
 તમને તમારાં માતાજી મનાવેરે,
 માતા મનાવી રૂડી બીક્ષા આપેરે.

ગીત ૧૭ મું.

લાવ્ય લાવનારા એ ભાર કપાસ, ખેડ ખેડનારા એ ભાર કપાસ,
 નીંદ નીંદનારા એ ભાર કપાસ, ગોડ ગોડનારા એ ભાર કપાસ;
 ટોચ ટોચનારા એ ભાર કપાસ;
 પાનીસમે ધુંટણસમે સાથળસમે વીણ્યો, હૈયાસમે માથાસમે ગગનસમે
 વીણ્યો
 સોનાને શણગસે લાધ્યો રે કપાસ, રૂપાને જીંડવે આઝ્યો રે કપાસ;
 વીણ વીણનારા એ ભાર કપાસ, વાદ વાદનારા એ ભાર કપાસ

પીંજનારા એ ભાર કપાસ, પુંભીઓ વણુશે એ રાજની રાણી;
 કુંવારી એ ઝીણેરાં સુત્ર, જનોઈ પહેરશે કીયા ભાધનો પુત્ર;
 કુંવારી એ ઝીણેરાં હીર, જનોઈ પહેરશે કીયા ભાધનો વીર;
 કુંવારી એ ન કરીશ ઝમડો, જનોઈ વિના બડવો દીસે છે ધમડો;
 કાંત કુંવારી એ ન કરીશ નિંદા, જનોઈ વિનારે બડવો કેમ બાંધેરે સંધ્યા
 માંહી ગુંદીને મેલ્યાં રે નેવ, જનોઈ હરી ગયા તેત્રીસ કોડ દેવ;
 માંહી ગુંદીને મેલ્યાં રે ગાગર, જનોઈ હરી ગઈ નાત નાગર;
 માંહી ગુંદીને મેલ્યાં રે ઉશીકે, જનોઈ પહેરવાને બ્રહ્મચાર હીંકે;
 માંહી ગુંદીને મેલ્યાં એ ગાડે, જનોઈ પહેરવા બ્રહ્મચાર લાડે;
 સભા માંહે બેઠો એ આચારજ સોહીયે, એરે જનોઈએ ત્રિભુવન મોહીયે
 ભા માંહે રે બેઠો (બાપ) ભાઈ સોહીયે, એરે જનોઈએ ત્રિભુવન મોહીયે;
 સતજીગે હુઆં એ સોનાનાં જનોઈ, દાપરજીગે હુઆં એ રૂપાનાં જનોઈ
 તાજીગે હુઆં એ હીરના જનોઈ, કળીજીગે હુઆં એ સુતરનાં જનોઈ

છપાય છે

છપાય છે

રાસ રસીકા

કતો

જયુલાઇ મોહનલાલ રાવળ.

કીંમત દસ આના.

સારંગપુર કોકડીઆની પોળ,

અમદાવાદ.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

